

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 61 • 19 Haziran '99 • 5 DM

Şovenizm ve devlet terörüyle zemin düzlediler

**İMF heyeti Türkiye'de,
krizin faturası
bir kez daha
emekçilere!**

**Kriz onların,
faturayı onlar ödesin!**

İÇİNDEKİLER

Enerji sektöründe saldırı büyüyor . . .	4
Emniyette "telekulak" operasyonunun perde arkası.	6
Türk kontr-gerillası	
Özbekistan'da da işbaşında	8
TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/3 (orta sayfa). .	14-17
Öcalan'ın savunmasının eleştirisi-1	18-20
Reformizmin seçim hayali ve gerçeklerin inatçılığı-2	21-22
Balkan senaryosunun son safhası: Emperyalist işgal güçleri Balkanlar'a yerleşti.	23-25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:61 • 19 Haziran 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP II Başk.yanı No:108/KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Kahrolsun İMF! bağımsız sosyalist Türkiye!

İMF heyeti yine Türkiye'de. Yine uşaklarıyla pazarlık yapıyorlar emeğimiz üstüne. Hükümet saldırı programını hızla uygulamaya sokmazsa kredi vermeyeceklermiş.

Her zamanki gibi pazarlığın ana maddelerinden biri yine ücretler. İlk elden de memur maaşları. Yıllardır toplu sözleşme talebiyle mücadele eden kamu çalışanlarına %10-15 gibi bir sadaka zammı öngörüyor yine.

Kamu çalışanları ise buna karşı, "sadaka zammı değil toplu sözleşme" şiarıyla yeni bir eylem süreci başlatmış bulunuyorlar.

Her hak alma girişimini azgın bir terörle bastırmayı neredeyse tek yöntem haline getiren sermaye devleti, kamu çalışanlarının bordro yakma eylemlerinde de terör estirdi. Pek çok grev ve direnişte sermayedarın özel güvenlik gücü gibi çalışan polis, burada da İMF'nin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koymuş bulunuyor.

Polis "İMF'ye hayır!" diyen memuru coplar, ordu NATO'nun emrinde Balkan halklarına karşı savaşa katılır, hükümet Amerikan uçaklarına yeni yeni üsler açar. Yani Türk devleti tüm kurum ve kuruluşlarıyla emperyalizmin hizmetine amadedir.

Ulusal onur mu? Sermaye sınıfı ulusal çitleri aşalı neredeyse yüz yıl oluyor. Bir zamanlar çıkarları ulusallığı gerektiriyordu. Şimdi ise

"global"leşmiştir. İşçi sınıfına ve dünyanın emekçi halklarına karşı uluslararası bir bütünleşme, kirli bir çıkar birliğidir söz konusu olan.

Yerel iktidarlarını koruma uğruna daha güçlü sermaye grupları ve devletleriyle kölelik ilişkilerine razıdılar. Ulusal devletleri zorladıkları dönemde temel amaçları nasıl daha fazla kâr ise, aralarında efendi-köle ilişkisi geliştirdiklerinde de öyledir. Özetle; sermayenin

vatani yoktur...

Sermayenin yeni dünya düzeni, dünya işçilerinin ve emekçi halklarının üç-beş tekele köle hale getirilmesidir.

Dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele, bu tahakküm ve köleleştirme saldırısının ana muhatabı olan işçi sınıfı ve emekçilere düşmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, üzerlerindeki emperyalist tahakkümü parçalamak için, içerdeki işbirlikçi ve uşaklarını tasfiye etmek zorundadır.

Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye halklarının da kurtuluşu, sosyalist bir işçi iktidarı altında ve eşitlik zemininde, yeniden kardeşleşmekten geçmektedir.

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın işçilerin birliği
halkların kardeşliği!**

Kitapçularda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

**Program sorunları
üzerine konferanslar**

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

İMF Türkiye’de, emekçilere saldırının yeni çerçevesi saptanıyor.

Dışarda Pentagon’un hizmetinde olanlar, içerde İMF’nin hizmetinde!..

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İçe ve dışa karşı şovenist histeriler körüklenirken “ulusal birlik ve bütünlük” diyenler, kaynakların kullanımına gelince, katı gerçeğe uygun hareket ediyorlar. “Ulusal bütünlük” üzerine boş lafların bir anlamı kalmıyor, sermayenin temsilcileri olarak faturayı her zaman emekçilere ödetiyorlar. Bu düzenin temeli, işleyiş kanunu budur. Emekçiler bunun bilincine varmadıkça, bunun bilincine vardıkları halde örgütlenip mücadeleye atılmadıkça, bu temel öylece kalacak, bu düzen böyle işlemeye devam edecek. Sermayenin temsilcileri fazlasıyla gerçekçi, boş hayalleri terketmesi gerekenler emekçiler.

Seçimler yapıldı, hükümet kuruldu, meclisten güvenoyu aldı ve hemen ardından, İMF heyeti bir kez daha Türkiye’de... Öyle ya, hükümetin izleyeceği sosyal ve iktisadi politikalara somut bir çerçeve çizmek gerekiyor, bu ise her zaman olduğu gibi bir kez daha İMF tarafından yapılıyor. Dış politikada Pentagon’un hizmetinde olanlar, iktisadi ve sosyal politikalar sözkonusu olduğunda İMF hizmetinde hareket ediyorlar. Dışarda Amerikan emperyalizminin hizmetinde Balkan halklarının üzerine çullananlar, İçirlik’ten Ortadoğu halklarını bombalatanlar, içerde İMF direktifleri doğrultusunda emekçilerin boğazına sarılıyorlar. Dışarda komşu halklara düşman olanlar, içerde kendi emekçi halkına düşmanca davranıyorlar. Ve ABD emperyalizminin bu zavallı uşakları kalkıp bir de başkalarını, bu ülkenin devrimcilerini ve gerçek yurtseverlerini “vatan hainliği” ile suçluyorlar. Ulusal özgürlük ve eşitlik için mücadele eden kardeş Kürt halkına karşı “vatanın bölünmezliği” adı altında histerik şovenist kampanyalar düzenliyorlar. Bu ülkenin zenginlikleri hakkında karar vermeyi İMF ve Dünya Bankası’na bırakanlar, bu ülkenin topraklarını NATO ve ABD emperyalizminin askeri güçlerine peşkeş çekenler, bu yeminli işbirlikçiler, gerçekte en büyük vatan hainleri ve satıcılarıdır.

İMF heyeti bir kez daha Türkiye’de... Öyle ya, hükümet kuruldu, icraat zamanı, uluslararası ve yerli tekeller hizmet bekliyorlar... Hükümet hizmete hazır, fakat bu hizmete bir çerçeve gerekli... Ve İMF heyeti tam zamanında Türkiye’de, verilecek hizmete çerçeve hazırlamak için...

Soyguncu uluslararası finans kuruluşlarına borç ödemelerinin tıkr tıkr işlemesi için hangi yeni tedbirler alınacak? Yeni zam paketlerinin kapsamı ne

olacak? İşsizlik ve açlık demek olan özelleştirmelerin kapsamı ve hızı ne olacak? Sosyal güvenlik kurumları nasıl tasfiye edilecek? Emeklilik yaşı kaç çıkarılacak? Maaşına zam bekleyen memura yüzde kaç zam verilecek? Bu memurların yüzbinlercesi sokağa nasıl atılacak? Bankacılık adı altında yürütülen soygunlara emekçilerin boğazından kesilen kaynaklarla sağlanan güvence nasıl pekiştirilecek? Uluslararası tekellerin ihtiyacı ve dayatması olan “uluslararası tahkim yasası” nasıl ve ne hızla çıkarılacak? Yoksulluk ve perişanlık içindeki küçük üretici köylünün ürünü düşük fiyatlarla nasıl kapatılacak?

Ve daha da uzatılabilecek tüm bu soruların yanıtlarını somutlamak ve hükümetin önüne emredici bir reçete olarak koyabilmek için, İMF heyeti bir kez daha Türkiye’de. Hükümet yöneticileriyle, ekonominin ve maliyenin üst düzey bürokratlarıyla, kapalı kapılar ardında sürmekte olan yoğun görüşmeler bunun içindir. Bu gizli-kapaklı görüşmelerde, işçi sınıfının, emekçilerin, küçük üreticilerin, bu ülkede kendi emeği ve alinteri ile yaşayan herkesin kaderi tartışılıyor. Onların işi, ekmeği ve geleceği tartışılıyor.

Sözde milliyetçi, gerçekte ise halis ABD uşaklarından oluşan DSP, MHP ve ANAP’lı bakanlar kurulu, İMF heyeti teftiş halinde iken “ekonomik kararlar”ı görüşmek üzere toplantı halinde... İMF teknik heyeti karşısında sınavdan geçecek kararlar alıp açıklayacaklar. Bu kararlar tekelleri memnun ve emekçileri daha da perişan edecek mahiyette olduğu ölçüde, İMF sınavı da başarıyla verilmiş olacak.

Sözde işçi ve memur dostu, gerçekte ise uluslararası ve yerli tekellerin yeni gönüllü hizmetkârı olan Ecevit sıkıntı içinde kıvrıyor. Kaynak yokluğundan dolayı memurlarımıza gönlümüzden geçen maaş zammını veremiyoruz, diye... Balkanlar’da ABD emperyalizminin savaş arabasına koşulurken “kaynak” var!.. Kürdistan’da kirli savaş yürütülürken “kaynak” var!.. Uluslararası finans çevrelerine dış borç, yerli tefeci ve rantıye takımına iç borç ödemeleri için “kaynak” var!.. Topluma nefes aldirmayan devletin baskı aygıtlarını daha da pekiştirmek için “kaynak” var!.. Devleti dolandıran bankaları kurtarmak için “kaynak” var!.. Holdinglere kredi için “kaynak” var!.. Özelleştirme adı altında birikmiş “kaynak”ları tekellere peşkeş çekmek de var!..

Ama çalışan insanlara, işçilere, emekçilere, küçük üreticilere, memurlara gelince “kaynak” yok! Çünkü bu düzen onların düzeni! Bu hükümetler onların hükümeti! Bu düzende kaynaklar onlar tarafından gaspedilmek içindir, hükümetler eliyle onlara peşkeş çekilmek içindir. Ecevit, İMF-TÜSİAD’ın hizmet eri gibi çalışan bir hükümetin başı olarak, işbirlikçi burjuvazinin gönüllü bir hizmetkârı olarak, yapması gerekeni yapıyor, davranılması gerektiği gibi

davranıyor. Fakat bu arada samimiyetten yoksun gönül okşayıcı düzenbazca laflarla işçileri ve emekçileri de aldatması gerekiyor. İşçilerimize ve memurlarımıza gönlümüzden geçeni vermek isteriz, fakat yazık ki elimizde “kaynak” yok! Milyonlarca emekçiye bu türden boş laflar, bir avuç asalağa ise bizzat emekçilerin alinteriyle yaratılmış “kaynak”lar!

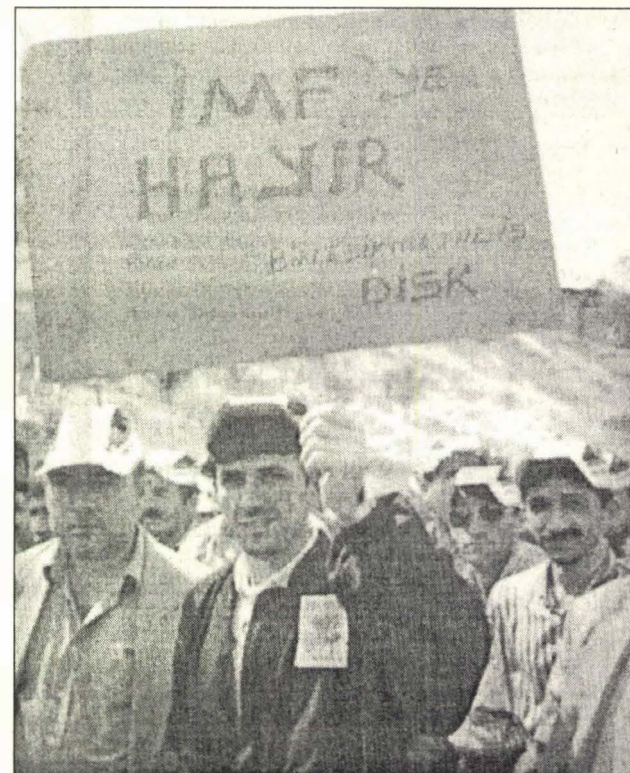
İçe ve dışa karşı şovenist histeriler körüklenirken “ulusal birlik ve bütünlük” diyenler, kaynakların kullanımına gelince, katı gerçeğe uygun hareket ediyorlar. “Ulusal bütünlük” üzerine boş lafların bir anlamı kalmıyor, sermayenin temsilcileri olarak faturayı her zaman emekçilere ödetiyorlar.

Bu düzenin temeli, işleyiş kanunu budur. Emekçiler bunun bilincine varmadıkça, bunun bilincine vardıkları halde örgütlenip mücadeleye atılmadıkça, bu temel öylece kalacak, bu düzen böyle işlemeye devam edecek. Sermayenin temsilcileri fazlasıyla gerçekçi, boş hayalleri terketmesi gerekenler emekçiler.

Bu kısır döngüden, bu sonu gelmez perişanlıktan, döne döne İMF reçeteleri ile saptanan faturalar ödemekten kurtulmak emekçilerin kendi elinde. Yeni İMF reçetesinin karşısına, “kriz onların krizi, faturayı da onlar ödesin!” diyerek çıkmak emekçilere bağlı.

İşçilerin ve emekçilerin bunu diyerek mücadeleye atılması, yılların kısır döngüsüne nihayet bir son vermenin de başlangıcı olacaktır...

**İMF reçetelerine hayır!
Krizin faturasını kapitalistler ödesin!
Yeni saldırı paketlerine karşı mücadele alanlarına!**

Enerji sektöründe saldırı büyüyor

Birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!

Yeni hükümet işe kararlı başladı. Hükümet programı biçimine sokulan İMF-TÜSİAD saldırı paketinin uygulanması için gerekli hazırlıklar yoğunlaştırılırken, bir yandan da ilk adımlar atılmaya başlandı.

Bu çerçevede enerji sektöründe de özelleştirme saldırısı startı verildi. İhaleleri çok önceden yapılan 14 elektrik dağıtım şirketi, imtiyaz sözleşmelerinin onayı Danıştay'dan hızla geçirilerek, özel sektöre devredilmeye başlandı. Öte yandan, iki yıldır gündemde olan "uluslararası tahkim"le ilgili Anayasa değişikliği için son hazırlıklar yapılıyor. Meclisteki bütün partiler bu konuda mutabakat halindeler. Bütçe ve bankalar yasasının çıkartılmasının hemen ardından meclis gündemine konuyla ilgili anayasa değişikliğinin girmesine kesin gözüyle bakılıyor.

Saldırıya karşı sınıf cephesinde de ilk hareketlenmeler ortaya çıktı. Sektördeki işçi ve emekçiler, çeşitli vesilelerle direniş kararlılıklarını dile getirdiler ve Samsun'da devir işlemi için gelen heyeti işletmeye sokmadılar. Her yandan, işçi ve emekçilerin devredilmesi planlanan dağıtım şirketlerinde düzenli ve sürekli nöbet tutmaya başladığı, kararlılıklarının üst düzeyde olduğu haberleri geliyor.

14 dağıtım şirketi devredilmek isteniyor:

Dağıtım şirketleri, 24 Kasım '96'da Refahyol Hükümeti tarafından ihaleye çıkarılmıştı. Muazzam yağma ve talan olanakları nedeniyle ilgi büyük oldu. İhaleler, ANAYOL Hükümeti döneminde sonuçlandırıldı, kazananlar açıklandı. Fakat dağıtım bölgeleri, ihaleleri kazanan şirketlere bir türlü devredilemedi.

Gerekli hukuksal altyapı önden hazırlanmadığı için devirler hakkında sayısız iptal davası açıldı, mahkemeler birçok kez yürütmeyi durdurma kararı verdiler. Rekabet Kurulu, devir sözleşmelerine bazı maddelerin eklenmesini istedi ve bunda uzun süre ısrar etti. Tüm bunlara burjuva siyasetindeki istikrarsızlık ve belirsizlik de eklenince, süreç uzadıkça uzadı. Yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte, Danıştay imtiyaz sözleşmelerini peşpeşe onaylayarak devirlerin yolunu açtı.

Eğer dağıtım hatlarının devri engellenemezse, gerçekleşecek yağma ve sömürünün boyutları çok büyük olacak. Danıştay tarafından imtiyaz sözleşmeleri onaylanan 14 bölgenin devrinden devletin kasasına 1 milyar 635 milyon dolar girecek. İmtiyaz sözleşmeleri henüz onaylanmayanları da hesaba kattığımızda, toplam 25 dağıtım bölgesinin devrinin bedeli 2 milyar 625 milyon dolar olacak. Buna karşılık devlet devredeceği bölgelerin mevcut borçlarının tümünü ödemekle kalmayacak, buralara ilişkin bir dizi yatırımın finansmanını da üstlenecek. Üste para verilerek devredilen hatlar sayesinde özel sektör ihya edilecek.

Anayasa "uluslararası tahkim"e göre değiştiriliyor

Emperyalist tekeller, kendi çıkarlarını korumak,

gelecekte de buna uygun "global" bir hukuk sistemi yaratmak için, yatırım yaptıkları ülkelere "uluslararası tahkim"i dayatmaktadırlar.

"Uluslararası tahkim" hem MAİ'nin, hem de bugün onun yerine gündemleştirilen "Millenium Round"un en önemli hükümlerinden biridir. MAİ ya da Millenium Round'u "emperyalist tekellerin anayasası" olarak düşünürsek, "uluslararası tahkim"e de emperyalist tekellerin mahkemesi demek yanlış olmayacaktır. Yani "uluslararası tahkim" in kabulü, ulusal hukuk sisteminin geçersiz kalması demektir. Bu da emperyalist tekellere tam teslimiyet anlamına gelecektir.

Emperyalist tekellerin "uluslararası tahkim"i ısrarla gözettilikleri konulardan biri enerji santrallerinin yapımıdır. Amerikan tekelleri, Türkiye'de yatırım yapmaya hazır olduklarını belirtiyor, fakat buna karşılık "uluslararası tahkim" in yatırım sözleşmelerinde yer almasını da ön koşul olarak ileri sürüyorlar.

Türkiye burjuvazisi de, emperyalist sermayeyi ülkeye çekebilmek, dünya kapitalizmiyle ilişkilerini arttırabilmek için "uluslararası tahkim"i hayata geçirmeye, tekellerin bu konudaki taleplerini eksiksiz yerine getirmeye çalışıyor. İşçilere ve emekçilere karşı sınırsız bir sömürüye, dizginsiz bir baskıya dayanak yaptığı "ulusal" yasalarını bir çırpıda kenara itmeye, "global" hukukun gereklerini yerine getirmeye hazırlanıyor.

Aralık '97'de ABD ile imzalanan "Enerji İşbirliği Konusunda Ortak Bildiri", Türkiye'nin "uluslararası tahkim" konusunda girdiği sürecin başıydı. Enerji Bakanı daha o zamandan uluslararası tekellere bu konuda söz verdi.

Ne var ki, "uluslararası tahkim" in kabul edilebilmesi için anayasa değişikliği gerekmektedir. Çünkü Anayasa'nın 155. maddesi, imtiyaz sözleşmelerinin Danıştay tarafından onaylanmasını şart koşturmaktadır. Bundan, burjuvazinin anayasa değişikliği olmadan adım atamayacağı, ulusal hukuk anlamı çıkmıyor

Emperyalist tekellerin "uluslararası tahkim"i ısrarla gözettilikleri konulardan biri enerji santrallerinin yapımıdır. Amerikan tekelleri, Türkiye'de yatırım yapmaya hazır olduklarını belirtiyor, fakat buna karşılık "uluslararası tahkim" in yatırım sözleşmelerinde yer almasını da ön koşul olarak ileri sürüyorlar.

Türkiye burjuvazisi de, emperyalist sermayeyi ülkeye çekebilmek, dünya kapitalizmiyle ilişkilerini arttırabilmek için "uluslararası tahkim"i hayata geçirmeye, tekellerin bu konudaki taleplerini eksiksiz yerine getirmeye çalışıyor.

İşçilere ve emekçilere karşı sınırsız bir sömürüye, dizginsiz bir baskıya dayanak yaptığı "ulusal" yasalarını bir çırpıda kenara itmeye, "global" hukukun gereklerini yerine getirmeye hazırlanıyor.

kuşkusuz. Nitekim bugüne kadar yasalar elvermediği halde birçok adım atıldı. Burjuvazi istediğinde kendi yasalarını hiçe saymakta bir an bile tereddüt etmiyor. Fakat yasalarla uygulama arasındaki açının çok fazla açılması da burjuvazinin çıkarlarına ters düşmekte, yasalar işçi ve emekçiler nezdinde de inandırıcılığını yitirmektedir. Bu yüzden, siyasi olarak olanaklar doğduğu koşullarda, anayasa değişikliği yapılmak istenmektedir. Anayasa'nın ilgili maddesi değiştirilecek ve başta enerji santral ihaleleri olmak üzere bir dizi alanda "uluslararası tahkim"e yol açılacaktır.

Kritik dönem

Özelleştirme saldırısında kritik bir döneme girildi. Meclis "uluslararası tahkim" konusunda gerekli anayasa değişikliğini yapar ve dağıtım bölgeleri "kazasız-belasız" devredilirse, sermaye özelleştirmede gerçek bir başarı kazanmış, önemli bir mesafe almış olacaktır. Sektörde emperyalist tekellerin doğrudan

Sermaye tarihi özelleştirme saldırısını başlattı

Saldırıya karşı birleşik direniş!

"İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtemezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır. Bu nedenle sermayenin bu büyük saldırısına karşı direnmek, onu geri püskürtmek, giderek bir karşı saldırıyı örgütlemek, işçi sınıfı için bugün yaşamsal bir zorunluluktur. İşçi sınıfı, eğer bu yeni toplu saldırıya göğüs geremezse, bunu izleyecek yeni saldırılar peş peşe gelecek, sermaye, işçi sınıfına tam anlamıyla köleliği dayatacaktır."

"Türkiye'nin tüm devrimci kuvvetlerinin, mücadeleyi ilerletmede gerçekten oynayabilecekleri az çok ciddi rolleri varsa eğer, tam da bunu etkin biçimde ortaya koymak zorunda oldukları günlere girmiş bulunuyoruz. İşçi ve emekçi hareketi bu çatışmadan bir yenilgi, dahası kolay bir yenilgiyle çıkarsa eğer, bu, devrimci hareketin bugünkü güdük durumunu bile koruyamamasına, hepten kötürümleşmesine yol açacaktır. Bunun bilincinde olunmalı, herkes gücünü ve faaliyetini buna göre ortaya koymalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(Ekim, sayı:110, 1 Aralık '94)

egemenliği kurulacak, sıra hızla termik santrallerin devrine ve bekleyen diğer alanlardaki özelleştirmelere gelecektir. Böylece IMF saldırı programının önü de büyük ölçüde açılmış olacak, saldırıların hedefi giderek büyüyecektir.

“Cumhuriyet hukuku ne kadar budansa da anti-emperyalisttir” diyen KİGEM mensubu “hukuk savaşçıları”nın da, işçi sınıfını hesaba bile katmadan Özelleştirme Karşıtı Platformları (ÖKP) şaha kaldırmaya çalışan reformist partilerin de geline aşamada söyleyebilecekleri fazla bir şey kalmamıştır. “uluslararası tahkim” bugüne kadar burjuvazinin “ulusal” hukukunda yer bulamıyordu. Bu durum “hukuk savaşçıları”na gerçek bir demagoji alanı sağlıyor, işçi ve emekçi kitleleri içerisinde burjuva hukukuna, anayasa ve yasaların “anti-emperyalist” olduğuna dair hayaller yayma olanağı tanıyordu. Danıştay’ın önce baskı altına alınması, “centilmenlik antlaşması”na zorlanması ve şimdi de “uluslararası tahkim”in doğrudan anayasada kendine yer bulması, “hukuk savaşı”nın sınırlarını da gözler önüne serdi. Özelleştirmeye karşı tek tutarlı mücadele platformunun sınıfa karşı sınıf olduğu; dava dosyalarına ve yasalara dayanılarak değil, işçi ve emekçi kitlelerinin devrimci enerjisine dayanılarak yürütülecek bir mücadelenin sermayeye geri adım attırabileceği bir kez daha görüldü.

Emperyalizmin “uluslararası tahkim” oyununu bozabilecek, sermayenin saldırılarını gerçekten püskürtebilecek tek güç, işçi ve emekçilerin birleşik örgütlü kitle eylemliliğidir. Enerji işçisi son yıllarda özelleştirme saldırısına karşı sergilediği kararlı-militan duruşla, sermayenin saldırılarını püskürtmenin belli olanaklarına sahip olduğunu kanıtlamıştır.

Üstelik bugün sermayenin saldırılarının muhatabı yalnızca enerji sektöründeki işçiler de değildir. Bütün bir işçi sınıfı ve “memur” statüsünde çalışan emekçiler, Kürt halkı, yoksul köylüler ve gençlik sermayenin saldırı tahtasındadır. Doğru bir mücadele hattı sergilendiğinde, tüm bu kesimlerin desteğini kazanmak, sermayeye karşı mücadeleye seferber etmek mümkündür.

Yeter ki enerji işçisi, burjuva hukuku hakkında sahte beklentiler içine girmesin, yeter ki sendika bürokratlarının mücadelenin önüne kuracağı sinsi barikatlar konusunda uyanıklığı bir an bile elden bırakmasın ve yeter ki özelleştirme saldırısının arkasında emperyalizmin ve sermaye iktidarının bulunduğu bilinciyle hareket etsin.

Gün, kararlılığımızı hazırlığa, birikimlerimizi örgütlü mücadeleye dönüştürme günüdür. Gün, birleşik-militan mücadeleyi yükseltme, saldırıya karşı her alanda direnişi örgütlenme, yağmalanmak istenen işyerlerine sahip çıkarak kan emicilere teslim etmeme günüdür.

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

MHP özelleştirmede uşaklığının gereğini yapıyor

MHP-ANAP-DSP hükümeti kuruldu. Hükümet programı, seçim öncesinde belirlenen İMF-TÜSİAD programıdır. İşçi ve emekçiler için tam bir yıkım demek olan bu program, geniş çaplı özelleştirmeleri, uluslararası tahkimi, sosyal güvenliğin tasfiyesini, mezarda emekliliği, tarımda küçük üreticinin yıkımını, düşük ücret uygulamasını vb. kapsamaktadır.

ANAP ve DSP, MGK-TÜSİAD’ın kendilerine biçtiği rol gereği bu programı seçimlerden önce açıkça savunmuş, kendi programları olarak sahiplenmiş ve “popülizm” yapmayacaklarını ilan etmişlerdi. MHP ise hesapta olmamanın rahatlığıyla seçim öncesinde işçi ve emekçi yığınların duyarlılık alanları üzerinden sosyal demagojiye dayanan bir kampanya yürüttü. “İş, aş, adalet, hukuk”, “yolsuzlukla ve yoksullukla mücadele”, “özelleştirme yağmasına son” gibi argümanları etkin bir biçimde kullandı.

MHP’nin argümanları içinde en iddialı yeri özelleştirme tutuyordu. “İş, aş, adalet”, “yolsuzluk ve yoksullukla mücadele” üzerine söylenenler genel geçer bir takım sözlerin tekrarını aşamazken, özelleştirme karşısında somut bir takım planlar sunuluyor, bunlar ısrarla savunuluyordu. Aslında MHP’nin özelleştirme “karşıtlığı” daha seçimlerden önce gündemdeydi. İstanbul’da “özelleştirme talanına son” eksenli yaygın afişlemeler yaparak, bu “karşıtlığı” politik-pratik olarak da ortaya koydular.

MHP’nin seçim bildirgesinde, özelleştirmenin bir talan biçiminde yürütüldüğü, “*kamu vicdanını rahatsız eden şaibeli özelleştirmelerin önüne geçirilmesine yönelik idari ve yasal düzenlemelerin yapılması ve bu amaçla 1999 sonuna kadar özelleştirmeye ara verilmesi ve altyapısının bu yılın sonuna kadar tamamen yeniden oluşturularak özelleştirmelerin 2000 yılından başlayarak 3 yıl içinde bitirilmesi*” savunuluyordu.

Dolayısıyla MHP özelleştirmenin kendisine karşı değildir. Hatta üç yıla sığdırmayı düşünecek kadar da hızlıdır. O sözde özelleştirmenin “yağma” biçiminde yürütülmesine karşıdır. MHP’nin “özelleştirme yağmasına son” ekseninde yürüttüğü politik kampanya, gerçekte işçi ve emekçilerin, özelleştirme karşısındaki hoşnutsuzluklarını kullanma çabasından başka birşey değildir. KİT’lerin uluslararası tekellere peşkeş çekilmesinin işçi ve emekçilerde oluşturduğu anti-emperyalist duyarlılık MHP’nin gerici-milliyetçi politik platformu tarafından istismar edilmeye çalışılmaktadır.

MHP’nin en önemli sendikal mevzisi durumunda olan Türk Metal’in yer yer özelleştirme “karşıtı” çıkışı ise yağmadan pay kapma kavgasının ifadesidir. İşçi sınıfına karşı sermayenin bir saldırı örgütü olarak çalışan faşist Türk Metal şebekesi, zaman zaman içinde özelleştirme “karşıtı”, miting ve yürüyüşlerin de olduğu eylemler yapmaktadır. Bu eylemlerin temel talebi ise özelleştirilecek işletmelerin tekellere değil işçiye -yani sendikal çetelere- verilmesidir. Bunun ne anlama geldiği ise açıktır. İşçilerden gaspedilen aidaatlara ve bir takım kirli işlerden sağlanan büyük bir servete hükmeden Türk Metal

çetesi, özelleştirilecek büyük işletmelere de göz koymaktadır. İşçilerin özelleştirmeye karşı olan hoşnutsuzlukları kontrollü bir şekilde basınç olarak kullanılmak istenmektedir. Ancak, tekelci sermayeye uşaklıkta sınır tanımayan bu faşist çete, tekelci sermayenin çıkarlarına dokunduğu yerde bu iştahına gem vurmak, uşaklığının karşılığı olarak kendisine uzatılacak yağlı bir kemiği kuyruk sallayarak beklemek zorunda kalmaktadır.

MHP’nin sözde “özelleştirme yağmasına” karşı çıkması tekelci sermayenin “yüksek” çıkarlarına çarpmaktadır. Böyle bir durumda MHP yalnızca uşaklığının gereklerini yerine getirebilir. Tekelci sermayenin çıkarlarının takipçisi olabilir. Seçim sonrası pratiği bunun en iyi örneğidir.

Seçimlerde kendisinin de beklemediği bir oy oranına ulaşarak hükümete katılması bir zorunluluk haline gelen MHP, özelleştirmeler de dahil seçim sürecindeki tüm vaatlerini hükümet kapısında bırakmak zorunda kaldı. MHP’nin başarısını şaşkınlıkla karşılayan tekelci sermaye MHP’nin olası göstermelik çıkışlarını bile hoş karşılamayacağını bizzat Demirel’in ağzından dillendirdi, MHP’ye uşak olduğunu hatırlattı. Demirel seçimlerden hemen sonra yaptığı açıklamada: “*Devletin bir politikası vardır, kim gelirse gelsin, kim ne derse desin bu politikayı uygulayacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmamalıdır*” diyerek, MHP’yi “gerçekçi” olmaya çağırdı.

Aynı günlerde ABD Büyükelçiliği de kalın bir dosya ile MHP genel merkezini ziyaret ederek ABD’nin Türkiye politikası üzerine “bilgilendirmede” bulundu. Bu çıkışların ardından MHP yöneticileri üst üste açıklamalar yaparak İMF-TÜSİAD programına sadakatlerini bildirdiler. Ardından seçim öncesinde belirlenen İMF-TÜSİAD programı alelacele hükümet programı olarak onaylandı ve “özelleştirme yağmasına” karşı çıkan MHP’nin tek bir itirazı olmadı.

MHP-ANAP-DSP hükümetinin önüne koyduğu özelleştirme programı şu ana kadar uygulananların en kapsamlısıdır. Meclis tatile girmeden özelleştirmenin önünde engel bir takım yasaların değiştirilmesi için büyük bir çaba sarfedilmektedir. “Milliyetçi” MHP’nin onay verdiği ilk yasalar, enerji başta olmak üzere özelleştirilecek büyük işletmelerin uluslararası tahkimata açılması ile ilgilidir.

MHP tam bir sadakatle, tekelci burjuvazinin çıkarları neyi gerektiyorsa ona uygun davranmaktadır. Dün “vatan, millet, bayrak” çığırıklığıyla paramiliter bir organizasyon olarak devrimcilere, işçi ve emekçilere, Kürt halkına dönük katliamlar gerçekleştiren MHP, tüm bu icraatlarını köpekçe bir sadakatle bağlı olduğu tekelci sermayenin çıkarları gereği gerçekleştirmekteydi. Bugün de hükümet olarak aynı misyonu yerine getirecek ve hizmette kusur etmeyecektir. Ayrıca, MHP’nin faşist çeteleri bu kez de özelleştirme saldırısına karşı gelişebilecek işçi ve emekçi eylemliliklerine karşı kullanılacaktır.

İşçi ve emekçiler, sermayenin ve onun tüm uşaklarının azgın saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmelidirler.

Emniyet'te “telekulak operasyonu”nun perde arkası

Çeteleşen devlet makyaj tazeliyor! Tahkimata devam!

Sermaye devletin her tahkimat operasyonu çeteleşmiş devlet gerçeğini bir kez daha ortaya koyuyor. Emniyet teşkilatı içinde yapılan son operasyona neden olarak “kocakulak çetesi”, “telekulak çetesi” gösteriliyor. Son haftalarda burjuva medyada, yaşanan çürüme tablosuna paralel olarak, adeta bir oyun sergileniyor. Bir takım bilgiler parça parça ve sistemli olarak basına sızdırılıyor. Bu sınırlı bilgilere göre, Emniyet içindeki bir “çete” bir taraftan Cumhurbaşkanlığı, Genelkurmay ve Başbakanlığa kadar varan bir dizi telefonu yasadışı olarak dinliyor; diğer taraftan da işi ticarete dökerek, bir takım mafya babalarıyla girdiği ilişki üzerinden telefon dinlemeyi bir gelir kaynağına dönüştürüyor. Medyanın aktardıklarına göre, parayı bastıran her işadamına istediği telefon konuşmaları kasetlere kaydedilerek veriliyor.

Cumhurbaşkanlığı'ndan Genelkurmay'a kadar devletin en üst kademelerini dinlediği söylenen bu Ankara kaynaklı “çete” ise, nedense bir sanatçı müsvettesinin eski eşinin telefonlarını mafya babalarına dinlettirmesi üzerine ortaya çıkıyor. Bu telefon dinleme furyası, hakkında dava açılan bir sanatçının telefonlarının mahkeme kararı ile dinlenmeye alınmasıyla ve başka telefonları dinlettirdiğinin anlaşılması üzerine açığa çıkarılıyor. Böylesine uyduruk bir ipucuyla başlatılan operasyon en üst kademelerine kadar “devletin” yine devletin bir başka kurumu tarafından dinlendiğini ortaya çıkarıyor.

“Çete” kurduklarından şüphelenilen Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun, Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Osman Ak, Terörle Mücadele Şube Müdürü Ersan Dalman ve 7 polis İçişleri Bakanı Saadettin Tantan tarafından görevden alınıyor. Ardından Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Mehmet Gümüş ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Halil Tuğ görevden alınıyor. Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican ise “kendi isteği” ile izine çıkarılıyor. Bütün bunlar Emniyet teşkilatı içinde son derece kapsamlı bir operasyon yapılmaya çalışıldığını gösteriyor.

Burjuva medya İçişleri Bakanı Saadettin Tantan'a övgüler diziyor. Telefon denilen aletin kullanılmaya başlamasından beri istihbarat teşkilatları tarafından binlerce telefonun yasal-yasadışı her tür yoldan dinlendiğinin bilindiği, burjuva kalemşörler bugüne kadar bundan en ufak bir rahatsızlık duymadıkları halde, nedense birdenbire hukuk savunucusu, özel yaşamın dokunulmazlığı üzerine keskin propagandacılar oldular.

Kirli işlerin ürettiği bataklık gizlenemiyor

Bütün bunlar herşeyden önce önü almamaz bir

Herşeyden önce, yapılan operasyonun kapsamı Emniyet içinde oluşmuş bir “çete”yi aramanın sınırlarını çoktan aşmıştır. Emniyet Genel Müdürü ve Yardımcısı'ndan İstihbarat Daire Başkanı ve Yardımcısı'na, son olarak Ankara Emniyeti'nin bütün üst düzey görevlilerine ulaşan bir görevden alma, gerçekte sorunun bu tür bir “çete”leşme olayının ötesinde olduğunu gösteriyor. Emniyet'teki çeşitli gruplar arasında farklı siyasal eğilimler ve çıkar gruplaşmaları her zaman olmuştur. Ancak yaşanan iç hesaplaşma ve ona yapılan müdahale böyle bir gruplaşmayla açıklanacak gibi görünmüyor. Bu tür çıkar çatışmaları genellikle bazı alt düzey görevlilerin görevden alınarak yukarıda yapılan bir anlaşmayla sonuçlanır.

çürümenin yaşandığını gösteriyor. Susurluk'ta ortaya çıkan çürüyen düzen, çeteleşen devlet tablosu bir kez daha ortaya dökülüyor. İkinci olarak açığa çıkan ise, devlet içinde bir yeniden düzenlemenin yapılmakta olduğudur. Bu yeniden düzenlemenin hangi temelde yapıldığı, hangi amaçlarla gerçekleştirildiği ise bir yandan burjuva yazarları bir taraftan da solcu geçinen bazı kesimler tarafından gizlenmeye çalışılıyor. Gerçekler çarpıtılarak sunuluyor, sermaye devletin toplam çıkarlarına uygun düşen bir manipülasyon gerçekleştiriliyor.

Burjuva basının en çok yaydığı argüman Emniyet içinde bir “çete”nin varlığıdır. Görevden almalar bu “çete”yi ortaya çıkarmak için yapılmaktadır. Saadettin Tantan'ın yaptığı açıklama bu yöndeki manipülasyonu açıkça gösteriyor: “Eğer teşkilat içinde örgütlü bir yapı oluşmuş ise, bu örgütlü yapıyı dağıtıyorum, ama örgütlü olmamış ve fevri olarak bir telefon dinleme olayı olmuş ise benim yaklaşımım da farklı olacaktır.”

Bir başka argüman İstanbul ve Ankara Emniyetleri arasındaki çatışmadır. Buna göre, bu kesimler arasındaki çıkar kavgası ve politik kamplaşma artık son sınırına varmış, İstanbul Emniyeti Ankara Emniyeti'nin bir takım kirli çamaşırlarını ortaya dökerek, çatışmayı bir üst boyuta taşımıştır.

Başını *Cumhuriyet* ve *Aydınlık* yazarlarının çektiği (kimi *Özgür Bakış* yazarları da bu koroya utangaçça da olsa katılıyorlar) bir takım sol milliyetçi-laik burjuva destekçilerine göre ise, çatışma 28 Şubatçılar ile Fetullahçılar arasında yaşanmaktadır. Görevden alınanların Emniyet içindeki Fetullahçılar'a ilişkin bir rapor hazırlamış olmaları, görevden almanın bunun ardından gerçekleşmesi bunu göstermektedir. Zaten Bülent Ecevit Fettullahçılar'la işbirliği yaparak seçimler öncesinde “sol güçbirliği”nin önünde engel olmuştur. Şimdi de Emniyet içinde 28 Şubatçı sayılabilecek kişileri görevden alıp Fetullahçılar'ın kadrolaşmasını sağlamaya çalışmaktadır. Ancak

DSP'den ümidini kesen bu kesimler, ANAP'lı Saadettin Tantan'dan ümidi hala kesmemiş, onun 28 Şubatçılar'a itibar edeceğini beklemektedirler. Yukarıdaki argümanların tümü işçi-emekçi kitleleri yanıltmayı, onları yeniden düzenden beklentilere itmeyi, hatta düzen içindeki temel bir terör aygıtını meşrulaştırmayı amaçlıyor. Herşeyden önce, yapılan operasyonun kapsamı Emniyet içinde oluşmuş bir “çete”yi aramanın sınırlarını çoktan aşmıştır. Emniyet Genel Müdürü ve Yardımcısı'ndan İstihbarat Daire Başkanı ve Yardımcısı'na, son olarak Ankara Emniyeti'nin bütün üst düzey görevlilerine ulaşan bir görevden alma, gerçekte sorunun bu tür bir “çete”leşme olayının ötesinde olduğunu gösteriyor. Emniyet'teki çeşitli gruplar arasında farklı siyasal eğilimler ve çıkar gruplaşmaları her zaman olmuştur.

Ancak yaşanan iç hesaplaşma ve ona yapılan müdahale böyle bir gruplaşmayla açıklanacak gibi görünmüyor. Bu tür çıkar çatışmaları genellikle bazı alt düzey görevlilerin görevden alınarak yukarıda yapılan bir anlaşmayla sonuçlanır. Emniyet'teki 28 Şubatçılar-Fetullahçılar çatışması argümanı ise sağlam gerekçelerden yoksundur. Fetullahçılar'a karşı rapor yazdıkları için görevden alındığı söylenen Emniyet görevlilerinin içinde RP eğilimli çok sayıda polis vardır. Kaldı ki, ANAP'lı Saadettin Tantan'ın 28 Şubat çizgisinin dışına çıkabilecek bir anlayışı olmayan bir hükümetin bakanı olarak Emniyet'teki 28 Şubatçılar'ı görevden alması nasıl açıklanabilir?

Çetebaşı MGK işbaşında!

İç hesaplaşmanın görüntüsü, Emniyet içindeki bir grubun üstünde bir gücün olaya müdahale ettiği görüntüsü vermektedir. “Telekulak skandalı”nın ardından TBMM Başkanı Yıldırım Akbulut'u ziyaret eden Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök gazetecilerin telefon dinleme üzerine sorularına, “askerler açıklama yapmayı sevmez biliyorsunuz” diyor. Ordunun ketumluğuna karşın Mesut Yılmaz ve Ecevit daha cömert davranıyorlar. M. Yılmaz meclis grubunda; sadece Emniyet'in değil, diğer istihbarat kuruluşlarının elinde de tahmin edilemeyecek ölçüde ileri teknolojiye sahip dinleme sistemlerinin olduğu, kendi iktidarlara döneminde Emniyet teşkilatına sağlanan büyük olanaklara rağmen bu yaklaşımı yeterince takdir etmeyen bir takım görevlilerin varlığına şahit olduğunu söylüyor. Ecevit ise “birbirinden kopuk devlet organlarının birbiriyle diyalog ve işbirliği içinde çalışmaya başladıkları” gibi diplomatik bir dille yaşananları anlatıyor.

Sermaye rejimi MGK'nın ağzından Emniyet'in çizmeyi aştığını söyleyip sahte bir “temizlik” için

Çeteleşen devletin “emniyet” tahkimatı!

Emniyet Müdürlüğü bünyesinde patlak veren telefon dinleme skandalı ve bunu izleyen Emniyet’e çeki düzen verme operasyonu, çürüyen ve çeteleşen devlet gerçeğini tüm yönleriyle bir kez daha gözler önüne serdi. Her yeni skandal gibi, dinleme olayının patlak vermesi ve emniyette iç tasfiyeleri gündeme getirmesi de, sermaye rejiminin “çetelerle ve organize suçlarla mücadelesi” olarak lanse edildi. Hatta kimi burjuva yazarlar, “herşeyin iyi olduğu”nu, “derin devletin saydamlaştığı”nı ve “bazı şeyler saydamlaşınca varlığını sürdüremeyeceği”ni belirterek, bu çürüme ve kokuşmanın teorisini yaptılar, devletin çetelerden arınma süreci olarak sundular.

Gerçekte bu olay sadece devletin güvenliğini korumak ve “kişi hak ve özgürlüklerini güvence altına almak”la “görevli” emniyet kurumunun baştan aşağı bir suç örgütüne dönüştüğünü göstermekle kalmıyor, aynı zamanda burjuva düzende Susurluk’la birlikte tüm çıplaklığıyla açığa çıkan çeteleşme ve çürümenin boyutlanarak sürdüğünü gösteriyor.

Telefon dinleme skandalının patlak vermesi, bunun devletin ihtiyaçlarının ötesinde, yani sınırı aşan bir tarzda kullanılmasının bir sonucudur. Bu skandal, tüm örtbas etme çabalarına karşın, “aranıp bulunamayan” mafya babalarının ve kontr-gerilla elemanlarının Cumhurbaşkanlığı, Genelkurmay, MİT gibi devletin yönetici kurumlarıyla ilişkilerini açığa çıkartmıştır. Kürdistan’daki birçok katliamın örgütleyicisi kontr-gerilla elemanı Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım’ın Cumhurbaşkanlığı Köşkü’nde “Hayrettin Baba” ile yaptığı görüşmeler, yine

mafya babası Kürşat Yılmaz’ın Cumhurbaşkanlığı ve Genelkurmay’la telefon görüşmeleri yaptığı saptanmıştır.

Devletin devrimci harekete ve Kürt ulusal mücadelesine karşı organize ettiği kontr-gerilla örgütlenmesi, Susurluk’ta görüldüğü gibi, rant paylaşımı üzerinden devletin temel kurumları içinde de suç odakları yaratmıştır. Bu olayın ardından üst düzey Emniyet mensuplarının görevden alınması, sermaye devletini Susurluk sonrası kontr-gerilla örgütlenmesini kendi resmi yapısı üzerinden yeniden tahkim etme çabasının bir sonucu olarak gerçekleşmiştir.

Emniyetin içinde tasfiye hareketına girilmesi, polisin istediği tarzda ve istediği kişiyi yasal olmayan yollardan dinleme hakkını elinde bulundurması, ya da *Aydınlık* ve *Cumhuriyet* gibi liberal kemalist çevrelerin belirttiği gibi görevden alınan polislerin “şeriat karşıtı ve Fetullahçılar’a karşı bir rapor hazırlıyor olmaları” değildir. Herşeyden önce, Emniyet Müdür Yardımcısı Osman Ak Melih Gökçek’le yakın ilişkide olan biridir ve yolsuzluk iddiasıyla gözaltına alınan Melih Gökçek Emniyet’te yalnızca Osman Ak, tarafından sorgulanmıştır. Bu olay bile bu iddiaların temelsiz olduğunu gösteriyor. Sorun, artık devletin temel kurumlarını dahi dinleyebilecek hale gelen, mafya için bile parayla iş yapan bir taşeron örgüte dönüşen, dolayısıyla çizmeyi aşan Emniyet’e bir çeki düzen verme, yeniden yapılandırma sorunudur. İçişleri Bakanı Saadetdin Tantan’ın “bakanlık hiç denetimden geçmemiş” demesi bunun ifadesidir. Nitekim yasadışı bir tarzda telefonların dinlenmesi olayı ilk kez ortaya çıkmıyor. Bizzat Osman Ak’ın ‘97’de Mesut Yılmaz’ın evinin dinlenmesi üzerine mecliste telefon dinleme komisyonu oluşturulmuş ve komisyon bu işin “yasadışı olarak yapıldığını” ortaya koymuştur. Buna rağmen olayın üstü örtülmüştür.

Yıllardır en sıradan ilerici ve demokratin dahi telefonunu dinleyen, devrimci ve komünistleri adım adım takip eden, sokak ortasında öldüren, keyfi işkenceden geçirip dayanaksız iddialarla tutuklattıran, dolayısıyla en temel “kişi hak ve özgürlükleri”ni keyfice ayaklar altına alan; işçinin grev hakkına, memurların ve öğrencilerin “gösteri özgürlüğü”ne azgınca saldıran bu aynı polis teşkilatı değil midir? Tüm bunlara karşı kılını kıpırdatmayanların şimdi “kişi hak ve özgürlükleri”nden, “özel hayatın korunması”ndan bahsetmeleri tam bir ikiyüzlülüktür.

işaret verince Yılmaz, Ecevit, Tantan gibi ordu yaltakçısı burjuva politikacıları birdenbire kahraman kesilip Emniyet’teki gruplaşmaların üzerine gitmeye başlıyorlar. Ecevit geçmişte kendi telefonunun da dinlendiğini; Yılmaz “55. hükümetin (Refahyol) zamansız bir siyasal bunalımla görevden uzaklaştırılmasında en önemli etkenin Emniyet teşkilatı içindeki bazı görevlilerin ulaştıkları bilgileri kendilerine değil bir muhalefet partisi milletvekiline vermesi olduğunu” söylüyor; Tantan “siyasiler karışmasa biz sorunu çözeriz” diyor.

Gözlerden saklanmaya çalışılan ya da temkinli olarak ifade edilen gerçek, Emniyet’i yola getirmek için müdahale edenin ordu olduğudur. Telefon dinlemeler çizmeyi aşp Genelkurmay’a kadar uzanınca, bir takım pislikler ortaya çıkmaya başladı. Bazı mafyacıların ve çok sayıda kontr-gerillacının Genelkurmay, Cumhurbaşkanlığı, MGK Genel Sekreterliği, MİT ve çok sayıda bakanlıkla görüşmeler yaptığı da açığa çıktı. Artık müdahale bir zorunluluk haline gelmişti.

Devletin çelik çekirdeğinin dışarıdaki kabuğa müdahalesinin çok sayıda nedeni olsa da, bunlardan en çok öne çıkan dördünü vurgulamak gerekiyor.

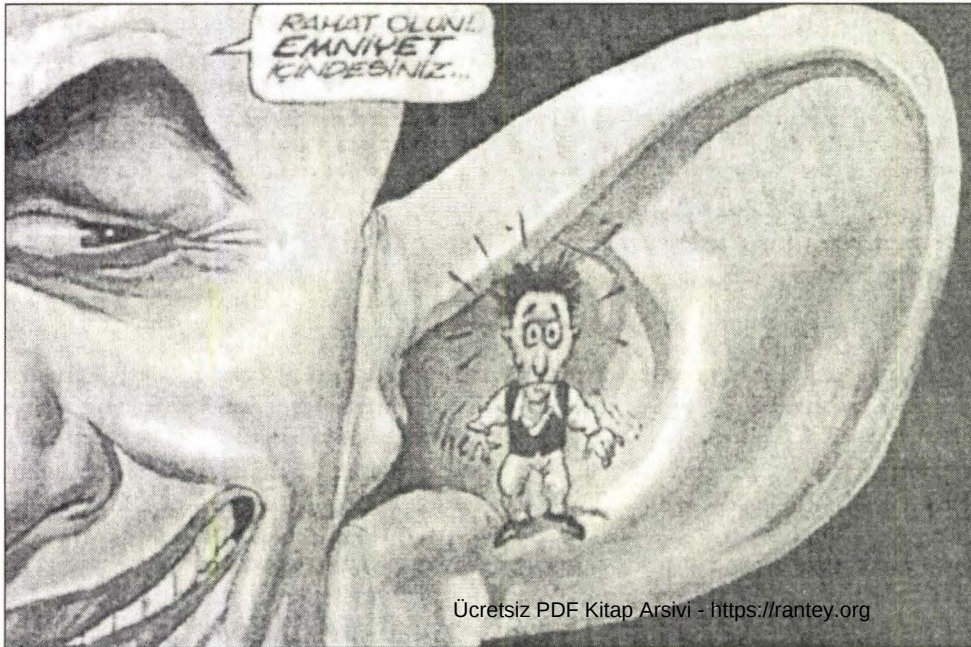
Birincisi; Emniyet teşkilatının işi iyice çığrından çıkarıp taşeronlar aracılığıyla teknik olanaklarını bir rant haline getirmeleridir. Ancak daha önemlisi, çok sayıda Emniyet görevlisinin dar çıkar hesaplarıyla asli olan çıkarları, devletin ve sistemin büyük çıkarlarını gözden kaçırmalarıdır. Dar çıkar gruplarının ortaya çıkması, devletin iç bütünlüğü açısından bir tehlike haline gelmiştir.

İkincisi; hangi hesaplarla yapılmış olursa olsun, Genelkurmay’a varana kadar çok sayıda üst düzey yetkilinin telefonunun dinlenmeye alınmasıdır. Bu işi yapan ve gerekli olmadıkça Emniyet’e de, Meclis’e de hiçbir bilgi vermeyen bir ordu istihbaratı zaten vardır. Herkes kendi sınırlarını bilmek zorundadır. Devletin çekirdeğinin sorumluluk alanına, devlet çıkarları adına yapıldığı söylene bile, girilmesine izin verilemez.

Üçüncüsü; Emniyet’te yaşanan bu çürüme, mafya babalarından “saygın” işadamlarına kadar parayı veren herkese bizzat hizmet eden bir kuruma dönüşmesi ve taşeronlaşma, Emniyet içindeki çıkar çatışmalarını körüklemekte, kitlelerin gözünde yıpranmış olan imajının iyice bozulmasına yol açmaktadır. İsteyenin istediği telefonu dinlettirebildiği bir ortamda, çete devleti kendisini gizleyememekte, görevlerini istediği gibi yerine getirememektedir. Bu durum sermayenin güvenliği ve geleceği için ciddi sorunlar yaratmaktadır. Küçük hesaplarla yapılan bu işler sistem için siyasi bir faturaya dönüşmektedir.

Dördüncü olarak; yaşanan çürüme, büyüyen çıkar çatışmaları ve iç hesaplaşmaları da beraberinde getirmektedir. Bir takım siyasi kılıflarla örtülmeye çalışılsa da, gerçekte yaşanan çıkar çatışmalarının yarattığı ve büyük hızla yer değiştiren kamplaşmalardır. Bunlar sistemin zaten istikrarsız olan tablosunu daha da zayıflattığı için zarar vermektedir.

Sonuç olarak söz konusu müdahale, sistemin asli çıkarları doğrultusunda hareket edenlerin, tali olan çıkarlar ve hesaplar için kapışanlara yönelik bir müdahalesidir. Müdahale, ordunun ve onun uluslararası bağlantılarının, daha güçlü bir biçimde tahkim edilmiş, iç bütünlüğü sağlanmış bir devlet yaratabilmek için yapılmaktadır.

Türk kontr-gerillası Özbekistan'da da işbaşında!

Türk kontr-gerillasının kirli işlerinin uyuşturucu ticareti, kara para aklamak, adam kaçırmakla sınırlı olmadığı, Azerbaycan'daki darbe girişimiyle ortaya çıkmıştı. Türk kontr-gerillası, ABD emperyalizminin halkları birbirine kırdırarak tüm dünyada egemenliğini tesis etme hedefi doğrultusunda faaliyet gösteriyor. Ekonomik ve siyasi bakımdan istikrarsız, siyasi iradesi görece zayıf olan ülkelerde faaliyet gösteren Türk kontr-gerilla elemanları, burada CIA adına eylemler, provokasyonlar, komplolar, suikastler, hatta darbeler bile tertipleyebiliyorlar.

Bunun son örneği Özbekistan Cumhurbaşkanı İslam Kerimov'a düzenlenen suikastin faillerinin geçtiğimiz hafta yargılanmaya başlamasıyla açığa çıktı. Sahneye çıkan kontr-gerilla elemanın ismi Enver Altaylı.

Enver Altaylı 1945 Adana Ceyhan doğumlu. Özbek göçmeni bir ailenin çocuğu. Öğrenimi'n MİT bursuyla tamamlıyor ve '68'de MİT'e alınıyor. '74'te MHP'ye katılıyor. Türkeş'in en yakın adamı olarak bir dönem MHP'nin Avrupa örgütlenmesini koordine ediyor. '80 sonrasında Türkiye'ye dönerek MHP'nin yayın organı Hergün gazetesinin sorumlu yazıişleri müdürlüğünü yapıyor. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra oluşan Türki Cumhuriyetler'i Türkiye üzerinden ABD politikalarına yakınlaştırma amacıyla CIA tarafından Özbekistan'a gönderiliyor. Kısa zamanda Özbekistan Cumhurbaşkanı İslam Kerimov'un Türkiye ile ilişkileri yakınlaştırmakla görevli özel danışmanlığına yükseliyor. Son yıllarda Kerimov'dan uzaklaşarak Özbekistan'da islam rejimi kurmayı amaçladığını söyleyen muhalif Muhammet Salih'e yakınlaşıyor

Enver Altaylı SSCB'nin dağılışı döneminde Cumhurbaşkanı Özal ve Başbakan Demirel'in en gözde adamlarından biri olarak Özbekistan'a gönderiliyor. Çatlı ile birlikte Azerbeycan darbe girişimi içinde de yeralıyor. Afganistan'daki iç savaş esnasında Türkiye'den örtülü ödenekten Raşit Dostum'a para yardımı götürüyor.

Özbekistan Cumhurbaşkanı Kerimov'a düzenlenen suikast davası geçtiğimiz hafta başladı. Türkiye'de yakalanarak Özbekistan'a iade edilen 3 Özbek sanık, ilk sorgularında, suikastı Enver Altaylı'nın planladığını açıkladılar. Ayrıca kendilerinin Özbek

rejim muhalifi Muhammet Salih'in adına çalıştıklarını, Türkiye'de Nakşibendiler, bazı bakanlar ve milletvekilleriyle bağlantıları olduğunu, Türkiye'de eğitim gören Özbek öğrencilerin de Türk kontr-gerillasıyla ilişkide olduğunu açıkladılar.

Bu ifadelerin ardından Özbekistan Türkiye'deki öğrencilerini geri çağırdı. Özbekistan daha önceleri de rejim muhaliflerinin Türkiye'ye gittiğini, rejim muhalifi Muhammet Salih'in Türkiye'de barındığını, Türk devleti yetkileriyle görüşme içinde olduğunu diplomatik bir dille ifade etmişti.

SSCB'nin dağılışıdan sonra oluşan Türki Cumhuriyetler ABD emperyalizminin iştahını kabartmaktadır. Buraları Rusya'nın etkisinden koparmak ve kendi hegemonyası altına almak için her türlü yol ve yöntemi kullanmaktadır. Bunlardan birisi de Türkiye üzerinden Türki Cumhuriyetler'e açılmaktır.

ABD'nin bu hedefi doğrultusunda sermaye devleti tam bir ileri karakol olarak hareket etmektedir. Sermaye devletinin Türki Cumhuriyetler'e çok özel bir önem vermesi, oralara okullar, fabrikalar, konutlar yapması, maddi yardımlar sunması, öğrencilerini devlet burslarıyla okutması vb., aynı zamanda ABD emperyalizminin Türki Cumhuriyetler üzerindeki hegemonyasının daha iyi tesis edilmesi içindir. Türk kontr-gerillası, CIA ile eşgüdümlü olarak, bu bölgedeki dengeleri ABD lehine çevirmek için, darbe dahil her türlü komplo eylemlerini gerçekleştirmekle görevlidir.

İşte dün Çatlı, Çiller, Ayvaz Gökdemir üzerinden ifade edilen Azerbaycan darbe girişiminin bir benzeri Kerimov suikastinde açığa çıkmıştır.

SSCB döneminde kardeşçe yaşayan halklar bugün Türk devleti tarafından kendisi gibi birer ABD uşağı haline getirilmeye çalışılıyorlar. Bu kirli emelin tetikçileri bugünkü hükümetin ortaklarından MHP'nin en has adamlarıdır. Yani bugünün MHP'li ülkücü faşist kadroları, yarın halkları birbirine kırdırtmak için ABD adına çalışacaklar; onun tezgahladığı katliamlar, provokasyonlar, komplolar için kullanılacaklardır. "Vatanseverlik" üzerinden politika yapan MHP açıktır ki, bir CIA partisidir. Ve yaptığı vatanseverlik değil, "ABD severliktir".

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Kahrolsun kontr-gerilla devleti!

Yaşasın sosyalizm!

Faşist histerinin son sınırı

"Yam yam gerillalar"!

Sermaye devletinin yalan makinaları yine işbaşında! A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişyle düğmesine basılan şovenist histeri kampanyası, "Apo davası" çerçevesinde yalan haberlerle birlikte tırmandırılmaya devam ediyor.

Sermaye medyası, hükümet ve ölen asker ailelerinin müdahilleri kontra haberler yayarak kapsamlı bir saldırı yürütüyorlar. A. Öcalan'ın mahkemede sergilediği teslimiyetçi tutumdan da güç alan sermaye medyası, ilk etapta Maraş ve Antep Cezaevleri'nden 150'nin üzerinde PKK'linin devletçi koğuşuna geçtiği haberini verdi. Ama hemen ertesi gün sözkonusu cezaevleri tutsakları ve savcılar tarafından yapılan açıklamalar üzerine, bunun asılsız olduğu itiraf edilmek zorunda kaldı. Ardından öğretmen kızı bir adli vakada ölen bir kadına, "kızımın katili Apo asılsın" açıklamaları yaptırıldı. Geline yerde bu yalanlar öyle bir hal aldı ki, artık mantık sınırlarını zorlamaya başladı.

Geçtiğimiz hafta bir müdahil avukat İmrallı'daki mahkemeye bir açıklama sundu. Açıklamada, "Burada barıştan, kardeşlikten söz eden Apo'nun militanları geçtiğimiz günlerde üç askerimizi kaçırmış, öldürmüş ve etlerini çiğ çiğ yemiştir" diyebildi. Yalanın bu kadarını, soysuzluğu bu kadar tescillenmiş bir sermaye devleti uşağı uydurabilir ancak.

Sermaye devleti devrimciler hakkında yalan haber yaymayı her dönem etkin bir psikolojik savaş aracı olarak kullanmaktadır. Çünkü onun amacı, sömürü düzeninin can düşmanı devrimcileri ve komünistleri işçi sınıfı ve emekçilere birer canı gibi göstermek, onların buluşmasını önlemektir. Bugün PKK ve A. Öcalan şahsında yürütülen yalana dayalı kampanyalar da Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini ezme ve teslim alma amacını gütmektedir. Acılı asker aileleri demagojisiyle liberalinden sosyal-demokratına tüm burjuva aydınlarını "Apo asılsın" talebi etrafında arkasına alan sermaye devleti, tırmandırdığı şovenizme, kafatasçılığına, katliamlarına tam bir meşruluk alanı açmak çabası içindedir.

Fakat Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri onları iyi tanıyorlar!

Sermaye devleti yürüttüğü kirli ve yalana dayalı propagandasıyla şizofren bir toplum yaratmaya çalışıyor. Daha dün çılgınca elma ve portakal çiğneyen, buzdolabı ve çamaşır makinası üstünde tepinenlerin ruh hali en çarpıcı örneklerinden biri olarak gözlerimizin önündedir.

Sermaye devletinin Kürdistan'da kirli savaşa sürdüğü askerler işgalci ABD askerlerinin Vietnam sendromu gibi bir Kürdistan sendromu yaşamaktadırlar. Bu her an herşeyi yapabilecek denli psikolojik dengesi bozulmuş bu askerler toplum içine salınmaktadır.

Kulak, kelle kesen onların kendi katil sürüleridir. Gerilla cesetlerini panzerlere bağlayıp caddelerde sürükleyen, tecavüz eden, mezarlarından çıkarıp kepçelerle parçalayan onların elikanlı katliam çeteleridir. Kürdistan'da sivil halka ve gerillaya dönük kimyasal silah kullananlar onlardır. İlerici, devrimci sendikacıları kaçırıp işkenceyle öldüren, hakkını isteyen işçiyi, sendika isteyen memuru, parasız eğitim isteyen öğrenciyi gözaltına alan, işkencelerden geçiren yine onlardır.

Çürüyen ve çeteleşen devlet katliamcı, ruh hastası katil sürüleri üretmekte ve bunları işçilerin, emekçilerin, gençliğin ve Kürt halkının üzerine sürmektedir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesini yargılayanlar yargılanmalı

Faşist sermaye devletinin katliamları

İşte bebek katili!

Cizre'de 8 Kasım 1992'de PKK gerillaları tarafından döşenen mayına çarpan bir panzerin imha olması ve görgü tanıklarına göre 12 polisin ölmesi üzerine devlet güçleri kenti yoğun tank ve top ateşine tuttular ve bu sırada hedeflenen evlerden birinde 3'ü çocuk olmak üzere 7 kişi öldü, 4 kişi ağır yaralandı. Başka ev ve işyerlerinden de 10 kişi yaralandı.

İşte dede katili!

Dicle'nin Kurşunlu köyü yakınlarında 10 Kasım günü mehmet Akkan(70) ve Mehmet Akkum adlı çoban askerler tarafından gözaltına alındı. 13 Kasım'da Mehmet Akkan'ın kurşunlarla delik deşik edilmiş cesedi bulundu.

Kelekçi Köyü'nde koruculuktan vazgeçenlerin (Hüseyin Akduvar, A. Rahman Akduvar, Zülkür Çiçek, Bedri Özalp....) evleri yakıldı, asker ve özel tim polisleri tarafından yakıldı.

Mardin'e bağlı Yardere ve Ahmetli köylerine 9 Kasım'da devlet güçlerince yapılan baskında gözaltına alınan köylülerden Musa çiçek işkencede öldürülürken Hikmet İlhan ve Sıraç Acar adlı köylülerden haber yok.

Kırkpınar Köyü Kayaş mezrasında ailesinin yanında askerlerce gözaltına alınan Derviş Karakoç'un cesedi 3 gün sonra kurşunlanmış olarak bulundu.

İşte yakılıp, yıkılan köylerde öldürülen hayvanların katili

PKK'nin silahlı mücadeleye başladığı 15 Ağustos'un 8. yıldönümünden 3 gün sonra sermaye devletinin Şırnak'taki sivil hedeflere yönelik başlattığı aralıksız 48 saat süren saldırılar, 4 Kasım günü Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Boğaz köyünün yakılmasıyla sürdü. Bu iki aylık sürede toplam 9

yerleşim birimi devlet güçlerinin saldırısına uğradı, yüzlerce köy bombalandı, yakılıp yıkıldı. 18 Ağustos'u 19'una bağlayan gece Şırnak'ta başlayan saldırılar Dargeçit, 2. kez Şırnak, Çukurova, Göle, Silopi, 2. kez Çukurca, Musabey, Kulp, Varto, Nani'nin Kaledibi ve Dicle'nin Boğaz köylerinin yıkıntıya çevrilmesiyle sürdü. Şehirler tamamıyla harabeye dönüştü, binlerce köylü yollara düştü.

Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı kelekçi(Kelkom), Değirmenli (Zivire), Gelincik (Arusek), Özbey (Şirhakau) köyleri zorla boşaltıldı. Kırkpınar köyü Teke Mezrası ile Yeşiltepe Komık mezrasındaki yem stokları ve 5 ev yakıldı.

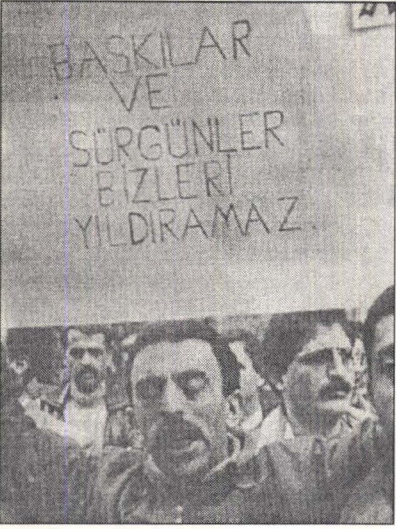
İşte çatışma sonucu yakaladığı ve öldürdüğü kadın gerilla cesetlerine bile tecavüz edebilecek kadar demokratik TC(!). Girdiği köyleri yakıp, yıkan, köy halkını işkenceden geçiren, gözaltına alan, kaybeden, köydeki kadınlara tacizde bulunan, tecavüz eden, zorbalığa, zulme karşı özgürlükleri için direnen onurlu bir halkı 7'den 77'ye katleden faşist TC, bir halkı bebekleri, yaşlıları öldürmekle, "terörist"likle suçlarken kendi katliamlarının görmezden gelineceğini düşünerek yanılıyor. Bu vahşilikleri, zulümü hepimiz yaşadık, yaşıyoruz. Ama TC şunu da çok iyi bilmelidir ki; Kürt halkı yeni isyanlarla mücadelesine devam edecektir.

75 yıldır mücadele eden Kürt halkı bu haklı mücadelesini Türkiye işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesiyle birleştirmeyip, TC'ye barış yaparak kazanamayacağını bilmelidir. Kürt halkının tek kurtuluşu, mücadelesini işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmekten geçmektedir.

Kamu emekçileri yeni saldırı programlarına direniyor:

Kahrolsun İMF!

“Sadaka zammı değil, toplu sözleşme!”

İstanbul:

16 Haziran Çarşamba günü kamu emekçilerinin bordro yakma ve oturma eylemi Aksaray Metro önünde saat 17:00'de başladı. KESK Şubeler Platformu'nun çağrısıyla düzenlenen eyleme yaklaşık 400 kamu emekçisi katıldı. “Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!”, “Sadaka değil, toplu sözleşme!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Rantiyeye yüzde yüz, emekçiye yüzde on!” gibi sloganlarla başlayan coşkulu eylemde, KESK Genel Sekreteri Sevil Erol bir konuşma yaparak, kamu emekçilerinin, ülkelerinin emperyalizme peşkeş çekilmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi. Ayrıca 15 Haziran'da İstanbul'da 34, 16 Haziran'da Antep'te 25 ve Mersin'de KESK Genel Başkanı Siyami Erdem'in de içinde bulunduğu 20 kamu emekçisinin gözaltına alındığını söyleyen Erol'un konuşması, kamu emekçilerinin “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” türünden sloganlarla desteklendi. 27 Haziran'da kamu emekçilerinin tüm güçleriyle alanları dolduracağını söyleyen Erol'un ardından, Enerji Yapı Yol-Sen İstanbul Şube Başkanı Gürsel Ümitsever de bir konuşma yaparak, bütçeden faiz ve ranta kaynak aktarımının durdurulması, sermayeden alınmayan vergilerin toplanması, IMF ve Dünya Bankası'na olan borçların ödenmemesi gerektiğini söyledi. Konuşması sık sık “Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye!”, “Yüzdelik zamlara hayır!”, “Hükümet zammını al başına çal!” sloganlarıyla karşılanan Ümitsever, özelleştirme ve taşeronlaştırmaya son verilip kamu işletmeciliğinin geliştirilmesine ve insanca yaşanacak bir ücret politikasına duyulan ihtiyacı vurgulayarak konuşmasına son verdi. Konuşmanın ardından kamu emekçileri, “Geliyor geliyor genel grev geliyor!”, “İşçi memur elele, genel greve!”, “Yılgınlık yok direniş var!” sloganları eşliğinde maaş bordrolarını yaktılar. Eyleme, Tüm Maliye-Sen pankartıyla, SES Aksaray Şubesi ve Tüm Bel-Sen “Baskılar, sürgünler, cezalar bizi yıldıramaz!”, “Herkes iş, herkese çalışma hakkı” ve “125. madde ile işten atılmalara, sürgüne, cezalara hayır!” yazılı dövizleriyle katıldılar.

Antalya:

16.06.1999 günü Antalya'da ilk eylem PTT önünde toplanan 50 kişi civarındaki sağlık emekçisi tarafından gerçekleştirildi. Sağlık emekçileri, PTT önünde sendikaları SES adına yapılan ve güncel ekonomik-demokratik taleplerini yansıtan basın açıklamasını okuduktan sonra Başbakanlık ve YÖK'e protesto fakslarını çektiler. Eylem sırasında slogan atılmazken basın açıklamasında “Meslek Yüksekokulları Mezunlarının Lisans Öğrenimine Devamları Hakkında Yönetmelik” hükümlerine göre Meslek Yüksekokulu mezunlarının %10'una lisans tamamlama hakkının tanındığını, söz konusu yönetmeliğin değiştirilerek tüm önlisans mezunlarına Açıköğretim Fakültesi kapsamında lisans tamamlama hakkı verilmesi istemine vurgu yapıldı. Ekonomik-demokratik taleplerinin karşılanmasının hizmet verimliliği ve çalışma barışının sağlanması açısından önem taşıdığı belirtildi.

İkinci eylem aynı gün KESK Şubeler Platformu tarafından gerçekleştirildi. KESK'in tüm ülkede gerçekleştirdiği eylemlere paralel olarak Kışla Han Otelı önünde yapılan bordro yakma eylemi ve basın açıklamasına 300 civarında kamu emekçisi katıldı. 57. hükümetin kararlarının protesto edildiği basın açıklamasında hükümetlerin IMF istemleri doğrultusunda emekçilerin haklarını sermayeye peşkeş çektiği, sosyal devlet niteliğinden giderek uzaklaştığı ve özelleştirmelerin hızlandığı söylenerek kamu emekçilerine mücadele çağrısı yapıldı. Dövizlerin açıldığı eylemde “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Sermayeye değil halka bütçe!”, “Mezarda emeklilik yasasına hayır! gibi sloganlara atıldı. Basın açıklamasından sonra kamu emekçileri sessizce dağıldılar.

Antakya:

IMF paketinde her yıl olduğu gibi bu yıl da kamu emekçilerine fatura kesmeye çalışırken KESK ve KESK'e bağlı sendikacılar hükümet zammını protesto etmek için 15-16 Haziran'da yurt genelinde olduğu gibi Antakya'da da alanlardaydı.

Önceden basın ve duyuru şeklinde 16 Haziran'da alanlara inceklerini duyuran kamu emekçileri 16 Haziran sabahı Eğitim-Sen binasının önünde toplandılar. Kolluk güçleri panzeri, copu ve kalkanıyla binanın önünde barikat kurmuştu. Eylem için 14:00 civarında Eğitim-Sen binasından Tivoli meydanına gidecekleri sırada TMSH şefiyle dönem sözcüsü konuşmaya başladılar. Polislin “Bizden izin almadınız, Tivoli'ye gitmeyeceksiniz, açıklamanızı burda okuyun” demesinden sonra anlaşılar ve açıklamayı Eğitim-Sen binasının önünde okudular.

KESK dönem sözcüsü önceki basın açıklamasındaki polis saldırısını hatırlatarak tekrar yaşanmaması için açıklamayı burda yapacaklarını, fakat bunun özgürlüklerinin kısıtlanması anlamına geldiğini ve 25-26 Haziran'da tekrar alanlarda olacaklarını belirtti.

Bu arada ekonomik saldırıyla ilgili konuşmayı yaparken sık sık konuşması kesilerek “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın sınıf sendikası mücadelemiz!” gibi sloganlar atıldı ve açıklamadan sonra kitle dağıldı.

Antakya/Kızıl Bayrak

Yeni 15-16 Haziranlar için ileri!

DISK, 15 Haziran günü saat 11.00'de İzmir SSK Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 100 kişinin katılımıyla gerçekleşen basın açıklaması sloganlarla başladı, işçi sınıfının devrim ve demokrasi şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ile devam etti. Daha sonra da basın açıklaması okundu.

Açıklamanın SSK önünde yapılmasının nedeni, SSK'nın tasfiyesinin gündemde olmasıydı. Bu nedenle basın açıklamasına, SSK'ya gelip giden hasta işçilerle emekliler de ilgi gösterdiler. Bu günlerde Türkiye'de bulunan IMF heyeti, her zaman olduğu gibi, 57. hükümetten de yeni bir saldırı paketini hayata geçirmesini istemiştir. Saldırının ilk adımlarını yine sosyal kurumların tasfiyesi ve öncelik enerji sektörü olmak üzere özelleştirmelerin hızlandırılması oluşturuyor. IMF patentli Ecevit hükümeti emekli yaşını 65'e yükselterek düğmeye basmış oldu. Ardından işsizlik sigortasının askıya alınması ve SSK'nın tasfiyesi gündeme gelmiştir. IMF heyeti özellikle bunları dayatmaktadır. Eğer emek cephesi tüm bu saldırılara karşı koyuşu gerçekleştirmezse, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi yığınlar sefaletin karanlığına gömülecektir. 29 yıl önce sendikal haklar için barikatları aşmış, bedeller ödeyerek, sermaye devletine geri adım attıran işçi sınıfını bugün daha ağır daha kapsamlı saldırılara karşı birleşik-militan bir karşı koyuş beklemektedir. Bu herşeyden önce

tarihsel bir görevdir.

Basın açıklamasında "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz?" pankartı, "Mezarda emekliliğe hayır", "15-16 Haziran şehitlerini unutmadık", "İnsan gibi yaşamak istiyoruz DISK" dövizleriyle katılmıştır. En çok atılan sloganlar ise; "Özelleştirmeye, IMF'ye hayır", "Yaşasın şanlı direnişimiz", "Mezarda emekliliğe hayır" ve "Yaşasın sendikal mücadelemiz" dir. Basın açıklamasının ardından SSK'nın önünde oturma eylemi yapıldı. Bir saatlik oturma eyleminde düzenin son saldırı paketleri konuşuldu.

**Yaşasın işçi sınıfının birleşik-militan mücadelesi
İzmir/Kızıl Bayrak**

15-16 Haziran'a katılmış bir kamu emekçisiyle röportaj:

“İşçi sınıfı sınıf bilincine sarıldıkça daha fazla 15-16 Haziranlar yaratacaktır!”

Kızıl Bayrak: 15-16 Haziran sizin için ne ifade ediyor?

Kamu emekçisi: 15-16 Haziran'ı işçi sınıfının şahlandığı, durdurulmaz bir sel olduğu, önüne çıkan tüm engelleri ezip geçebileceğinin kanıtlandığı gün olarak görüyorum.

Kızıl Bayrak: Burjuvazi 15-16 Haziran'a nasıl yaklaştı?

Kamu emekçisi: Korku, panik halinde oldukları muhakkak. Daha tedbirli olan bir kısmı da yurt dışına kaçtı.

Kızıl Bayrak: 15-16 Haziran'da gençliğin rolü ne oldu?

Kamu emekçisi: Gençlik işçilerle o gün bütünleşti. Daha önceki çalışmaların katkısı inkar edilemez. Ancak bu büyük yürüyüşün bu denli çılgın olarak meydanlara taşacağını o günkü gençlik de tahmin edemiyordu. Dört koldan yürüyüşe geçen işçilerin yanında gençlik aktif olarak yer aldı.

Kızıl Bayrak: 15-16 Haziran işçi sınıfı

in için ne anlam taşıyor?

Kamu emekçisi: Herşeyden önce gücünü gördü. Birleşmenin ne olduğunu pratikte yaşadı. Hakklılığını birkez daha anladı. Bir zaferin mutluluğunu yaşadı. İstanbul'un ayakları altında sallandığını hissetti. Olayları basından izleyen Anadolu'nun tüm emekçileri, işçilerin kendilerine olan güvenini gördüler. Genel olarak 15-16 Haziran işçi sınıfının büyük bir kükremesiydi, zincirlerin kırılmasıydı.

Kızıl Bayrak: Yeni 15-16 Haziranlar'a nasıl ulaşabiliriz? Bu konuda işçi sınıfına ve gençliğe önerileriniz nelerdir?

Kamu emekçisi: İşçi sınıfı sınıf bilincine sarıldıkça daha fazla 15-16 Haziranlar yaratacaktır. Gençlik işçi sınıfının yanında saf tutmalı, kazandığı bilinci sınıf ile paylaşmalıdır.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

Packard işçisi patron, sendikal ihanet ve devlet terörü ablukası altında!

Sermayenin saldırılarına karşı sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Packard işçileri sendikal düzeyde de olsa örgütlenme bilincine sahip bir işçi bölüğünü oluşturuyor. Türk Metal sendikasında örgütlü olan Packard işçileri, geçen yılın Eylül ayında sendikal ihaneti protesto etmek için gerçekleşen sendikalardan toplu istifaları devam ettirmiş ve bu ihanete kendi alanlarından cevap vermişlerdi.

İstifalar sürecinde öne çıkan işçiler patronun, faşist sendika yönetiminin ve devletin kolluk güçlerinin hedefi haline gelmişlerdi. Sermayenin ilk saldırısının hedefi olacak olan öncü işçiler, bu saldırıya bir hazırlıkla karşı duramadıkları yerde, tensikatla yüzyüze kaldılar.

Packard patronu ve faşist Türk Metal sendikacılarının ileri sürdüğü "kriz ve üretim düşüklüğü" gerekçesiyle, 100'den fazla işçi kıyımına yüzyüze kaldı. Patron, sendika ve polis terörüyle karşı karşıya kalan Packard işçileri ise saldırılara karşı yoğun bir tepki gösteriyorlar.

Patronun işçiler içinde kışkırttığı rekabet, ajanlaştırma ve baskı yöntemlerinin yanı sıra, faşist sendika yöneticilerinin işbirlikçi ve sınıf düşmanı tutumu eşliğinde gündeme gelen kıyımlar daha da boyutlanarak sürecektir.

Saldırıların üçüncü ayağını devlet terörü oluşturuyor. Kolluk güçleriyle fabrikayı abluka altına alınmış bulunuyor. Fabrikanın içine rahatlıkla giren resmi ve sivil polisler, işçiler üzerinde psikolojik baskı oluşturmaya çalışıyorlar.

İşçilerin alternatif olarak gördükleri Birleşik Metal sendikası ise bu süreçte sessiz kalmayı yeğliyor. Atılan işçilere sahip çıkmak ve gelecek saldırıların önüne geçmek için herhangi birşey yapmak niyetinde görünmüyor. Bu örnek, DISK'in sendikacılık anlayışının da diğerlerinden çok farklı olmadığını gösteriyor. İşçilerin sömürüye ve sermayenin saldırılarına karşı tepkisini ve mücadelesini örgütlemek, hak alıcı eylemler geliştirmek, sınıf dayanışmasını örgütlemek noktasında herhangi bir adım atmıyor. Oysa, organize sanayide örgütlü olduğu fabrikalardaki işçileri Packard işçilerini sahiplenmeye çağırırsa ve bunu örgütlemek doğrultusunda çaba harcarsa, karşılığı mutlaka gelecektir. Zira Packard işçisinin sorunları, işçi sınıfının genelde yaşadığı sorunlardan ayrı değil. Saldırıları karşı daha güçlü ve birleşik bir karşı duruş bugün her zamankinden daha fazla önem taşıyor.

Faşist Türk Metal temsilcileri atılan işçileri kastederek; "atılanlar terörist militandır, onlara hadlerini bildirdik; herhangi bir eylem yapmaları durumunda polisler bile gerek kalmadan biz onları halledeceğiz", diyorlar. İşçi sınıfı bu kaşarlanmış sınıf düşmanı faşistlere gereken yanıtı vermek zorundadır. İşçi sınıfının emeğini ve alınterini sermayeye kolayından peşkeş çeken bu asalak urların sökülüp atılması bir zorunluluk haline gelmiştir. İşçi sınıfının sömürüye ve baskıya karşı mücadelesinin önünde temel bir engel olan bu sendikal ihanet çetesi hakettiği cevabı almalıdır.

Packard işçileri, tensikatlara ve baskılara karşı, kendi taban örgütlülüklerine dayanan bir direniş ve eylem süreci örgütlemeyi önlerine koymalıdır. Saldırıları püskürtmek, sermayeye, sendikal ihanete ve devlet terörüne karşı kendi özgücüne dayanan dışı bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Tekstil işçisi sınıf kardeşlerime merhaba!

Öncelikle içinizden biri olarak sizleri selamlıyorum. Ben bir tekstil işçisi, aynı zamanda da bir sınıf devrimcisiyim. Bugün devrimci politik kimliğimden dolayı tutsak edilmiş bulunmaktayım. Devrimcileşme sürecim, bir işçi olarak doğallığında sınıfsal baskıya, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı gelişen tepkimin sınıfsal-siyasal bir ifade bulmasıyla olmuştur.

Tekstil sektörü, çok iyi bildiğiniz gibi, bıkırtıcı uzun mesailerin olduğu, gerici bir disiplinle sömürü çarkları arasında öğütüldüğümüz, hiçbir sosyal hakkımızın olmadığı ve hiçbir derdimize çözüm olmayan sefalet ücretleriyle aslında birer ücretli köle durumuna getirildiğimiz bir çalışma alanı. Tüm diğer sermayedarlar gibi tekstil patronlarının da tek derdi, emeğimizi azgınca sömürerek, bizleri birer makina gibi kullanarak, sermayelerini büyütmek ve sefahat içinde yaşamaktır. Bizim sefaletimiz onları ilgilendirmez. Ayakta durmaya yetecek kadar karnımızın doyması onlar için kafidir. Sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar, hatta günlerce üstüste çalıştırılırız, buna rağmen sefalet içinde yaşarız.

Bu bir yazgı değil! Ama yoğunluğumuz bir yazgı olarak düşündüğü için katlanıyor bunca zorluğa. Sınıf bilinçli başka işçi kardeşlerim gibi ben de bu sömürü ve zorbalığın bir kader olmadığını kavradığım andan itibaren onun karşısında yer aldım. Bu sömürü düzeninin gerçekliğinin farkına vararak devrimcileştim ve ona karşı mücadele etmeye başladım.

Bu çürümüş düzene ve onun çeteleşmiş devletine karşı olduğum ve devrimci mücadeleyi seçtiğim için bugün zindanda tutsak edilmiş bulunuyorum. "cezaevleri"nde yaşam koşulları her geçen gün kötüleşiyor, saldırılar yoğunlaşıyor. Bu saldırılara karşı mücadelede onlarca devrimciyi şehit vermiş bulunuyoruz. 12 Eylül faşist darbesinden sonraki süreçte bütün "cezaevleri" birer ölüm makineleri haline getirilmişti. Devrimcilere siyasal kimliklerini ve onurlarını teslim etmeleri dayatılmıştı. '84'e gelindiğinde, devrimci tutsaklar, bu onursuzluk dayatmasına bedenlerini ölüme yatırarak açlık grevleriyle karşılık verdiler. Dört devrimci şehit düştü. Süreç boyunca "cezaevleri"ndeki kötü yaşam koşullarından dolayı onlarca devrimci yaşamını yitirdi. '91'de Eskişehir tabutluklarına girmek istemeyen devrimcilerden ikisi devlet tarafından katledildi. '96'ya gelindiğinde, zindanlardaki koşullar iyice kötüleşmiş ve geri çekilen tabutluk cezaevleri yeniden gündeme getirilmişti. Bu saldırıyı da geri püskürtmek için tutsak devrimciler yine bedenlerini ölüme

yatırdılar. Bu Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eylemlerinde 12 devrimciyi daha şehit verdik. Saldırıları devam etti, süreç içinde değişik cezaevlerinde buna yeni ölümler eklendi.

Bugün de F tipi denilen tabutluk cezaevleri gündeme getirilmiş bulunuyor. Devrimci sınıf mücadelesinin önünü almaya dönük hesapların bir uzantısı olan zindanlara yönelik bu saldırılar, ancak işçi ve emekçilerin gerçek bir sahiplenmesiyle geri püskürtülebilir. Bu açıdan siz sınıf kardeşlerimize önemli sorumluluklar düşmektedir. Sizi kölece çalışma koşullarına mahkum ederek yaşamınızı yıkıma uğratan sermaye sınıfı ve devleti, aynı zamanda bize zindanlarda ölümü dayatmaktadır. Bu dayatmalara sessiz kalmamanız geleceğinize sahip çıkmanız anlamına gelecektir.

Tüm baskı ve adaletsizliklerin ortadan kalkmasının yolu bu düzenin değişmesinden geçmektedir. Bu haklı mücadelede bize gerçek ve doğru yolu gösterecek, bizi işçi sınıfının kendi iktidarına taşıyacak partimiz kurulmuş bulunuyor. Türkiye Komünist İşçi Partisi sömürüye karşı mücadelede yolumuzu aydınlatmayı önüne bir görev ve sorumluluk olarak koymuştur. Ben de TKİP'ye inanmış bir devrimci olarak bu onurlu mücadelede üzerime düşeni yapacağım. Ama bu mücadelede belirleyici güç sizin gücünüzdür, işçi sınıfının üretimden gelen gücüdür. Bu güce dayanarak, tüm güçlerimizi birleştirerek, bu saldırıları geri püskürtelim ve faşist sermaye devletine gereken cevabı verelim. Toplumun tüm ezilen-sömürülen kesimleri bu saldırının hedefi durumundadır. Bu nedenle, F tipi tabutluk saldırısını geri püskürtmek için devrimci ve komünist tutsakları sahiplenmek, aynı zamanda geleceğimize sahip çıkmak anlamına gelecektir.

Öyleyse sermayenin faşist devletinin saldırılarına karşı gücümüzü birleştirelim, örgütlenelim, savaşalım. O zaman kazanan biz olacağız.

**F tipi tabutluklara girmeyeceğiz!
Direneceğiz!
Yaşamak direnmektir!
Direneceğiz ve kazanacağız!
Hatice Yürekli
TKİP dava tutsağı**

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş: <https://mantey.org>
Cezaevi/Ankara

Yargısız infazlara, keyfi gözaltılara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Burjuvazi yine iki devrimciyi katletti. Sermaye devletin suç listesine bir yenisi daha eklendi. İki DHKP/C militanı, "ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğu'na saldırı düzenleyecekleri" gerekçesiyle kurşuna dizildiler. Bu yargısız infaz kamuoyuna "çatışma" olarak yansıtıldı.

Devlet terörü süreklileşip sistemleşerek devam ediyor. Sermaye egemenliğine ters düşen her eylem, her hareket, devletin faşist zoruyla bastırılmaya çalışılıyor. Varlık nedeni sermaye egemenliğini ayakta tutmak olan ve bu çerçevede konumlanan devlet, tüm baskı ve zor aygıtlarıyla işçi sınıfı ve emekçilere ve onların bilinçli öncüleri olan devrimcilere yöneliyor. "Demokratik açılım" lafazanlıklarının bolca yapıldığı içinden geçtiğimiz dönemde, baskı ve terör daha da yoğunlaşıyor.

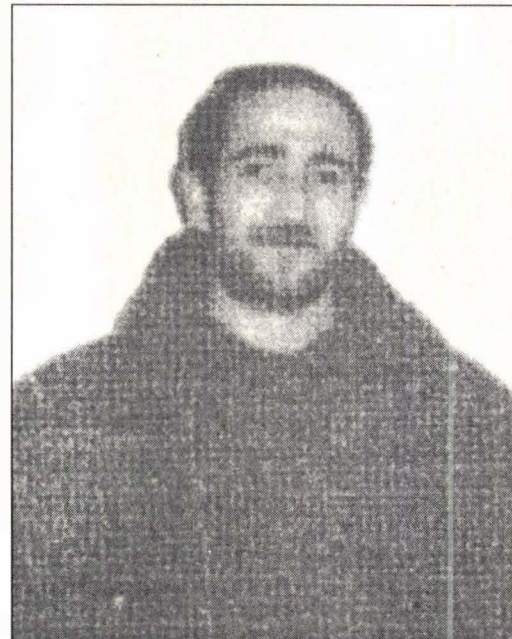
İki devrimciyi alçakça katleden bu terör aygıtı, Selçuk Akgül'ün cenaze törenine katılan onlarca insana da yöneldi. Katledilen devrimcilere sahip çıkan kitle de devlet terörünün hedefi haline geldi. 100'ün üzerinde insan gözaltına alındı ve işkenceden geçirildi.

Burada faşist sermaye devletin korkusu açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Burjuvazi ve onun devleti, toplumsal-sınıfsal gerçekliğin bilincinde olan devrimcilerin işçi ve emekçilerle buluşmasından büyük bir korku duymaktadır. Çünkü onu tehdit edecek olan en büyük güç, işçi ve emekçilerin düzen ve devlet gerçekliğini kavramaları ve ona yönelmeleridir. Bunu engellemek için öncelikli olarak hedef tahtasına devrimciler konulmaktadır.

İşçiler ve emekçiler olarak görevimiz, sınıf çıkarlarımızı savunan devrimcilerin katledilmelerine karşı durmak, devlet terörüne karşı devrimcileri ve devrimci mücadeleyi sahiplenilen meşru kitle eylemleriyle protestolarımızı yükseltmektir.

Devlet terörüne ve katliamlara geçit vermemek için örgütlenelim! Faşist devlet terörünü devrimci kitle mücadeleleriyle püskürtelim.

**Kahrolsun devlet terörü!
Katliamların hesabını soracağız!**

Gençliği faşizme teslim etmeyeceğiz!

18 Nisan seçimleri sonrası yeni bir İMF-TÜSİAD hükümeti ile sonuçlanan sürecin en çok tartışılan konusu kuşkusuz MHP oldu. MHP seçimden kendisini bile şaşırtan bir başarıyla çıktı. Sermaye medyası bu başarının nedenleri ve sonuçlarıyla ilgili biktıncı bir kampanyaya girişti. “Değişt mi değişmedi mi?”, “Bu başarının sırrı ne?”, “Yeni bir sayfa mı?” vb. sorular günlerce tekrarlandı. Bu gerçekte kitleleri MHP’ye alıştırma manevrasındaydı. Zira elikanlı katiller çetesi olan bu partinin, hükümet ortağı olmasının kitlelerde yaratacağı huzursuzluk ve tepkinin kendi düzenleri için bir istikrarsızlık ögesi olduğunun bilincindeydi.

Faşist MHP’nin değiştiğine ilişkin kampanya sürecinde en yoğun tartışılan konulardan birisi de seçmen yaşının düşürülmesinin en çok bu partiye yaradığı oldu. Genç nüfusun oylarının MHP’ye aktığı, “gençliğin milliyetçi ideolojiye kayışı”, bunun nedenleri ve sonuçları çokça tartışıldı. Burjuva düzenin temel kurumlarından biri haline gelen medya, MHP’ye akan genç nüfus oylarını da bir parçası olduğu düzenin çıkarlarına uygun olarak yorumladı ve propaganda etti. Sistemin geleceği ve burjuva egemenliğin sürekliliği açısından ne ifade ettiği üzerinden sınıfsal sonuçlar çıkardı. Hiç kuşku yok ki, gençliğe ilişkin politikalar belirlenirken, çıkarılan bu sonuçlar gözetilecektir.

İşin bir de ezilenler cephesi var. MHP’nin gençlikten aldığı söylenen oyların gençlik hareketi için anlamı nedir? Bundan ne gibi sonuçlar çıkartmak gerekiyor? Bu sorulara verilecek yanıtlar, izleyeceğimiz politik hattı belirleyecektir.

Bilindiği gibi, günümüz gençliği 12 Eylül’ün karanlık günlerinde doğmuştur ve o günlerin izlerini hala taşımaktadır. Sermayenin 12 Eylül sonrasında gençliği kendisi için tehlikesiz hale getirmek ya da tamamen suskun ve ehlileşmiş bir gençlik yaratmak için uyguladığı politikalar dikkate alınırsa, perdenin ucu aralanacaktır. Zira o zaman görülecektir ki, 12 Eylül, gençliği yozlaştıracak, kimliksizleştirecek, gericileştirilecek, dinsel-faşist örgütlenmelerin etkisi altına girmesini kolaylaştıracak birçok kapıyı bilinçli bir tarzda açmıştır. İlericilik adına ne varsa ezilip etkisizleştirilirken, örgütlenme imkanı sağlanan dinsel gerici ve faşist güçler palazlandırılmıştır.

Her ilerici odağın karşısına bir gerici odakla çıkılmaya çalışılmış, bu çerçevede dinsel gericilik ve MHP kullanılmıştır. Örneğin bir bölgedeki halkevi ya da demokratik kitle örgütüne karşılık hemen bir Ülkü Ocağı kurulmuş ve aktif faaliyete geçirilmiştir. Ya da bir bölgede açılan kültür merkezine alternatif olarak bilardo salonları, karate salonları ya da pavyonlar kurdurulmuştur. Örnekler çoğaltılabilir. Gençlik bu gibi mekanlara ve sayılan yurt dışında bini aşan Ülkü Ocakları’na çekilerek, türlü oyunlarla örgütlenmiştir. Devrimci alternatifin zayıflığı koşullarında, alt sınıfların genç unsurlarını çeşitli araç ve yöntemlerle gericiiliğin etki alanına çekmek mümkün olabilmektedir. Emekçi semtlerinden, liselerden, üniversitelerden bu mekanlara getirilen emekçi çocuklarının para, yemek, giycek, barınma gibi sorunlarına yardımcı olunarak, buralar sempatan

kazanma merkezleri haline getirilmiştir. Bir iş ve işçi bulma kurumu gibi çalışan Ülkü Ocakları’nın en yakıcı sorunu işsizlik olan emekçi çocuklarını bu yolla da etkilediği, 18 Nisan seçimlerinde MHP’nin genç oyları alabilmesindeki etkenlerden birinin gençliğe iş vaadleri olduğu bilinmektedir. Seçim sonrasında MHP’ye oy veren işsiz gençlerin, “biz oyumuzu verdik, şimdi işimizi istiyoruz” şeklindeki açıklamaları, burjuva basına bile konu olmuştur. Okullarda, emekçi semtlerinde gençliğin ezilmişliğini kullanarak oluşturulan çete örgütlenmelerinin merkezi de yine Ülkü Ocakları’dır.

Gençliğin bir kesiminin faşist ideolojinin etki alanına girmesindeki bir diğer önemli etken ise, yıllardır emekçi sınıflarının çocuklarının sürüldüğü kirli savaş ve bunun sonuçları üzerinden tırmandırılan şovenizmdir. Kürt halkına karşı yürütülen bu katliam savaşı, bu faşist güruha birçok açıdan olanak sağlamıştır. Asker uğurlamaları, milli maçlar, şehit cenazeleri, şehit yakınları vb. şovenizmi tırmandırmak doğrultusunda etkin bir biçimde kullanmıştır. Bu faşist beslemelerin bozkurt işaretlerinin ve histerik çılgınlıklarının TV ekranlarında görülmediği-duyulmadığı gün yok gibidir. Bu kendi başına ülke çapında sonuçları olacak bir propaganda imkanındır. Tüm bunlara yakın dönemde A. Öcalan’ın Avrupa’ya çıkmasını izleyen günlerde bizzat devlet tarafından tırmandırılan şovenist histeri dalgası eklendiğinde (ki bu kampanyanın sokak ayağı bizzat MHP’ye ördürülmüştür), gençliğin bir bölümünün faşist hareket için oy potansiyeli haline gelmesi şaşırtıcı bir gelişme değildir.

Dolayısıyla, bu oyların, gençliğin bilinçli bir tercihi olmadığı açıktır. Nitekim MHP, başta iş vaadi olmak üzere verdiği birçok sözü tutamayacağı için, bunun üzerinden sağladığı desteği büyük oranda kaybedecektir. Ancak, işi kendiliğinden yaşanacaklara bırakmamak ve MHP’nin gerçek yüzünü ve verdiği vaatlerin bir kandırmacadan ibaret olduğunu gençliğe anlatabilmenin araçlarını yaratmak bir görev ve sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

Öte yandan, sorunun en temelli çözümü, yalnızca gençliği değil tüm toplumu saran şovenizm dalgasının etkisinin kırılması olacaktır. Şovenist dalganın kırılması, faşist MHP’nin beslendiği en temel kaynağın kuruması anlamına gelecek, onu örgütlenme ve politika yapma zemininden yoksun bırakacaktır.

Şovenizmin gerçek panzehirinin devrimci bir kitle hareketliliği olduğunun bilincinde olan genç komünistlerin görev alanları bellidir. Genç komünistler, gençliğe sefalet ve yozlaşmadan başka bir şey sunamayacak olan bu faşist partinin etkinliğini kırmanın, devrimci kitle hareketinin bir bileşeni olarak gençlik hareketini yükseltmekten geçtiğinin bilinciyle görevlerine daha sıkı sarılmalıdır. Bugün milliyetçiliğe kaydığı söylenen gençlik kitlelerini düzenin karşısına dikebilecek birleşik-militan bir gençlik hareketini geliştirebilmek için devrimci önderlik iddiasıyla sürece yüklenmelidir.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

(Ekim Gençliği’nin Haziran ’99 tarihli 31. sayısından alınmıştır.)

Ekim Gençliği

Haziran ’99 tarihli 31. sayısı çıktı!

Gençliği faşizme teslim etmeyeceğiz!

*

Bir halkın özgürlük özlemi yokedilemez

Kardeş Kürt halkı yeni isyanlarla mücadeleyle devam edecektir!

*

İMF-TÜSİAD hükümeti kuruldu

Şimdi sıra yeni saldırı paketlerinde!

*

Baskılar bizi yıldıramaz!

*

Saldırılara karşı birleşik mücadele!

*

YÖK’ün yazlık ticarethaneleri: Yaz okulları

*

15-16 Haziran ve devrimci gençlik

*

Endüstri meslek liseleri ve eğitimde sınıf ayrımı (orta sayfa)

*

AB zirvesi gerçekleşti

Avrupa emperyalizmi sömürsünü artırmak için güç tahkim ediyor

*

Almanya’da gençlik festivali:

Genç komünistler etkin bir katılım gerçekleştirdiler

*

Kapitalizm çocuk düşmanıdır!

*

Gazi Üniversitesi geleneksel pikniği yapıldı

Birlik ve dayanışma yönü güçlü coşkulu bir etkinlik

*

Ekimci Genç Komünist tutsakların Gazi Üniversitesi

şenliğine gönderilen fakat okunmayan mesajı:

Sivil faşist çetelere karşı mücadele faşist devlet çetesine karşı mücadeleden ayrılamaz!

*

18 Mayıs’ta Çukurova Üniversitesi’nde anma

*

Gençlik sözüne sahip çıkmalı, Parti bayrağını yükseltmeli

Hep ileriye, daha da ileriye!

*

Anadolu’nun tarihi sömürüye ve zulme başkaldırınının tarihidir

*

Nazım Hikmet’in mezarı...

*

Haberler, mektuplar, öykü ve şiirler...

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Siyasal değerlendirmeler i

Dönemi ve gelişme süreçlerini, onların gelişme yönlerini, temel unsurlarını ve özelliklerini kavramak, bu örgüt ve kadroları için hava ve su kadar doğal bir ihtiyaç olabilmeli, ama böyle olmuyor. Onun için de kadro çıkartamıyoruz. Onun için de saflarımıza yeni katılan yoldaşlar hareketin genel ideolojik düzeyi ile tek tek kadrolarının düzeyi arasındaki belirgin farka çok şaşırabiliyorlar. Bir yerde düzey farklılıkları elbette olacaktır, bu olağandır. Eşitsizlik bir hareketin kendi bünyesinde de yansır. Ama bunun ötesinde bir garip eşitsizlik var. Bir yanda bu kadar düşünsel-politik açıklık var, öte yandan ise ortalıkta da bir sürü kafa karışıklığı var. İşte bu, kabul edilebilir bir şey değil.

Değerlendirmelerimizi yeterince somutlayıp özgüleştiremiyoruz

Tuna: Tartışmamızın iki temel yönü var. Bunlardan ilki, kadrolarımızın politik çizgimizi ve değerlendirmelerimizi özümsemekte ve yayın çizgimize yaratıcı biçimde yansıtmakta, güncel gelişmeler üzerinden bunları işlemekte neden yetersiz kaldıkları sorunudur. İkincisi ise, değerlendirmelerimizin sonraki süreç ışığında açığa çıkan eksikliklerinin neler olduğudur.

Siyasal faaliyetin dönemsel görevleri çerçevesinde dört temel alan belirlemiştik. Bu dört temel alanın pratik çalışmamızın güncel görevleriyle ilişkisini kuracak somutlamalar yapamayabiliyoruz. Bir örnek vermek istiyorum. Biz Kürt sorununun dar ulusal istemler temelinde geliştiğini, bunun bir zaaf alanı ve emekçi hareketiyle birleşmesinin önünde bir engel olduğunu söylüyoruz. Ama bu yayınlarımıza ve faaliyetimize, örneğin köylü sorunuyla ilgili bir tutum, talep vb. olarak yansımayabiliyor. Bütün bir yayın çizgimiz içerisinde bir zayıflık alanımız bu. Bana göre bu, ögle basit anlamıyla sorunun bilinmemesinden kaynaklı bir şey de değil. Ama, onun hangi halkalar üzerinden günlük pratik çalışmamıza gireceği ve

bunun üzerinden de politika olarak nasıl somutlanacağı konusunda bir yetersizlik alanımıza işaret ediyor. Siyasal gelişmelere ilişkin temel değerlendirmelerimizle pratik çalışmamız arasındaki bağlantıların kurulması çerçevesinde bir yetersizlik alanımız var.

Söylemek istediğim, bu dört alan arasında önümüzdeki dönem boyunca şu öne çıkacak demek de değil. Mesela, sınıf ekonomik bir hareketlilik içerisindeyken, demokratik hak ve özgürlükler alanıyla ilgili mücadeleye çok az alıcı buluruz. Ama gene de biz Gazi Direnişi'nin etkisini arkamıza almak istiyorsak, Gazi devrimci bir politik çıkışa, olduğu kadarıyla da bu toplumu etkileyebiliyorsa, siyasal faaliyetimizi onun üzerinden yoğunlaştırmalıydık. Bu, oransal bir yoğunlaştırma değil. Ama bir anti-emperyalizmden çok daha öne çıkmalı. Çünkü işçiler semtlerine gittiğinde, Gazi'ye, Nurtepe'ye, Okmeydanı'na ya da Ümraniye'ye gidiyorlar. Bu hareket zayıflar, biz zayıflamayla beraber bu yoğunluğu azaltabiliriz de. İşte bizim bu anlamda, pratik siyasal çalışmanın görevlerini ortaya koyacak ve işleyecek somut siyasal değerlendirmelere de ihtiyacımız var.

Ekonomik mücadele alanı, sınıf hareketi dar ekonomik haklar mücadelesi düzeyinde olduğu ölçüde, bizim için zaten özel bir alandır. Sınıf çalışmasında derinleştirdiğimizde, özgül çalışma dediğimizde, insanlar gittikleri yerde ya sefalet ücretleriyle, ya işten atmalarla, ya işyerindeki sağlık sorunlarıyla karşılaşıyorlar. Doğal olarak özgül müdahale bu alanlar üzerinden yürüyor.

Ama biz aynı zamanda çok güçlü biçimde şunu söylüyoruz: Ekonomik mücadele alanı bir zayıflık alanı olmak bir yana, tersine, sınıfın geniş kitlelerini politikleştirmek için ciddi olanakların varlığı da demektir. Öte yandan, özelleştirme üzerinden kendiliğinden anti-emperyalizme eğilim duyan bir sınıf kesimi var. Henüz Yatağan, Çayırhan eylemlilikleri olmamışken, bu dinamikler henüz kendini ortaya koymamışken, özelleştirmeye işsizlik arasında kurduğumuz bağı daha güçlü tutmaya çalışırız. Ama mesela bugün geldiğimiz yerde, bence özelleştirmelerle anti-emperyalizm arasında güçlü bir bağ kurmamız lazım. Dönüp bakıldığında, sınıf hareketini bu gözle izlemekte yetersiz kaldığımız görülür. Bunlar yapılamaz şeyler değildi.

Yoldaşın okuduğu bazı bölümler var, ekonomik mücadele alanının bizde tersinden hatalı eğilimlere yol açması vb. Çok istisnai örnekler dışında, bunun belirgin bir eğilim olduğunu düşünmüyorum. Dahası, bu yöneliş çalışmamızla ilgili çok özel problemler haline gelmediği ölçüde, örgütlerimize yayınlar üzerinden müdahale etmeyi vb. de tercih etmedik. Çok istisnai olarak, bazı bölge örgütlerimiz o semte ilişkin çalışmayla ilgili, belki biraz popülizme de eğilim gösteren şeyler yapabildi.

Ama, bunlar gerçekten çok istisnai şeyler olarak kaldı.

Kürt sorunu konusunda gösterdiğimiz bir hassasiyet var. Ama bu hassasiyet, sınıf içerisinde şovenizmi geriletmek görevlerinin gereklerine dönük bir siyasal pratiğin örgütlenmesi olarak kendini somutlamadı. Özellikle sınıf çalışması zeminine oturamadığımız 3. Konferans öncesi dönemde, ulusal harekete daha çıkışından itibaren güçlü bir destek vermek çerçevesinde, büyük ölçüde sınıfa dışardan propaganda, genel bir seslenmecilik olarak kaldı. Sonrasında ise aynı seslenmeyi o kadar kolay biçimde sürdüremediğimizi ya da aynı hassasiyeti pratik planda çok yaşatamadığımızı görüyorum. Bu sadece pratik bir sorun değil, yönetici organlardaki yoldaşlar için politik bir bakış sorunu da. Doğal olarak, bizim daha somut değerlendirmelere ve kadrolarımızın bu temelde daha somut bir eğitime ihtiyacımız var.

'95'te bu ülkede varoşlar üzerinden yaşanan hareketlilik sadece Gazi Direnişi'yle olup bitmedi. Bu gelişme, zayıflayarak da olsa Nurtepe'ye yansıdı, Okmeydanı'na yansıdı. Hatta, yer yer kesintilerine rağmen, '96 1 Mayıs'ı, aslında varoş dinamiğinin bir siyasal yansımasıydı. Ama, '95 Ekim'inde kitle grevleri var, bunlar militan eylemler, bunlar sınıf hareketinin yüzbinlerle kitle grevi biçiminde kendini ortaya koyduğu eylemler. Ama, bu hareket de ne varoşlardan beslendi, ne de varoşları besleyecek bir tarza, yönelime girdi. Sorun, gerçekten önce işçilerin mi, kent yoksullarının mı harekete geçtiği değildi. Tamam, hareketlilikler kırıldı. Ama, dönüp bakınca gerçekten binlerce, onbinlerce işçinin barikatları aşa aşa Ankara'ya gittiği bir sınıf hareketi, bu toplumun kent yoksullarında da çok fazla karşılık bulmadı.

Türkiye'de anlık çıkışlar ile bunların gerçekten yeni dönemlerin önünü açması arasında zayıf bir bağlantı olduğunu görüyoruz. Bu ülkede kent yoksulları denebilecek kesimler ile doğrudan işçi sınıfının mücadele dinamikleri arasında birbirini besleyen, birbirlerine toplumsal politik bir etki yapan ilişkinin çok zayıf olduğuna dair bir değerlendirme yapmamızın bir anlamı var.

Nadir: Öncelikle, yoldaşın tartıştığı sorun üzerine birkaç şey söylemek istiyorum. Aslında bu tartışma esas kapsamıyla, sanıyorum, siyasal çalışmanın sorunları çerçevesinde siyasal faaliyetimizin içeriği, biçimi, yorumu, yöntemi başlıkları üzerinden de yapılacak.

Yoldaşın bizim 3. Konferans'tan sonra sınıf hareketiyle somutta bağ kurmak çerçevesinde birimlere yönelen, birimlerde özgülleşen bir alana çubuk bükmemizin siyasal faaliyeti o genel kapsamıyla da yürütmemizi engellediği yönündeki vurgusunu çok anlayabilmiş değilim. Ya da faaliyetimizin o alandaki zayıflıkları ile sınıf hareketinin mevcut durumu ve düzeyi arasında,

zerine değerlendirmeler/3

le siyasal pratik bütünlüğü

nereden giderek bir bağlantı kurduğunu da çok anlayabilmiş değilim.

İkincisi; çizdiği tabloda, yanlış anlamadıysam, şunları dile getirmiş oldu: Hareketin kendiliğinden istemlerini ve nabzını verili düzeyi üzerinden tutmaya çalıştık ama; bunu çok da toplumu ilgilendiren siyasal sorunlar ve gelişmeler üzerinden tamamlamadığımız ölçüde de, çalışmamız yetersiz kaldı. Yoldaşın bu saptamasını da çok anlayabilmiş değilim. Ya da, buna ilişkin genelde ve perspektifte bir ilgi zayıflığı olduğu yönündeki vurgusu nerelere dayanıyor, bunu da çok anlamış değilim. Çünkü “bizde bu alana ilişkin gerek süreçler üzerinden, gerekse hareketin değişik alanlarına ilişkin yaklaşımlar üzerinden değerlendirmeden çok ne var ki?” diye ben rahatlıkla sorabiliyorum. Bu yüzden, böyle bir temel üzerine kurulmuş bir tartışmanın çok isabetli olduğunu düşünmüyorum.

Biz bir dönem örgütsel siyasal çalışmamızda, sınıf hareketinin güncel istemlerine özel bir dikkatle bakmak ya da pratik çalışma içerisindeki yoldaşları, örgütü bu konuda özel bir tarzda zorlamak gerektiğine dönük belli vurgular yaptık. Ama bunun nesnel bir karşılığı vardı. Çünkü biz, o genel siyasal faaliyet çerçevesinden bir türlü özgül alana geçmeyi başaramayan bir zayıflık süreci içerisinde çıkmıştık. Ve buraya bir vurgu yapmanın anlamı da vardı. Sınıf hareketiyle birleşebilmenin, onu ileriye taşıyabilmenin hareket noktalarını yakalayabilmek açısından da buraya vurgu yapmamızın bir anlamı vardı ve bu hala da geçerlidir.

Sonuçta siz, yalnızca hareketin dışından ve toplumun genel süreçlerinden giderek o hareketi bir yere taşıyamazsınız. O hareketi bulunduğu yerden nabzını yakalayıp bir yere taşıyabilirsiniz ve ona siyasal bir mahiyet kazandırabilmeniz için de onun nabzını iyi yakalayabilmeniz, hareket noktalarını iyi saptayabilmeniz, onunla birleşebilecek bir zeminini doğru yakalayabilmeniz gerekiyor. Bu çerçevede yaptığımız vurguların ya da buna döne döne işaret etmenin herhangi bir yanlışlığı yok. Bu, tersine, bugün hala da ciddi bir ihtiyaçtır. Bunu siyasal çalışmanın kendi içerisinde tartışacak mıyız, bilemiyorum. Ben burada kısaca değinip geçmek ihtiyacı duydum.

Ama bizim siyasal değerlendirmelerimize ilişkin olarak aslında tartışmak istediğim bir başka sorun var. Susurluk sonrası sınıf ve kitle hareketine ilişkin olarak, dönemin siyasal görevlerine işaret etmek çerçevesinde yaptığımız belli tanımlamalar vardı, başyazılarımız üzerinden. Bu o zaman belli bakımlardan tartışma konusu oldu. *Ekim*'in 159. sayısının bir başyazısı var; “*Güncel durum ve devrimci çizgi*” başlıklı. “*Gitgide büyüyecek ve yayılacak olan yeni bir kitle hareketiyle karşı karşıyayız*” cümlesiyle başlıyor ve bu cümle zaten çok özel bir amaçla daha yazının girişine konulmuş.

Bu özlü tanımda ifadesini bulan, o günkü ani patlamalarla, Susurluk skandalına verilmiş tepki ile bir arada düşünüldüğünde belli bir mantığı da olan, ama özellikle sınıf hareketinin toplam süreçleri üzerinden ele alındığında, yanı sıra bu temel üzerinde kitle hareketinin o ani patlamasının ötesinde karşı karşıya kaldığı açmazları da yeterince gözetemeyen, biraz fazla iyimser ve ihtiyatsız bir değerlendirme. Bu, o zaman da bizde tartışıldı. Örgütsel çalışmamızın belli bir döneminde, nihayet 3. Konferans'ın öngördüğü bir

sürece daha ilk adım atmaya başladığımız bir dönemde, karşımıza bir sorun alanı olarak çıktı. Böyle bir sürece ilk girdiğimiz, henüz bu temel üzerinde çok da hazırlıklı olamadığımız bir evrede, toplumun genelinde bir hareketlilik patladı ve bu hareketlilik o zaman bizi bir zorlanmayla karşı karşıya da bıraktı. Geneldeki kitle hareketinin gerektirdiği siyasal müdahale düzeyine yetişmek diye bir sorun vardı. Ama o günkü hazırlık düzeyimiz ve güç imkanlarımız üzerinden bakıldığında, ancak yeni yerleştiğimiz mevzileri kısmen boşaltma pahasına bu yapılabilirdi. Bunun o zaman bizde yarattığı belli sıkıntılar da oldu.

Belki bir başka gündeme kayacak ama, burada genel çerçevesiyle tartışılmasını istediğim sorun şu: Sınıf ve kitle hareketi aslında çok derin açmazlarla, sorunlarla karşı karşıya. Bunun siyasal süreçlere getirdiği ciddi sorunlar var. Bunu bir parça irdelemek ve tartışmak gerekiyor. Aslında tartışmak istediğim esas sorun bu.

Değerlendirmeleri pratik uygulamada başarıyla somutlayıp özgülleştirebilmek için bile, öncelikle onları derinlemesine kavrayıp özümsemiş olmak gerekir

Cihan: Yaptığım bazı açıklamalara ve işaret ettiğim bazı zaafiyetlere ilişkin olarak söylenenler, anlattığım şeyleri karartıyor. Süreçler doğru değerlendirilmişti, politik görevlerin genel çerçevesi doğru çizilmişti, ama demokrasi sorununa ilişkin, demokratik taleplerin mahiyetine ve tek tek sıralanmasına ilişkin bir şeyler konulmadığı için, bu sonuçta ortada kaldı demek, benim anlatmaya çalıştığım zaafiyeti izah etmiyor ve ortadan kaldırmıyor. Bu gözle bakıldığında, gerçekte ortaya çok iyi bir demokrasi mücadelesi perspektifi de konulmuştur. Ama kalkıp, bunu kadroların gündelik yaşam içerisindeki denetlenmesiyle

Eğer kadrolarımız, kitleler içinde günlük çalışmamızda, temel siyasal görevlerle sınıf ve kitle hareketinin yerel, özgül koşulları, yakıcı sorunları, güncel talepleri ve mücadeleleri arasındaki bağı doğru kurmayı başaran bir siyasal önderlik bakışı kazanırsa, tüm bu değerlendirmelerimiz de karşılığını gereğince bulacaktır. Bu, çalışma tarzından organ yaşamına, propaganda-ajitasyondan yayın alanının buna göre düzenlenmesine kadar, toplam olarak örgüt yaşamının ve çalışmasının da böyle bir siyasal çalışmaya uygun olarak düzenlenmesini de gerektirir.

birleştirmediklerimiz için, bir merkez yayın organı, bir politik yayın organı nasıl okunur, bu görevler nasıl somutlanır, politika kitlelere hangi araçlarla taşınır, bunlara girilmediği için, bu perspektif ve görevler ortada kalmıştı, da denilir. Ve bu izah tarzı gerçekte hiç bir şey açıklamadığı gibi, benim asıl anlatmaya çalıştığım sorunu da karartır.

Örneğin bizim özelleştirme üzerine kocaman bir broşürümüz var. Özelleştirme nedir? Hangi tarihi evrede ve tüm dünyada nasıl gündeme gelmiştir? İdeolojik ve politik boyutu nedir? İktisadi içeriği nedir? Türk burjuvazisi bununla ne yapmak istiyor? Tüm bu soruların yanıtı bu broşürde açık seçik biçimde vardır. Ama bu broşür herhangi bir somut faaliyetimize de çok özel bir dayanak oluşturmamıştır, ne yazık ki. Çok muhtemeldir ki bazı yoldaşlar, özelleştirme üzerine yazı yazdıklarında yararlanmak için bu broşürü önlerine çekmişlerdir, en fazla bu kadar...

Ben, politik duruma ve gelişmelere ilişkin bütünsel, mantıksal bütünlüğü olan değerlendirmelerimizin; nereye baksan uzantıları olan, her özel değerlendirmeye, diyelim ki *Ordu ve ve İrtica* başlıklı başyazıya bakıldığında bile bütünsel bir mantığı olan değerlendirmelerimizin, insanlarımızın genel kavrayışını oluşturmadığını anlatmaya çalışıyorum.

Kadrolarımızda bir donanım eksikliğini ben sadece tekil meseleler üzerinden tartışmıyorum ki. Program tartışmalarında da bunu söyledim. Örneğin, 3. Genel Konferans'ın “Güncel devrimci görevler” bölümündeki, “varoş hareketliliğine rağmen sınıf çalışması önceliği” vurgusunun, programla bağıntı somut olarak izah ettim. Ne teori, ne program, ne stratejik doğrultu, ne taktik değerlendirme, bunların hiç biri laf ya da süs olsun diye ortaya konulmuş değil ki. Bunlar gündelik faaliyetimize yön veren genel esaslardır; stratejik hat, taktik esaslar ve güncel görevler üzerine görüş ve

değerlendirmelerdir bunlar. Biz bunu böyle kavramak zorundayız. Bu harekette söylenen her söz pratik içindir. Bu emek bunun için harcanıyor. Ama yoldaşlarımızın çoğu tarafından böyle ele alınmayabiliyor. Buradan bakılmayabiliyor. Herşeyden önce bunlar özümsemiyor, herşeyden önce bunlar bir donanım imkanı olarak alınmıyor, böyle değerlendirilmiyor, böyle değerlendirilemiyor.

Dönemi ve gelişme süreçlerini, onların gelişme yönlerini, temel unsurlarını ve özelliklerini kavramak, bu örgüt ve kadroları için hava ve su kadar doğal bir ihtiyaç olabilmeli, ama böyle olmuyor. Onun için de kadro çıkartamıyoruz. Onun için de saflarımıza yeni katılan yoldaşlar hareketin genel ideolojik düzeyi ile tek tek kadrolarının düzeyi arasındaki belirgin farka çok şaşırabiliyorlar. Bir yerde düzey farklılıkları elbette olacaktır, bu olağandır. Eşitsizlik bir hareketin kendi bünyesinde de yansır. Ama bunun ötesinde bir garip eşitsizlik var. Bir yanda bu kadar düşünsel-politik açıklık var, öte yandan ise ortalıkta da bir sürü kafa karışıklığı var. İşte bu, kabul edilebilir bir şey değil.

Siyasal çalışmayı ve pratiği ciddiye alan, siyasal değerlendirmelere de ciddiyetle yaklaşır

Sergen: Temel önemde siyasal değerlendirmelerimiz saflarımızda neden ortak ve yaratıcı bir kavrayışa dönüşmüyor? Kadrolarımız neden bunlardan gerekli pratik sonuçları başarıyla çıkaramıyor?

Şu bence açık: Sadece siyasal değerlendirmelerimize yönelik olarak değil, bizde genel olarak böyle bir zaaf alanı vardır. İstisnaları olmakla birlikte, genelde teorik metinlerimize ve siyasal değerlendirmelerimize kadrolarımız nezdinde bir tür yabancıklık vardır. Sadece bir konuda bir yazı yazdığımız zaman, hele de önden hazır bir fikrimiz yoksa, dönüp yazdıklarımıza bakma ihtiyacı duyuyoruz. Örneğin gündemde bununla ilgili yeni bir gelişme yaşandığı zaman, Ortadoğu sorusunda ya da şu veya bu dış politika sorusunda ne söylemişiz diyerek, bununla ilgili bölüme dönüp bakma ihtiyacı duyabiliyoruz.

Oysa böyle olmaması gerekiyor. Siyasal değerlendirmelerimize, şöyle bir okunup geçilen, sonra da dönem dönem, güncel pratik ihtiyaçlar kendisini dayattıkça dönüp yeniden bir göz atılan metinler olarak yaklaşmamamız gerekiyor. Örneğin Susurluk vesilesiyle yapılan değerlendirme, bir olayın kendi içindeki gelişmeleri tahlil etmekten öteye bir anlama sahiptir. Koca bir dönemin değerlendirilmesini kapsamaktadır. Aynı şey, 3. Konferans değerlendirmeleri için de geçerlidir. Bugün bile bakıyoruz, siyasal süreçlerde esasa ilişkin bir değişiklik yok. Süreçlerin temel eğilimleri hep aynı kalmış.

Dikkat ederseniz, gerek özelleştirme, gerek “şeriat tehlikesi” adı altında kopartılan gürültü, gerek demokratikleşme vb. tümüne ilişkin değerlendirmelerimiz bu aynı temel eksen üzerinde kurulmuş. Demek ki, bizim yaptığımız temel değerlendirmelerde bir süreklilik ve bir iç bütünlük var. Tümü birbirinin organik devamı niteliğinde oluyor. Bu normal koşullarda bütün bir hareketin siyasal çalışmasına yol gösterir. Propaganda-ajitasyon ya da siyasal teşhir, tüm siyasal çalışmaya bu perspektifler yön verir. Kısacası süreçler, olgular ve bu temel üzerinde siyasal doğrultu, buradan

Kürt sorunu konusunda gösterdiğimiz bir hassasiyet var. Ama bu hassasiyet, sınıf içerisinde şovenizmi geriletmek görevlerinin gereklerine dönük bir siyasal pratiğin örgütlenmesi olarak kendini somutlamadı. Özellikle sınıf çalışması zeminine oturamadığımız 3. Konferans öncesi dönemde, ulusal harekete daha çıkışından itibaren güçlü bir destek vermek çerçevesinde, büyük ölçüde sınıfa dışardan propaganda, genel bir seslenmecilik olarak kaldı. Sonrasında ise aynı seslenmeyi o kadar kolay biçimde sürdüremediğimizi ya da aynı hassasiyeti pratik planda çok yaşatamadığımızı görüyorum. Bu sadece pratik bir sorun değil, yönetici organlardaki yoldaşlar için politik bir bakış sorunu da. Doğal olarak, bizim daha somut değerlendirmelere ve kadrolarımızın bu temelde daha somut bir eğitime ihtiyacımız var.

çıkan temel görevler, son derece anlaşılır bir tarzda ortaya konuluyor bu metinlerde.

Ben kaldığım yerden devam etmek istiyorum. Bu zaaf devam ettiği ve ileri kadrolarda buradan bakış, bu açıdan birikim ve donanım zayıf kaldığı ölçüde, bunların siyasal faaliyetin güncel pratik görevleri üzerinden somutlanması, özgüleştirilmesi, işlenmesi, zenginleştirilmesi alanlarında da yetersizlikler, zaafılar ve boşluklar ortaya çıkıyor. Bu anlamda bizim kadrolarımızda politik bakışta bir zayıflık var. Bu zayıflığı gidermek gerekiyor.

Ama sorun, kendi başına, ne bunun gerekliliğini propaganda etmekle, ne de bunları kendi içinde özel bir eğitim konusu etmekle çözümlenebilir. Aksamanın temel nedeni şudur: Böyle bir bakış ancak gerçek bir siyasal sınıf ve kitle çalışması yönelişi ve pratiği içinde kazanılır ve geliştirilir. Sorunu aşmanın yegane yolu da budur. Örneğin siyasal gelişmelerin temel sınıflar arasındaki ilişkiler ve çatışmalar üzerinden anlamı, buradan çıkan temel görevler vb., tüm bunlar değerlendirmelerimizde içeriliyor, Eğer kadrolarımız, kitleler içinde günlük çalışmamızda, temel siyasal görevlerle sınıf ve kitle hareketinin yerel, özgül koşulları, yakıcı sorunları, güncel talepleri ve mücadeleleri arasındaki bağı doğru kurmayı başaran bir siyasal önderlik bakışı kazanırsa, tüm bu değerlendirmelerimiz de karşılığını gereğince bulacaktır. Bu, çalışma tarzından organ yaşamına, propaganda-ajitasyondan yayın alanının buna göre düzenlenmesine kadar, toplam olarak örgüt yaşamının ve çalışmasının da böyle bir siyasal çalışmaya uygun olarak düzenlenmesini de gerektirir.

Birazdan gündemimizin esas içeriğine geçeceğiz ve mevcut siyasal durumu ve bundan döneme ilişkin olarak çıkan görevleri tartışacağız. Biz bu değerlendirmeleri yaptığımızda son bir kaç yıllık sürecin temel özelliklerinde ve ana unsurlarında temel yönleriyle önemli bir değişiklik olmadığını da pekala söylebiliriz. Burası bir kongre platformu olduğuna göre, öncelikle mevcut değerlendirmelerimiz üzerinden, bu birikimin, bu temel çerçevenin üzerinden konuşmak gerekir.

Sonuç olarak, bizim yeni olarak söyleyeceklerimiz çok esasa ilişkin de olmayabilir. Esasa ilişkin olarak değişen fazla bir şey olmadığını da pekala tespit etmek durumunda kalabiliriz. İktisadi ve siyasal kriz devam ediyor. Gelişmeler şöyledir. Görevler de şunlardır. Bir karar metnidir bu. Yeni bir esaslı değerlendirmeye ihtiyaç var mı? Bence yok. <https://www.kizilbayrak.org> Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

açılardan yeni bir değerlendirmeye ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. Yapılması gereken bu değerlendirmeleri kongrede karar metinlerine dönüştürmektir. Ve böylelikle bunları siyasal faaliyetimizin yol gösterici değerlendirmeler olarak kavramak ve kullanmaktır.

Örgüt kültüründeki zayıflıktan gelen sorunlar...

Semih: Yapılan siyasi değerlendirmelerin kadrolarımız nezdinde ve siyasal pratiğimizde ne kadar karşılık bulduğunu tartışıyoruz. Siyasal değerlendirmelerimizde eksik kalan, zayıf olan, gözetilmemiş nokta var mı, buna ayrıca bakmak gerekiyor. Mesela ben, Susurluk üzerine yapılan değerlendirmelerden biri üzerine yoldaşlarla tartışmıştım. Kuşkusuz böyle tartışmalı noktalar çıkacaktır, çıkabilir.

Sorunun temelinde ne var diye düşündüğümde hep aynı yere çıkıyorum.

Partinin tüm değerlendirmeleri ve bundan hareketle saptadığı görevler, tüm parti örgütleri ve tüm militanlar için bağlayıcı ve emredici nitelikte ve değerde olmalıdır. Bu bir örgüt kültürünün, bir örgüt bilincinin göstergesi olmalı, öyle anlaşılmalı, ögle kabul edilmelidir. Sorunun bizdeki temel aksamaya halkasının bu olduğunu düşünüyorum.

Teori, örgüt, sınıf -bunlar bir partinin, bir siyasi faaliyetin temel ayakları. Bunların bazılarında aksamalar olur, sorunlar olur ve hiçbirisi de diğerlerinden tümüyle bağımsız olarak gelişip ideal bir noktaya ulaşmaz. Birinde sorun varsa diğerlerini de etkiler. Sorunlara genel planda bu bütünlük üzerinden yaklaşılabilir. Örneğin ileri kadroda sorun varsa aşağıda da vardır; ama belirleyici olan, öne çıkan ileri kadrodaki sorundur. Bizde ise ileri kadrolardaki sorun, buna hangi noktadan bakarsanız bakın, hep örgüt kültürü ve bilincinin zayıflığını işaret ediyor.

Cihan yoldaşın verdiği örnek ve başka bir dizi örnek bu konuda üstüste düşüyor. Birçok yoldaş diyor ki, bizim insanlarımız değerlendirme metinlerini okudukları zaman, “iyi bir değerlendirme, güzel bir metin olmuş” diyorlar. Değerlendirmelere yer yer, zaman zaman adeta salt edebi siyasal ürünler, başka hareketlerle tartışmalarda kullanılacak argümanlar vs. üzerinden bakılıyor. Kendi siyasal pratik görevlerimize ve kendi sorumluluklarımız üzerinden bakış ise zayıf kalabiliyor.

Teori alanında aslında bizim bir sorunumuz olmadığı biliniyor. Bu alandaki üstünlüğümüz sol akımlar tarafından da açıkça ya da örtük biçimde kabul görüyor. Biz aslında sınıf çalışması alanında da belli bir düzeye ulaşmış durumdayız. Ben bakıyorum, 3. Konferans ve daha öncesi değerlendirmelerde sınıf dışı bir örgüt olduğumuz söyleniyor. Şu anda artık sınıf dışı bir örgüt değiliz, sınıf içinde gitgide yeni mevziler kazanıyoruz. Çalışmamız sınıf içinde ve sınıf çalışması olarak sürüyor. Ama bu, örgüt bileşimi açısından henüz istenilen düzeye ulaşıldığı anlamına da gelmiyor elbet. Aslında bizim sınıf çalışmamız da şu anda işçi yoldaşlar üzerinden yürüyor. Sınıf kökeni açısından örgütün üst kademesinde, ileri kadrolar nezdinde belli sorunlar yaşanıyor olsa bile bu tabanda böyle. Ve bunun yukarda tartıştığımız sorunlar çerçevesinde bana göre belirli bir anlamı da var.

Sergen: Söylediklerimi biraz daha açmak istiyorum. Ben bu politik bakış dediğim şeyin

edinilmesinin zor bir şey olduğunu düşünmüyorum. Söylediğim tüm şeylere rağmen bu böyledir. Çubuğu zayıf tarafa biraz fazla büküğüm söylenebilir. Son konuşan yoldaş diyor ki, “biz sınıf çalışmasının içindeyiz.” Tamam, içindesin de, ama içinde olduğun halde biraz da içinde değilsin. Genel olarak kadrolar, daha somut olarak ele alırsak, mahalli önderlikler, siyasal yaşamını az çok politik planda kurmayı başarabilirse, sonuçta bunu da başarabilir. Nitekim bu yönde bir çalışmanın örgütlenebildiğini de gördük. Bu açıdan bir haksızlık yapmamak da gerekiyor. Biz böyle bir sürecin içine girdik de.

Buna rağmen ben sözünü ettiğim zayıflığın önemli olduğunu söylüyorum. Birikimimize yabancılaşmaya somut olarak açık alan komplocularını örnek vermek istiyorum. İşleri gereği zaman zaman yazı yazıyorlardı. Ama dönüp bu hareket bu konuda ne demiş, nereden nereye gelmiş, buna bakma ihtiyacı duymayabiliyor. Ya da ancak üstten zorlanıp yönlendirdiği zaman bakmak zorunda kalıyorlardı, ki o zaman yazdıkları yazılar da gerçekten az biraz işlevsel olabiliyordu.

Şimdi bu yabancılaşma değilse nedir? Böyle bir kadro olabilir mi? Şimdi bu kişi nasıl politik faaliyet örgütleyecek, güçlere nasıl önderlik edecek? Böyleleri seni hiç bir zaman temsil edemez ki. İşte bu tam bir yabancılaşma! Bu elbette örgütün tümünde böyle değil. Ama ben yine de değişik düzeylerde böyle bir zayıflığın ve yabancılığın olduğunu da söylüyorum.

Siyasal çalışmanın kendisi kavrayışı da geliştirir

Nadir: Şimdi süregiden tartışmayı daha fazla sürdürmeyi çok işlevsel görmüyorum, böyle bir tartışmayı doğru da bulmuyorum.

Bizim kadrolarımız, hiç değilse ana gövdesiyle, ideolojik bakışı ve siyasal perspektifi olan insanlardır. Hareketimizin ortaya koyduğu değerlendirmelerin esaslarını da bilirler. Problem bunları bilip bilmemekle ilgili de değil zaten. Ben daha baştan tartışmayı başka bir alana çekmek istedim.

Sözü edilen temel değerlendirmelerin, belki yeterli derinlikte değil, ama bilindiğinden zerre kadar kuşku duymuyorum. Bizim meselemiz, bu perspektifleri siyasal çalışmaya yedirmektir, bu bir. İki; bu perspektiflerden sürekli beslenmektir. Kötü emsal emsal değildir. Açık alanda siyasal açıdan yabancılaşmış bir-iki kişinin tutumu genel bir örnek olarak verilemez. Meselemiz, her bir kadro ve organ şahsında, temel perspektifleri içeren metinleri ya da kitapları başucu kaynakları haline getirmektir. Bir yandan, olayların ve süreçlerin ışığında, temel perspektifleri daha derinlemesine kavramaktır. Bir yandan da, yine aynı nedenlere bağlı olarak, bu temel görüşlerin pratikte kendini gösteren yetersizliklerine bakabilmektir.

Bu alana ilişkin daha kapsamlı bir sorumluluğa çağrı yapılır, bunun bir mantığı da olur. Ötesinde, bizim siyasal çalışmamızı ve bu siyasal çalışma içersinde perspektifi pratik canlı özü ile kavramak ve kavratmak, ya da saflarda bu yönlü sistematik bir ideolojik-siyasal eğitim sürdürmek diye bir sorunumuz elbette vardır. Bu ise ayrı bir tartışma konusudur, bu tartışmayı burda yapmakla asıl gündemimize geçmekte gecikmiş oluyoruz.

Bir yerde de bazı şeyler gerçekten çok fazla tartışma, özel bir değerlendirme gerektirmiyor. Bunları çok kendi içinde irdelemek de gerekmiyor.

Partinin tüm değerlendirmeleri ve bundan hareketle saptadığı görevler, tüm parti örgütleri ve tüm militanlar için bağlayıcı ve emredici nitelikte ve değerinde olmalıdır. Bu bir örgüt kültürünün, bir örgüt bilincinin göstergesi olmalı, öyle anlaşılmalı, ögle kabul edilmelidir. Sorunun bizdeki temel aksama halkasının bu olduğunu düşünüyorum. Teori, örgüt, sınıf -bunlar bir partinin, bir siyasi faaliyetin temel ayakları. Bunların bazılarında aksamalar olur, sorunlar olur ve hiçbir de diğerlerinden tümüyle bağımsız olarak gelişip ideal bir noktaya ulaşmaz. Birinde sorun varsa diğerlerini de etkiler. Sorunlara genel planda bu bütünlük üzerinden yaklaşılabılır. Örneğin ileri kadroda sorun varsa aşağıda da vardır; ama belirleyici olan, öne çıkan ileri kadrodaki sorundur.

Hareketin yönetsel üstünlüğü, süreçlere bu açıdan hakimiyeti, temel yönelimleri ile isabetliliği vb....Nihayet hareketin toplam süreçleri üzerinden bunlar bilinen, genel kültür olan, içselleşmiş şeylerdir de. Bu temel üzerinden, kadrolarımızın artık nesnel birikimi neyse –her düzeyde farklıdır bu kuşkusuz– o birikimi en ileri düzeyde açığa çıkarmak diye bir sorundur, asıl tartışılması gereken. Ama bu, bu gündemin tartışması değildir, asıl gündemimize artık geçelim diyorum.

Bir kongrede geçmiş değerlendirmelerin yeniden ele alınması bir ihtiyaçtır

Aykut: Buna geçmeden bir kaç noktayı da ben dile getirmek istiyorum. Biz aslında burada geçmiş siyasal dönem değerlendirmelerimizin belli temel unsurlarına da değinmiş olduk. Bu yönüyle bence anlamlı da oldu.

Bir örgüt döneme ilişkin değerlendirmelerini ve tespitlerini, merkezi yayınları üzerinden de yapar, kongre ya da konferansları üzerinden de. Söz konusu olan bir örgütün veya partinin en üst platformu ise, örneğin şimdi olduğu gibi bir kongre ise, buradaki tartışma ve değerlendirme çabaları konuya ilişkin olarak o güne kadarki birikimi de ele almalı ve değerlendirebilmelidir.

Bir kongre bunu ele alır, yaşanan sürecin ve pratikte oluşmuş açıklıkların ışığında, kendi geçmiş dönem değerlendirmelerine ilişkin bir değerlendirme yapar, sorunları tartışır, gelecek sürece ilişkin tespitler yapar, görevlerini saptar. Bu değerlendirmeler ve ortaya konulan görevler, doğal olarak en tepesinden en alt birim ve kişisine kadar örgütün tümünü de bağlar.

Şimdi bu tartışmanın seyri açısından söylüyorum. Örnek olsun; biz 3. Konferans metinlerinde demişiz ki, sınıf çalışmasında büyük ve orta ölçekli işletmelerde, fabrikalarda çalışmayı esas alacağız. Esas yönelmemiz gereken alanlar bunlardır. Bu tespit yapılmış ve örgütün o günkü en üst platformu olan konferans tarafından da onaylanmıştır. Bu durumda bu kongrede biz; bu karar uygulanmış mıdır, uygulanmamışsa neden uygulanmamıştır, uygulanmışsa eğer ortaya ne gibi sonuçlar ve pratik açıklıklar çıkarmıştır vb., bizim dönüp bunu tartışmamız lazım. Uygulama sürecinin yarattığı imkanlar, ortaya çıkardığı deneyimler nelerdir, oturup bunları tartışmalıyız.

Bu aynı şeyi, Susurluk skandalı ardından yapılan değerlendirmelere ya da daha Susurluk skandalı diye bir olay olmadan devletteki çeteleşme ve çürümeye ilişkin yaptığınız tahliller ve bunun

üzerine saptamalarımız var, bunlara ilişkin de söyleyebilirim. Ayrıca bir örgüt, siyasal döneme ilişkin ciddi değerlendirmeleri varsa gerçekten, yeni bir siyasal gelişme yaşandığı bir durumda, ortaya çıkan bu olgu siyasal durumun neresine denk düşüyor, diye dönüp bakar bu anlamda. Semih yoldaşın söylediği, örgütün gerçekten kesen bir olgu. Doğru! Şimdi bunu tek tek kadrolardan bekleyemezsiniz. Eğer bir organ işleyiş yoksa, o organsal bir çalışma alanı üzerinden biçimlenmiyorsa, dönüp metinlere bu gözle bakmaz. Ya da en nihayetinde son derece güncelleşmiştir, herkesin bir ilgisi uyanmıştır, o ilgi çerçevesinde bakabilir. Bu tartışmayı temel perspektiflerimizin ve değerlendirmelerimizin kendi içinde tartışılmasından çıkartıp, teori, politika ve örgüt bütünlüğü içinde yürütmemiz

lazım. Yoksa biz döne döne bir takım eski metinlerimize yine bakarız ve burada yeni bir gözle başka şeyler de bulabiliriz. Örnek olsun diye söylüyorum; demokratik hak ve özgürlükler ve bu alandaki mücadele konusunda söyleyebileceğimiz her şeyin, ben en temel, en tam ifadeyle 1. Konferans'ta söylendiğini de gördüm. İşin perspektif yönüne nasıl bakılabilir? sorusunun yanıtı oradadır gerçekten.

Şimdi ama bu yetmiyor tabii ki. Bu ancak siyasal bir çalışma içerisinde anlaşılabiliyor. Kendi alanınızda bir siyasal çalışma içine girersiniz. Örnek olsun, demokratik haklar mücadelesi konusundaki somut bir tartışmadır ya da kitلة yükselen demokratik bir özlemdir, ona yanıt vermek üzere çalışma yürütürsünüz. Bu anlamda döner oraya bakarsınız. Ama böyle bir yöneliminiz, böyle bir alanınız, bu taban üzerinden gelişen örgütsel bir formunuz yoksa gerçekten, okunan da okunduğu kadarıyla kalıyor sonuçta.

Nihayetinde ben her zaman temel değerlendirmelerimizin 5–10 yıl sonra da özü itibarıyla geçerliliğini koruyacağını düşünüyorum. Çünkü biz marksist tahlil üzerinden bir dönem değerlendirmesi yapıyoruz. Bunlar kalacaktır. Ama şimdi biz bunu tartışmıyoruz, sorun bu değil. Değerlendirmelerimizin bizim süreçlerimize ne kadar yansıdığını, pratiğimizde ne kadar karşılık bulduğunu, ne ölçüde kavrayışa çıkarıldığını tartışıyoruz. Zira burada bir dizi aksayan şey var. Burada artık sorun bir siyasal durum değerlendirmesinin ötesine taşıyor, örgüt, politika, taktik vs. bir dizi alana giriyor. Yoldaşlar yer yer değiniyorlar, kadro, kadronun kavrayışı vb. üzerinden. Ama tek taraflı olarak kavransanız ya da tek bir boyutunu alırsanız, bence esasını açıklamamış olursunuz.

Biz gerçekten kendi birikimimizi ne kadar sindirebiliyoruz? Bu birikim bizim yayın çizgimize, temel çalışma alanımıza ne kadar yansiyabiliyor? Buradan sorduğumuz zaman, ortada bence de sonuç çıkarılması gereken rahatsız edici bir boşluk var. Ve müdahale edilmesi gereken nokta da burasıdır zaten. Bizim en üst platform olarak bunu kavrayışa çıkarmamız ve bundan sonraki süreçlerde başka türlü yaşayabileceğimizi ortaya koyabilmemiz gerekir.

Söyleyeceklerim bu kadar. Bence de artık bu tartışmayı keselim ve asıl gündemimize, mevcut siyasal durum üzerine değerlendirmelerin kendisine geçelim.

(Devam edecek...)

Öcalan'ın savunmasının eleştirisi-1

İlk tepkiler üzerinden ön değerlendirmeler

Kürt basınında köşe tutmuş bir kısım liberal ise, Öcalan'ın "bilinmeyen bir yolda" cesaretle yürüyerek "büyüklüğünü" bir kez daha gösterdiğini, herkesin ondan "sıradan militan tavrı" beklediği için ortaya çıkan durumu anlayamayarak büyük bir "şok" ve "şaşkınlık" içine düştüklerini söylüyor. Oysa Öcalan, kendisinin de savunmasında döne döne vurguladığı gibi, gerçekte çok bildik bir yolda yürüyor. '93'den beri emperyalist sistemle ve Türkiye'nin kurulu düzeniyle uzlaşma ve anlaşma arayışı ile girilen bir yeni yoldu bu. Artık çoktandır çok bildik olan bu yolda süren yürüyüş, bugün gelip vardığı noktada teslimiyetle sonuçlanmış bulunmaktadır. Öcalan savunmasında bir teslimiyet platformu ortaya koymuştur. Karşılığında ise Kürt dili ve kültürel kimliği ile birlikte PKK'nin tanınmasını ve sisteme kabul edilmesini istemektedir.

PKK çevreleri ve Kürt basını, İmralı duruşmaları başlayalı beri döne döne herkesi, bu arada elbette devrimci çevreleri, Öcalan'ın savunmasını iyi anlamaya ve doğru çözümlemeye çağırıyorlar. Fakat nedense herkese tavsiye ettiklerini kendileri yapmıyorlar. Öcalan'ın mahkemeye sunduğu kapsamlı savunmayı, yanısıra duruşmalardaki konuşmalarını, burada dile getirilen temel görüşleri ele alıp açıklıkla irdelemiyorlar, bundan özenle kaçınıyorlar. Bunun yerine, "barış ve kardeşlik çözümü", "demokratik cumhuriyet çözümü", "21. yüzyıl manifestosu" türünden, dıştan bakıldığında pek çekici ve yaldızlı, fakat gerçekte içi belirsiz ya da boş kalan formüller kullanarak durumu idare etmeye, böylece şaşkınlık ve gizlenemeyen bir huzursuzluk içindeki yurtsever kitleyi yatıştırmaya ve oyalamaya çalışıyorlar.

Öcalan'ın ortaya koyduğu "çözüm platformu"nu içeriğinden giderek savunmak mümkün mü?

Bu davranış elbette nedensiz değildir. Öcalan'ın ortaya koyduğu yeni platformu gerçek içeriğinden giderek savunulabilmesi için, bugüne kadar devrimcilik ve Kürt yurtseverliği adına ortaya konulan ve savunulan hemen herşeyi reddetmek gerekir. Buna ise yurtsever taban bir yana, kendileri bile hazır değiller. 20-30 yılın devrimci-yurtsever ideolojik ve moral birikimini bir kalemde silmek elbetteki kolay iş değildir.

Kürt basınında köşe tutmuş bir kısım liberal ise, Öcalan'ın "bilinmeyen bir yolda" cesaretle yürüyerek "büyüklüğünü" bir kez daha gösterdiğini, herkesin ondan "sıradan militan tavrı" beklediği için ortaya çıkan durumu anlayamayarak büyük bir "şok" ve "şaşkınlık" içine düştüklerini söylüyor. Oysa

Öcalan, kendisinin de savunmasında döne döne vurguladığı gibi, gerçekte çok bildik bir yolda yürüyor. '93'den beri emperyalist sistemle ve Türkiye'nin kurulu düzeniyle uzlaşma ve anlaşma arayışı ile girilen bir yeni yoldu bu. Artık çoktandır çok bildik olan bu yolda süren yürüyüş, bugün gelip vardığı noktada teslimiyetle sonuçlanmış bulunmaktadır. Öcalan savunmasında bir teslimiyet platformu ortaya koymuştur. Karşılığında ise Kürt dili ve kültürel kimliği ile birlikte PKK'nin tanınmasını ve sisteme kabul edilmesini istemektedir.

Sistemin egemeni ABD'ye ve Türk egemen sınıflarına adeta bir açık çek olarak sunulmuş bu platform karşısında "şok" ve "şaşkınlık" geçiren ise, ne sistemin egemenleri ve ne Türkiye'nin bağımsız düşünme ve gerçeğe dosdoğru bakma yeteneğindeki gerçek devrimcileridir. Bu iki karşıt kesim de, Kürt hareketinin geldiği noktayı ve Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu yeni platformu önden iyi-kötü biliyordu. "Şok" ve "şaşkınlık", oyalamalarla yanıltılan yurtsever kitlede ve çıplak gerçeğe gözlerini kapayan kuyrukçu sol çevrelerde yaşandı, yaşanıyor.

Biz komünistler Kürt hareketindeki tıkanıklığı tam zamanında tespit ettik ve bunu '92 Nisan'ında "Kürt Hareketi Yol Ayrımında" başlığı altında çözümleyip ilan ettik. Bugün Öcalan savunmasında sürece ilişkin olarak yaptığı açıklamalarla bizi olduğu gibi doğruluyor. Komünistler bir tıkanıklığı tespit etmekle de kalmadılar, bunun nedenlerini çözümlediler ve Kürt hareketinin emperyalist sistemle ve Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzeniyle uzlaşmak yerine tutabileceği devrimci yolu ve bunun gereklerini de açıklıkla ortaya koydular. Fakat PKK "siyasal çözüm" eğik düzleminde kaymayı ısrarlı bir doğrultu haline getirdi ve bu ısrarın bugün onu getirdiği yer ortadadır.

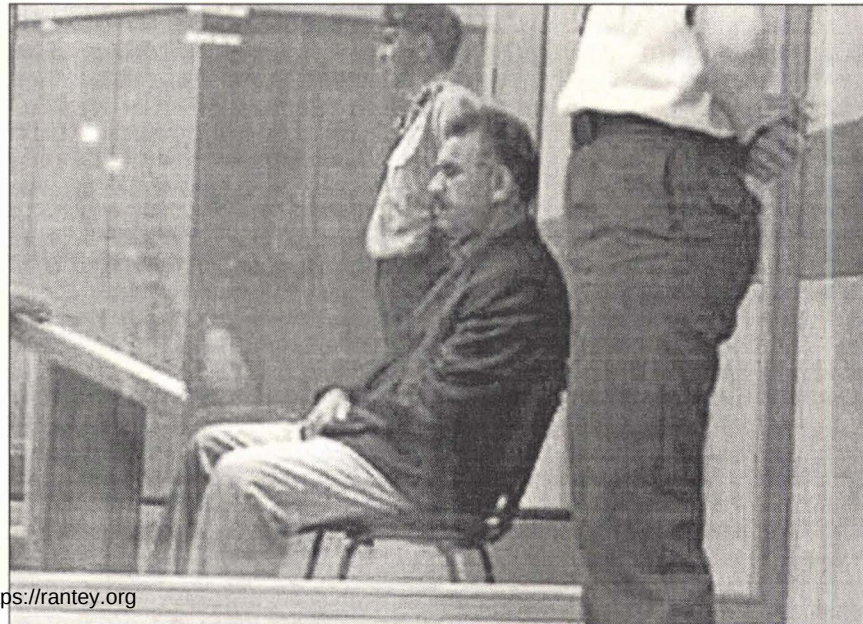
Bunu görmek için İmralı duruşmalarını beklemek de gerekmiyordu. Komünist basında çok önceden, "Kürt hareketinin devrimden yüz çevirmenin ötesinde, sömürgeci rejim karşısında teslimiyetçi bir tutuma doğru hızla sürüklendiği" dile getiriliyor, Kürt hareketinin "Öcalan çizgisi şahsında devrimden yüz çevirdiği" bir döneme girmiş bulunduğumuz açıklıkla tespit ediliyordu. Bunu tespit edebilmek için de, sürecin toplam seyri ve mantığı bir yana, Öcalan'ın İmralı'dan Nisan başında açıkladığı 8 maddelik platformun anlamına bakmak yeterliydi. İmralı

duruşmalarıyla birlikte ortaya konulan tutum ve yeni platform bu açıdan esasa ilişkin yeni bir şey getirmiyor. Yalnızca önden açıklanan 8 maddeye teorik ve tarihsel bir temel kazandırıyor, onu gerekçelendiriyor.

ABD emperyalizmi ve rejimin egemen odakları için de İmralı duruşmalarının başlamasıyla birlikte yaşananlar bir sürpriz değil. Tersine, herşeyi herkesten önce ve herkesten çok en iyi onlar biliyorlardı. Bu konuda önden basına yansıyan sayısız bilgi ve belirtiden yalnızca dikkate değer bir örnek vereceğiz. TÜSIAD ve Genelkurmay'ın basındaki "görevli" kalemlerinden biri sayılan Ertuğrul Özkök, İmralı duruşmalarından neredeyse bir ay önce, köşesinde aynen şunları yazdı:

"Abdullah Öcalan geçen bayram sırasında savcılarını çağırarak ek ifade verdi. Yakalandıktan sonra Türk bayrağını öptüğünü söylüyor. HADEP Kongresi'nde Türk bayrağının indirilmesini yanlış bulduğunu belirtiyor. Atatürk'ü büyük bir dahi olarak kabul ettiğini söylüyor. En önemlisi, Türkiye'den 'Ülkemiz' diye söz ediyor. Daha da önemlisi, yıllardır PKK'nın dilinde TC diye aşağılanmaya çalışılan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kabul ediyor. ... Eğer Öcalan bu sözleri duruşma sırasında da tekrarlırsa, Türkiye'nin önünün açılması bakımından çok önemli bir fırsat yakalanabilir." (Hürriyet, 3 Mayıs '99)

Özkök'ün bir ay önceden resmettiği tablo, duruşmalarda ortaya çıkan tablonun kendisidir. Sistemin egemenleri yeni platformu tüm kapsamıyla bilmekle kalmıyorlar, bundan nasıl yararlanabileceklerini de aylar öncesinden tartışıyorlardı. İmralı duruşmalarıyla birlikte ortaya konulan yeni tutum ve platformun rejimin egemenleri için bir yeniliği yoktu. "Şok" ve "şaşkınlık" onlar için değil, özellikle yurtsever Kürt kitleleri için sözkonusuydu. Gerçeklerin içyüzünü,

varılan yerin anlamını hala da yeterli açıklıkta bilmeyen, bildiklerini de kolay kolay sindiremeyenler onlardır.

Öcalan'ın ortaya koyduğu “çözüm platformu”nun tartışılması gerçekten bir “başarı” mı?

PKK çevreleri ve Kürt basınındaki kalemler Öcalan'ın siyasal bir tartışma platformu yaratmış olmasını, ortaya koyduğu yeni platformun dünyada ve Türkiye’de yankı bulmasını büyük bir politik başarı sayıyorlar. Bu sözde başarı hiç de Öcalan'ın “büyüklüğünü” bir kez daha göstermiş olmasından değil, fakat Kürt halkının bugüne kadarki devrimci birikimini pazarlık masasına yatırmış olmasından gelmektedir. Öcalan Kürt dili ve kültürel kimliğinin tanınması karşılığında bu birikimi sisteme entegre etme platformu ortaya koymuştur. Devrimcilerin teslimiyet platformu olarak nitelediği durum tam da budur. Böyle bir platform elbetteki ABD emperyalizmi ve rejim çevrelerinde ilgi görecek, tartışmalara yolaçacaktır. Açıkça dışa vurulmasa da bunun böyle olduğuna kesin gözüyle bakabiliriz. Kaldı ki “sahibinin sesi” olmaktan başka bir özelliği olmayan yazarın söylediklerinden, bu tartışmaların İmralı duruşmalarından çok önce başladığını da öğreniyoruz. Özkök yukarıda aktardığımız sözlerinin devamında şunları söylüyor:

“... terör örgütünün başındaki kişi artık gittiği yolun yol olmadığının farkında. Günlerdir bu sorunun çözümüne yardımcı olmak istediği yolunda ifadeler veriyor. Şimdi Türkiye akılla duygunun ortak tatminini sağlayacak bir noktaya doğru gidiyor. Yapılması gereken nedir? Herşeyden önce kompleksiz, mantıklı bir çözüm bulmak. Olayı sadece ‘29. Kürt isyanını bastırdık’ boyutuyla görürsek mesele yok. Sorun çözülmüştür. Ama ya 30’uncu Kürt isyanı? Onu şimdiden önleme şansına da sahibiz. Bölgesinin süper gücü Türkiye, 15 yıldan bu yana ilk defa bu tarihi sorunu kesin ve kalıcı bir çözüme ulaştırma şansına sahip. Terörü ezmiş ama olayın insani boyutunu çözüme bağlamış, bütün insanlarını gönüllü bir vatandaşlık bağı ile devletine bağlamış bir Türkiye.”

3 Mayıs tarihli bu sözler, rejim çevrelerinin Öcalan'ın yapacağı savunmanın ana eksenini önden çok iyi bildiklerini gösteriyor. Yine bu sözler, Öcalan'ın ortaya koyduğu yeni siyasal platformun düzen çevrelerinde neden ilgiyle karşılandığını ve tartışmalara yolaştığını da gösteriyor. Daha sonra üzerinde ayrıntılarıyla duracağımız gibi, Öcalan'ın “barış ve kardeşlik çözümü”, gerçekte Türk burjuvazisini temel bir “iç engel”den kurtararak bölgenin lider gücü yapma çözümüdür.

Şu sözler Öcalan'ın savunmasının “Sonuç” bölümünden alınmadır:

“Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde, Türkiye’nin iç barışında aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu’da liderlik dönemi Orta Asya’dan Balkanlar ve Kafkaslar’a kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır. Bu, aynı zamanda gelişmiş ekonomi ve kültürel gelişmenin de taşınarak zenginleşmeye yol açacaktır. Türkiye iki binli yıllara bu perspektifle girmektedir. Kürt sorunu ayak bağı idi.”

Bu sözleri daha önce “sahibinin sesi”nden aktarılan sözlerle karşılaştırmak, burada amaçlar ve kaygılarda birebir bir örtüşme göreceksiniz. Siz kalker yaptığımız yeni teorik ve tarihsel açılımlarla

PKK çevreleri ve Kürt basınındaki kalemler Öcalan'ın siyasal bir tartışma platformu yaratmış olmasını, ortaya koyduğu yeni platformun dünyada ve Türkiye’de yankı bulmasını büyük bir politik başarı sayıyorlar. Bu sözde başarı hiç de Öcalan'ın “büyüklüğünü” bir kez daha göstermiş olmasından değil, fakat Kürt halkının bugüne kadarki devrimci birikimini pazarlık masasına yatırmış olmasından gelmektedir. Öcalan Kürt dili ve kültürel kimliğinin tanınması karşılığında bu birikimi sisteme entegre etme platformu ortaya koymuştur. Devrimcilerin teslimiyet platformu olarak nitelediği durum tam da budur. Böyle bir platform elbetteki ABD emperyalizmi ve rejim çevrelerinde ilgi görecek, tartışmalara yolaçacaktır.

ortaya bir kurulu düzenle bütünleşme ve onu güçlendirme platformu koyarsanız, bu çerçevede Kürt halkının 20-30 yıllık devrimci birikimini düzen kanalları içerisinde eritme misyonu ortaya çıkarsanız ve konunuz gerçekten buna müsaitse, elbetteki bu temele oturan “siyasal savunma”nız emperyalist çevrelerde ve düzen çevrelerinde özel bir ilgiyle karşılanır, bu “tarihi fırsat”tan yararlanmak üzerine ciddi ciddi tartışmalar yapılır. Bu türden bir tartışmayı başarı sayanlar, Kürt halkının bugüne kadarki devrimci birikimini, bu birikimin oluşturduğu gücü, bu gücün devrimci amaçlarla kullanılması durumunda rejim için ifade ettiği ciddi tehditi görmezlikten, bilmezlikten gelenler olabilir ancak.

Kürt devrimcilerinin kendileri “çözüm platformu”nun temel esasları konusunda gerçekten rahatlar mı?

Kaldı ki, Kürt hareketi saflarındaki bir kısım devrimciler bile ortaya konulan platformun kabul edilemezliğini kamuoyu önünde bir biçimde dile de getiriyorlar. Herşeye rağmen Kürt hareketi saflarındaki devrimci hassasiyetin ve kaygıların göstergesi olan bu tutumlara burada birkaç örnek vermek istiyoruz. 6 Haziran tarihi , “*İmralı’daki Yargılama*” başlığı ve Ceyhun Süreyya imzası taşıyan bir yazıda (*Özgür Politika*), adeta Öcalan'ın savunmasının örtülü bir eleştirisi yapılmaktadır. Öcalan savunmasında, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki yıkılışı “demokratik sistemin” büyük tarihi zaferi olarak niteliyor, dahası bunu sahiplenip yüceltiyor. Ve yine Öcalan, tüm savunması boyunca, “günümüz demokrasileri” adı altında emperyalist ülkelerin siyasal düzenlerini yüceltip duruyor, onları örnek siyasal sistemler olarak sunuyor. Yine Öcalan, “günümüz demokrasileri”nin egemen olduğu her durumda, devrimin, devrimci şiddetin, devrimci yol ve yöntemlerin anlamını ve işlevini tümüyle yitirdiğini, yitirmesi gerektiğini, bu düzen koşullarında sosyal barışın ve barışçı evrimin esas olduğunu, buna aykırı her durum ve davranış karşısında ise “demokrasilerin” kendini savunma hakkı bulunduğu, tam bir “demokratik sistem” övgüsü içinde tekrar tekrar söyleyip duruyor.

Oysa bakınız tüm bu aynı konularda “*İmralı’daki Yargılama*” başlıklı yazı neler söylüyor: “Dünya, sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte neoliberalizm adı altında yeni, inceltilmiş ama daha da acımasız bir düzeni yaşıyor. Neoliberal ekonomik saldırının, siyasal plandaki dayatması ‘dünya demokrasisidir’. Özünde, bilinci yokedilmiş kitlelerin sahte katılım ve tercihleri vardır. Yönlendirilmede eğitim ve medyanın büyük belirleyiciliği öne çıkmıştır. Kapitalist vahşeti demokrasiyle, demokrasiyi de kapitalist sömürü ile eşitleyen ve keskin bir çelişkiyle karşı karşıya bırakan hegemonya; sosyalizmi ve ulusal kurtuluşçuluğu,

ölümcül gerileme, verimsizlik, çağdışı, ve özgürlüksüzlük olarak lanse ediyor. Direneni ise gerek açık zorla, gerekse yalnızlaştırarak pes ettirmeye çalışıyor. “Bu tek yanlı belirleme ve sınırlama, sosyalistlerin ve devrimci ulusal kurtuluşçuların ‘demokratikleşmeye’, toplumsal gelişmeye ve evrimcileşmeye doğru gerilemesinde belirleyici olmaktadır. Devrimci dönüşüme ve buna bağlı olarak devrimci strateji-örgütlenme-mücadele tarzına olan bilimsel inanç, güçler dengesi, reel politika, dayatmaları ile geriletilirken, bu büyük saldırıya karşı konulamayacağı propagandası da yaygınlaştırmaktadır. Gerçekçilik adına, geçmiş mücadelelerin de değerleri tüketilerek, ‘demokrasi’cilik aldatmacasıyla sistemle uyuşmayı

dayatan tüm güç ve anlayışlar, YDD’nin ekonomik sömürüsünü onaylayan, sınırlı siyasal-sosyal açılımları ile yetinmeye çalışan yeni insan tipleri hızla çoğalmaktadır.”

Abartmasız her satırı Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu yeni liberal reformist platformun, onun “günümüz demokrasileri” ya da “demokratik sistem” adı altında övgüsünü yaptığı yeni dünya düzeni savunuculuğunun örtülü bir eleştirisi olan bu anlatım şu sonuca bağlanıyor: “YDD’nin ‘dünya demokrasisi’ sahte dayatmasının kesin ve net çizgilerle dışlanması ve mutlaka aşılması gerekiyor.”

Yazar adeta yaptığının Öcalan'ın savunmasının eleştirisi olduğunu okura duyurmak istercesine, sözünü Öcalan'ın ilham kaynağı olarak gösterdiği Leslie Lipson’un “*Demokratik Uygarlık*” kitabına getirerek şunları söylüyor:

“Leslie Lipson’un ‘*Demokratik Uygarlık*’ (kitabı); yeni dönemin çözümlenmesi olarak, dünya devrimcilerine, özde artık mücadele edilebilecek hemen hiçbir insani ideal bırakmayan bir belirsiz ve düz toplum yaşamı önermektedir. Düne göre iyidir. Bugüne göre, hele yarının tehlikeli yokoluşuna doğru gidişine yanıt vermekten çok uzaktır.”

“Tüm devrimci aykırı sesleri ‘demokrasi’ söylemi ile sistematik bir şekilde bastıran ve korkunç eğitim-medya hegemonyası ile kendini dünyanın sonuna kadar egemen ilan eden, tek yanlı, değiştirilemez güç olarak dayatan YDD (ve onun Türkiye temsilcisi kemalist yapı) ya da piyasa ekonomisi, sınıfları, halkları, kendi sendikaları, partileri, örgüt ve kurumları ile tüketmenin ve teslim almanın çabası içinde.”

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Yazarın bu teslim almaya karşı önerdiği tutum ise, “isyan ve direnme bilinci”ni diri tutmak ve güçlendirmek olmaktadır.

Yine *Özgür Politika*’dan 16 Haziran ‘99 tarihi, “*Demokratik Cumhuriyet Nedir?*” başlığı ve M. Sirac Bilgin imzası taşıyan bir başka yazıya geçiyoruz. Yazıda yazarın temel kaygısı ve tüm çabası, “Başkan Apo”nun ortaya attığı “demokratik cumhuriyet” kavramına ve çözümüne, Kürt hareketi için kabul edilebilir bir yorum ve açıklama getirebilmektir. Öcalan’ın kavramlarına kabul edilebilir bir içerik kazandırma çabasının tüm temelsizliğine rağmen, yazarın kendi yönünden devrimci ve samimi kaygılarla hareket ettiğine de kuşku yok.

Daha sonra genişçe ele alacağımız gibi, Öcalan’ın savunmasında, savunulan gerçekte kapitalist düzeninin biçimsel demokrasisi olmakla birlikte, “demokrasi”, “demokratik sistem”, “demokratik cumhuriyet” vb. kavramlar sınıflar ve toplumsal sistemler üstüymüş gibi sunuluyor. Öte yandan, her demokrasi gerçekte bir sınıf diktatörlüğünün de ifadesi olduğu halde, demokrasi ve diktatörlük kavramları birbirini mutlak biçimde dışlıyor gibi ele alınıyor. “*Demokratik Cumhuriyet Nedir?*” başlıklı yazının yazarı ise, bu konuda araya belirgin bir sınır çizerek söze başlıyor:

“... Cumhuriyet denilen kavramın içini dolduracak olan, bir üstyapı kurumu olan devletin, yani yönetsel baskı aracını elinde tutan sınıf ve tabakaların bileşimidir. Cumhuriyet, eğer demokratik sıfatını da taşıyacaksa, bilimsel olarak emekçilerin seçtiği bir yönetim biçimi olacaktır. Çünkü zamanımızın koşullarında bilhassa ince baskı ve kontrol mekanizmalarının çok geliştiği bu son dönemlerde, mali oligarşinin (ki şu anda dünyaya şekil vermeye çalışan ABD’nin sözcülüğünü yaptığı) tekeller sisteminin dünyaya pompaladığı yeni düzen, mali oligarşiye hizmet eden bir düzendir) empoze ettiği cumhuriyet, ne denilirse densin, özünde demokratik olamaz.”

Bu sözleri, en ufak bir zorlamaya girişmeksizin ve abartmaya düşmeksizin, Öcalan’ın savunmasının “günümüz demokrasileri” adı altında ABD ve İngiltere’nin siyasal sistemlerini yücelten tutumuna bir yanıt sayabiliriz.

Aynı yazarın bir başka dikkate değer tutumu emperyalizm olgusu ve Türkiye’nin emperyalizme bağımlılığı gerçeğine ilişkin düşünceleridir. Bunlar Öcalan’ın savunmasında tek kelime ile olsun bahsi geçmeyen sorunlardır. “*Demokratik Cumhuriyet Nedir?*” başlıklı yazı bu konuda şu son derece

anamlı değerlendirmeyi yapıyor:

“Bu açıdan bakıldığında, Türkiye halkları sadece yönetimi elinde tutan faşist klikle değil, onun yularını elinde tutan ve içsel bir olgu haline gelmiş olan emperyalizmle de karşı karşıyadır. Öyleyse sorun bir de bölgesel düzeyde bağımsızlık sorunudur. Bölge düzeyinde direniş odaklarının tümüne savaş açmış olan emperyalizm, Türkiye ve İsrail’i Ortadoğu Halkları’na karşı bir truva atı gibi kullanma eğiliminde olduğunu saklama lüzumu bile hissetmiyor. ... Bunun bizim için anlamı, bölge halkları bölük-pörçük mücadele sahasına girmemeli, mücadeleyi organize güçlendirecek bölgesel bir cepheleşme kapımızı çalmaktadır.”

Buradaki devrimci anti-emperyalist vurguları Öcalan’ın savunmasında ortaya konulan tutumla karşılaştırmak gerçekten dikkate değerdir. Öcalan savunmasında, Kürt sorununu çözmüş bir Türkiye’nin bölgede bir lider ve müdahale gücü olarak karşı konulmaz bir konum kazanacağını, dahası bunu hak edeceğini söylüyor. Böylece, Türk burjuvazisinin yayılmacı heveslerine dolaysızca, ABD’nin Türkiye’ye bölgede biçtiği role ise dolaylı bir biçimde destek sunmuş oluyor.

Ve son olarak, M. Can Yüce imzalı ve “*Newroz Güllümüz Sema Yüce’ye Mektup*” başlıklı yazıdan (*Özgür Politika*, 16 Haziran ‘99) yorumsuz olarak bazı pasajlar:

“... Bugün ise kara bir bulut dolaşüyor üstümüzde, ufkumuzu karartmak isteyen, doğrultumuzu saptıran, eksenimizi kaydırmaya çalışan... Ama aşacağız, çok zorlansak da özgür ufuklara, sevginin sınırsız özgürce çiçek açtığı düşler ülkemize ulaşacağız.”

“Zorluklarımızı biliyoruz. İçinden geçmekte olduğumuz sürecin hassaslıklarını da. Cümle iblisler, bu dönemeci kendileri için bir final haline getirmek istiyorlar. Bunun için de en yaşamsal noktalarımıza oynuyor, oradan bizi yere çalmak istiyorlar. Ama en kutsal değerlerimiz şehitlerimizden aldığımız güçle, sizin kanınızla, bedenlerinizde yükselen alevlerle çizdiğiniz yaşam ve savaş doğrultumuzu korumaya, bu çizgiyi zaferle taçlandırmaya kararlıyız. Size verdiğimiz ve her fırsatta tekrarladığımız sözümüz budur. Geçen yıl sana yazdığım mektupda da yazmıştım: Acılarımız o kadar büyük ve derin ki, ülkemizin dört bir yanında özgürlük ve zafer bayrağımızı dalgalandırdığımızda, ancak bu, bu acılarımızı bir ölçüde dindirebilir. Evet, sadece bir ölçüde... Elbette orada durmayacağız, özgür ufuklara, oradan da yıldızlara yol almayı sürdüreceğiz. Özgürlük ve sevginin hüküm sürdüğü düşler ülkemize ulaşana dek.”

“... Senin kişiliğinde somutlaşan öncü kadın, dünya devrimine doğru evrilen devrimimizin öncüsüydü. Öncülüğe göz dikenler böyle yaklaşmak durumundadırlar. Elbette bu salt bir cins öncülüğü değildi, bu, çok yönlü bir devrim öncülüğüdür. Şunun için vurguluyorum: Biz kendimizi ne ulusal devrimle sınırlandırdık, ne de kadın devrimiyle. Devrimimiz bunları da içeren bir dünya devrimi perspektifine oturuyor. Daraltma çabaları var, orta sınıfların marjinalleştirme eğilimleri tehlikeli boyutlar kazanmıştır. Ama şehitlerimizin yarattığı dünya devrimci bir hareketin bir parçası olduğundan geleceğine inanıyoruz.”

Öcalan’ın savunmada ortaya koyduğu teslimiyetçi platform daha en baştan itibaren TKİP, DHKP-C ve TİKB tarafından doğru teşhis edildi ve açık bir eleştirinin konusu yapıldı. Başından itibaren bir devrimden yüz çevirme çizgisi olan “siyasal çözüm” çizgisi karşısındaki konumları, bu üç hareketin yeni gelişmeler karşısında sağlam ve ikirciksiz durmalarının da bir açıklamasını vermektedir bize.

İrili-ufaklı ona yakın grubun oluşturduğu BDGP, güya Kürdistan ve Türkiye devriminin birleşik mücadele platformudur. Ama aradan haftalar geçtiği halde, tüm dünyanın ve Türkiye’deki tüm temel siyasal akımların tutum ve değerlendirmelerine konu olan Öcalan’ın savunması hakkında bu sözde birleşik devrimci platformun hala ne bir tutumu ne de değerlendirmesi söz konusudur.

Tüm bu örnekler gösteriyor ki, İmralı duruşmalarıyla birlikte ortaya konulan reformist teslimiyet platformu konusunda Kürt hareketi saflarındaki bir kısım devrimci de yeterince rahat değil.

Bu durumda yapılması gereken, Öcalan’ın yazılı savunmasını ve bu savunma çerçevesinde mahkemede geliştirdiği politik platformu kamuoyu ve kitleler önünde tüm açıklığıyla enine boyuna tartışmaktır. Bunu herkesten çok, Öcalan’ın “barış ve kardeşlik çözümü” doğru anlaşılmalıdır deyip duran PKK çevreleri ile tüm Öcalan özürçüleri yapmak durumundadır.

BDGP bileşenleri ya susuyor ya da kekeleyor

Öcalan’ın savunmada ortaya koyduğu teslimiyetçi platform daha en baştan itibaren TKİP, DHKP-C ve TİKB tarafından doğru teşhis edildi ve açık bir eleştirinin konusu yapıldı. Başından itibaren bir devrimden yüz çevirme çizgisi olan “siyasal çözüm” çizgisi karşısındaki konumları, bu üç hareketin yeni gelişmeler karşısında sağlam ve ikirciksiz durmalarının da bir açıklamasını vermektedir bize.

İrili-ufaklı ona yakın grubun oluşturduğu BDGP, güya Kürdistan ve Türkiye devriminin birleşik mücadele platformudur. Ama aradan haftalar geçtiği halde, tüm dünyanın ve Türkiye’deki tüm temel siyasal akımların tutum ve değerlendirmelerine konu olan Öcalan’ın savunması hakkında bu sözde birleşik devrimci platformun hala ne bir tutumu ne de değerlendirmesi söz konusudur. PKK’nin “siyasal çözüm” çizgisinin bir biçimsel “baskı gücü” olmaktan öteye gerçekte hiçbir anlamı ve ciddiyeti olmayan bu girişimin son gelişmeler karşısındaki bu durumu, onun ciddiyetsizliğine yeni bir göstergedir.

Toplam olarak BDGP için söz konusu olan, aşağı-yukarı onun tek tek bileşenleri için de geçerlidir. Birilerinin kapsamlı bir devrimden yüz çevirme platformu karşısında “Yaşasın devrim!” diyebilmek için iki haftalık bir süreye ihtiyaçları olmuştur. Böyleleri öncü değil en halisinden kuyrukçular olabilir ancak. Öncülük önden görebilmeyi gerektirir. Oysa bunlar gelişmeler ayan-beyan yaşandığında bile onu görebilme yeteneğinden yoksundurlar. Basit bir gerçeği dile getirebilmeleri için, aradan bir süre geçmesi, dahası birilerinin bu kısık sesli kekelemeye ortam hazırlaması gerekmektedir.

Bu hareketlerin tabanındaki samimi devrimcilerin, bu son gelişmeler karşısında, bu sözde öncülüğü sorgulamaları artık bir zorunluluktur.

(Devam edecek...)

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Reformizmin seçim hayali ve gerçeklerin inatçılığı/2

M. Celal

Başta ÖDP olmak üzere parlamento hesabı yapan İP ve EMEP büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. SİP ise durumu, “biz zaten sosyalizmin propagandasını yapmak için seçime girdik” gibi argümanlarla kurtarmaya çalıştı. ÖDP’nin seçim sonrası ilk açıklaması, “ülke sağa kayıyor” şeklindeydi. Medya desteğini parlamentoya girmenin güvencesi olarak gören ÖDP’nin, ağır seçim yenilgisi sonrası yaptığı seçim değerlendirmesini bu yönde yapması doğaldı. ÖDP Genel Başkanı, “CHP ile bir şeyler yapılabilir” diyerek, niyetlerini bir kez daha vurguladı. Kürt ulusal hareketi sözkonusu olduğunda mesafeyi özellikle açmaya özen gösteren ÖDP’nin, önümüzdeki dönemde CHP ile yakın temas kurması, yönelimini daha da belirginleştirmesi kaçınılmazdır.

Seçim kampanyası süreci

Sosyal-reform partilerinin tümü seçim kampanyası sürecinde güçlerinin çok üstünde oy alacaklarını dile getirdiler.

ÖDP Genel Başkanı, 3 milyon temiz oya ihtiyaçları olduğunu, bu oyu alacaklarını ifade edip durdu. ÖDP’nin yayın organı V Özgürlük’te yayınlanan “Biz kazanacağız” başlıklı yazıda, şunlar söyleniyordu: “Herkesin gördüğü medyanın da yansıtmak zorunda kaldığı gibi, 18 Nisan seçimlerinde ÖDP adında, diğerlerinden farklı başka türlü bir parti var ve bu parti oldukça iddialı şekilde geliyor. Bu partinin barajları zorladığını dost düşman herkes görüyor.”

ÖDP’nin rüzgarından sallanan burjuva medyası, ÖDP’deki olağanüstü gelişmeleri yansıtmıştı! Bu medya ki, yüzbinlerce işçi, kamu emekçisi Kızılay Meydanı’nı işgal eder, haberlerde üç dakika yer verir, ya da hiç vermez. Bu medya ki, işçi ve emekçilerin her eylemini çarpıtır, manipüle etmeye çalışır. Ama “aşkın ve devrimin partisi”ne gazete sayfalarını, televizyon kanallarını ardına dek açar. Dönek burjuva kalemşörleri “en soldaki” ÖDP’yi desteklediklerini birbirlerinin ardı sıra ifade ederler.

“ÖDP’nin barajları aştığını dost düşman görecektir”miş! Bu liberaller öylesine kendilerini barajı aşacaklarına inandırdılar ki, bunu her platformda dile getirmeye başladılar. Hele “görevli kalem” Ertuğrul Özkök, ÖDP’nin İstanbul’da %8 civarında gözüktüğünü, barajı aşabileceğini yazınca, liberallerin iştahı iyice kabardı. Kamu TİS’lerine ve Kürt halkına dönük saldırılara yer vermeyen ÖDP yayın organı V Özgürlük, burjuvazinin has temsilcisi Ertuğrul Özkök’ün iştahlarını kabartan yazısından alıntı yaparak barajı aşma hayalini başyazıya yansıttılar. Aynı yazıda, geleneksel solun bu yükselişten ders çıkarması gerektiği yönünde hamasi değerlendirmeler de yapıldı. Öylesine parlamento hülyasına dalmışlardı ki, bir satılık kalemin değerlendirmesinden böylesine “kocaman” sonuçlar çıkarabildiler.

Seçimlerden birgün önce ÖDP’nin yayın organında çıkan bir diğer yazıda ise, CHP ile seçim ittifakı yapamamanın hüznü ve kızgınlığı yansiyordu.

Yazıda; “CHP’nin 18 Nisan seçimlerinde baraja takılmasının sorumluluğu CHP yönetiminin olacaktır. Aslında çoktan hakedilmiş böyle bir sonuç belki de, CHP’nin kendini yenileme fırsatını doğuracak; izleyeceği siyasal çizgiyi berraklaştıracak ve geniş bir sol cephenin oluşmasının yollarını açacaktır. Sosyalist solun CHP’ye karşı en ufak bir vicdan borcu kalmamıştır. Hala oralarda takılıp kalan birkaç eski dostun ‘yüzü suyu’ hürmetine bu zor günlerde alacaklarımızı CHP’ye bağışlayabiliriz.” deniliyordu. Barajı aşamaması durumunda CHP kendini yenileyecek ve izleyeceği siyasal çizgiyi berraklaştıracakmış! İşte “sosyalist sol” olarak kendini tanımlayan ÖDP’nin, sermayenin çıkarlarının has bekçisi CHP’ye ilişkin düşünceleri.

CHP’nin ne olup olmadığını işçi ve emekçiler yaşayarak gördüler. ‘91-95 gibi, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın ayyuka çıktığı bir dönemde, hükümet ortalıklığı “onuru” CHP’ye aittir. Yargısız infazlar yapılırken bunu izleyen “insan haklarından sorumlu” devlet bakanı da CHP’liydi. 5 Nisan ekonomik sömürü paketini, hizmetinde olduğu sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda “kusursuzca” uygulayan da bu aynı CHP oldu. Böyle bir partiyi “geniş sol cephe” içinde tanımlayıp, “alacaklarını” CHP’ye bağışlamanın utancı ise ÖDP’ye aittir.

ÖDP’nin “sosyalist sol” cephesi, sosyalizmin söylem düzeyinde de olsa “savunuculuğu”nu yapan HADEP ve EMEP sözkonusu olduğunda, kapılarını sıkı sıkıya kapatıyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmayı esas alan MGK’yı, ÖDP’nin karşısına alması mümkün mü? Tam da “yumuşayan sol” ünvanını almışken, ÖDP nasıl kalkıp HADEP’le ittifak yapsın!

ÖDP’nin seçim kampanyasının esasını ve seçim bildirgesinin içeriğini burjuva sosyalizminin ideolojik platformu oluşturdu. Sınıflar mücadelesinden soyutlanmış “insan hakları”, “demokrasi”, “barış”, “çetelere karşı temiz toplum” söylemleri devrimci içerikten yoksun bir tarzda yinelenip durdu. Böyle çevrelerin desteğinin kendisine seçimlerde üstünlük sağlayacağına inancı tamdı.

Burjuva medyası, “yumuşayan sol”un düzenle uzlaşan platformuna cepheden destek verdi. Öyle ki, Doğan Holding’in emrindeki medya, ÖDP’nin seçim çalışmasına özel bir yer ayırdı. HADEP’e kapılarını tümüyle kapatan burjuva medya, öte yandan ÖDP ve EMEP Genel Başkanlarının konuşmalarına iki saate varan televizyon programlarında yer verdi.

EMEP’in seçim kampanyası “İşçiler meclise!” üzerine oturdu

EMEP’in seçim kampanyasının “İşçiler meclise!” argümanına dayandı. Çarşaf çarşaf

yayınlanan milletvekili listelerinin yüzde kaçının işçi olduğu propagandası çok özel bir tarzda öne çıkarıldı. Bu olgu işçilerin iktidar partisi olmanın ispatlanması olarak yansıtıldı. Bu liberal baylar işçilerin iktidar partisi olmanın, düzeni aşan programatik bakıştan, illegal ihtilalci partiden, devrimci politik duruştan geçtiğini elbette bilirler. Ama illegal örgütlenmeyi yük sayan bu devrim kaçkınları, devrimci ruh yoksunluğunu, örgütsel şekilsizliği kitleselliği yakalamanın biricik yolu olarak gördüler. İş öylesine bir noktaya vardırıdılar ki, ellerine üye formları alıp, kapı kapı dolaşıp üye yazmaya çalıştılar. Hüsrarla sonuçlanan “Hedef yüzbin üye” kampanyaları başlattılar.

EMEP seçim sürecinde liberal işçi siyasetine uygun davrandı. Kampanyasının politik özünü esas olarak bu yan oluşturdu. Parlamento aşkı uğruna, işçiler üzerinde belli bir etkisi olan, aynı zamanda EMEP MYK üyeliğini sürdüren bir sendika bürokratını, İstanbul’dan bağımsız aday olarak aday gösterdi. Aynı zamanda GYK üyesi olan bir başkasını da, geçmişte belli politik etkiye sahip olduğu Dersim’den bağımsız aday olarak gösterdi. Bir parti düşünün ki, seçimlere programıyla bütün illerde katılma iddiasını ortaya koysun; öte yandan da kalkıp parlamento aşkı uğruna, partinin en üst platformunda yer alan iki kişiyi bağımsız aday olarak göstersiz.

‘95 seçimlerine EP Girişimi adayları ile katılan EMEP’in seçim kampanyasına da abartılı politik değerlendirmeler damgasını vurmuştu. Evrensel gazetesindeki manşetler, bu abartılı bakışı, parlamentoya girme hayallerini yoğun olarak yansıttı. “Kırşehir’de emek rüzgarı”, “Kayseri’de EP Girişimi ve RP önde gidiyor”, “Malatya’da emeğin adayı milletvekilliğine koşuyor” bu manşetlerden sadece birkaçıydı.

18 Nisan seçimlerine ilişkin değerlendirmelere de aynı abartılı yaklaşım damgasını vurdu. Bağımsız adaylarının meclise gireceğine iyiden iyiye kendilerini inandırdılar. Evrensel’de çarşaf çarşaf destek ilanları yayınlayarak, adaylarının büyük bir desteğe sahip olduğu yönünde bir görüntü oluşturmaya çalıştılar. “İşçilerin adayı”, parlamentoda işçilerin sesi olacağı iddiasıyla bölgesindeki birçok fabrikayı ziyaret etti. İşçilerin sorunlarının çözülmesi için kendisi gibi adayların burjuva parlamentosuna girmesi gerektiğini vaaz edip durdu. Bu sendika bürokrati, sınıfsal tercihini kurulu düzeni aşmayacak tarzda yapılacak iyileştirmelerden yana yaptığı için, işçilerin sorunlarının çözüm merci olarak parlamentoyu gösterdi.

EMEP, seçim boyunca, HADEP ve ÖDP ile ittifak uğruna, seçimlere herhangi bir partinin şemsiyesi altında katılmaya da, üç partinin üzerinde anlaşacağı bağımsız adaylarla katılmaya da hazır olduğunu ifade edip durdu. Ama “liberal”, “milliyetçi” diye

tanımlamalara konu ettiği HADEP ve ÖDP bile, kendi partilerinin bayrağı altında seçime katılmada ısrarlı davrandılar. '95 genel seçimlerinde "halka karşı sorumlu davranmayı" akıllarına getirmeyip, "sınıfın bağımsız politikası" söylemleriyle her türden seçim birliğini reddeden bu liberaller, birden birlikçi kesiliverdiler. "Halkın çıkarları"na uygun davranmayan ÖDP ve HADEP'i halka şikayet etme adı altında, teşhir faaliyetini çok özel bir tarzda öne çıkardılar. Dün dündür, bugün bugündür mantığına dayalı "U" dönüşleri, bu liberallerin politik duruşunun hep esasını oluşturdu.

SİP'in "Yağma yok, sosyalizm var" kampanyası

SİP, başından itibaren projeci bir mantıkla, kaba bir sosyalist propaganda çerçevesinde bir seçim kampanyası örgütledi. Propagandasının temel sloganı "Yağma yok, sosyalizm var" olarak şekillendi. "Yağma yok, sosyalizm var" diyeceksin, sonra da "yağma" düzeni üzerine oturan sermaye sınıfının egemenliğine, onun çıkarlarının esas alındığı parlamento üzerinden son vermeye çalışacaksın!

SİP, MGK konseptiyle bağlantılı sahte laik-şeriat kamplaşmasında kendini hep "Karanlığa karşı aydınlık" çerçevesinde "laik" cephenin parçası olarak tanımladı. Esasen bu, MGK konseptinin örtülü bir savunusundan başka birşey değildi. Seçim bildirgesinde dinsel gericiliğin yarattığı tehlikeye, şeriatın yükselişine özel vurgularla yer verildi. Dinsel gericiliğin, burjuva sınıf egemenliğinin ihtiyaçlarıyla bağlantılı olarak, halkın afyonu olarak kullanılmasına ise, hiç değinilmedi. Bu ülkede dinsel gericiliğin, tam da emek-sermaye çelişkinin perdelenmesi, emeğin birleşik devrimci eyleminin engellenmesi için, sermaye devletinin özel gayretiyle yükseltildiği yeterince açıktır. Bugün "laik Cumhuriyeti" koruma adına, "şeriata karşı mücadele" bayrağını kimseye kaptırmayan Amerikancı ordunun '60'lardan beri ve 12 Eylül sonrasında devrimci mücadelenin önünü kesmek için dinsel gericiliği özel olarak büyüttüğünü sağır sultan bile biliyor. 12 Eylül'ün başını çeken faşist paşalar, din dersinin okullarda okutulmasını zorunlu hale getirdiler. Vakıfların kurulmasına dönük yasal düzenlemeler yaptılar. Rabita'dan para kabul edip yeni imamlar atadılar. Bunları kuşkusuz SİP de bilir, ama seçim bildirgesinde dinsel gericiliği bilinçli bir tarzda büyüten sermaye iktidarına karşı mücadeleden hiç mi hiç bahsetmez.

Sınıfsal bakıştan arındırılmış, MGK konseptinin yarattığı toz duman içerisinde yapılan bir değerlendirmenin, sosyalizm platformuyla bir ilişkisi olamayacağı açıktır.

Sermayenin işçi sınıfına dönük uluslararası saldırılarından biri olan özelleştirme, tüm yıkıcı sosyal sonuçlarına rağmen uygulanıyor. İşçi sınıfının alınterinin ürünü olan KİT'ler sermayedarlara haraç mezat peşkeş çekiliyor. Özelleştirmeye karşı mücadeleyi, burjuvazinin sınıf iktidarına karşı mücadeleden kopararak, satılan KİT'lerin tekrar sermaye devletine devredilmesinden ibaret bir özelleştirme karşıtlığının, sahte bir "sosyalist"

alternatif olduğu açıktır. Bu devlet kapitalizminin savunusundan başka birşey değildir.

Özel mülkiyetçi düzenin varlığı ile bağdaşır "çözümü" gündeme getiren sosyal-reform partileri, hep bir ağızdan, KİT'lerin özelleştirmesine karşı kamulaştırma savunusuna giriştiler. SİP de, seçim kampanyasında özelleştirmeye karşı kamulaştırma savunusuna özel bir yer verdi. Kamulaştırmanın proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra gündeme geleceğini SİP'li libareller de çok iyi bilirler. Ama onların düzen karşısında devrimci siyasal bir duruşu olmadığı için, özelleştirmeye karşı mücadeleyi verili düzeni aşmayacak şekilde ele alırlar.

SİP, seçim kampanyası boyunca, Kürt halkının özgürlük mücadelesine değinmekten de özenle kaçındı. Öcalan'ın Roma'ya gidişi sonrasında, şovenist histerinin linç girişimlerine kadar tırmandırıldığı süreçte, tıpkı EMEP gibi suskunluk fesadını oynadı. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmaktan özenle kaçan SİP, EMEP gibi Kürt sorununu "Türkiye sorunu" olarak tanımladı. Öyle ki, SİP adına yapılan televizyon konuşmasında, Kürt halkının ulusal hak ve özgürlükleri çerçevesinde bile herhangi bir vurgu yoktu.

HADEP'in seçim kampanyası süreci

HADEP seçimlere dönük herhangi bir yazılı seçim bildirgesi ortaya koymadı. Bunda yoğun devlet baskısının etkisi büyüktü. Öyle ki kampanya boyunca adaylar, parti yöneticileri gözaltına alındı, yüzlerce üyesi tutuklandı. Sermaye devletinin terörü, HADEP'in seçim kampanyası çok özel bir tarzda kullanıldı. Kürdistan'ın büyük bir kısmında HADEP seçim çalışması bile yürütemedi.

Sosyal-reformizmin hayalleri, seçimin ortaya çıkardığı gerçekler

Başta ÖDP olmak üzere parlamento hesabı yapan İP ve EMEP büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. SİP ise durumu, "biz zaten sosyalizmin propagandasını yapmak için seçime girdik" gibi argümanlarla kurtarmaya çalıştı.

ÖDP'nin seçim sonrası ilk açıklaması, "ülke sağa kayıyor" şeklindeydi. Medya desteğini parlamentoya girmenin güvencesi olarak gören ÖDP'nin, ağır seçim yenilgisi sonrası yaptığı seçim değerlendirmesini bu yönde yapması doğaldı. ÖDP Genel Başkanı, "CHP ile bir şeyler yapılabilir" diyerek, niyetlerini bir kez daha vurguladı. Kürt ulusal hareketi söz konusu olduğunda mesafeyi özellikle açmaya özen gösteren ÖDP'nin, önümüzdeki dönemde CHP ile yakın temas kurması, yönelimini daha da belirginleştirmesi kaçınılmazdır.

ÖDP, seçim yenilgisinin nedenlerini ortaya koyarken, "Her iki milliyetçilikle hesaplaşmayı iyi yapmadık. Başarısızlığımızın bir nedeni de budur" diyor. Bu iflah olmaz liberaller; Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle aramızı yeterince açamadık; MGK konsepti doğrultusunda bunu yapsaydık, seçimlerde daha başarılı olurduk, demek istiyorlar.

Seçim sonuçları konusunda büyük bir hayal kırıklığı yaşayan bir başka parti de EMEP'ti. Seçim sonrasında EMEP Genel Başkanı'nın yaptığı açıklamaya bu hayal kırıklığı yansyordu. Açıklamada; "Emekçiler partimizin fikirlerini ilgiyle karşıladı. Pek çoğu partimize oy vermek istediğini ifade ettiler. Ancak sandıktan çıkan oyla vaad edilen oy arasında büyük bir farkın olduğu da ortadadır. Fikirlerimizi anlattığımız çevreler; 'söyledikleriniz çok doğru, hakikaten böyle olmalı' der, ama o küçükçük çıkarları için, komşuluk ve arkadaşlık hatırı için oyunu, hergün lanet yağdırdığı bir başka partiye verir." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Seçim yenilgisi üzerine böylesi bir politik

değerlendirme de ancak bu liberallare yakışır.

İP'in seçim öncesi "işçi partisi UGB adayları ile Türkiye'nin taşıyla, toprağıyla ve halkıyla bütünleşiyor; artık halk yığınlarının ciddi olarak düşündüğü bir partidir" yönündeki üfürmeleri, seçim sonuçları sonrasında yerle bir oldu. Büyük bir hayal kırıklığı yaşayan İP, aldığı bu oyların güçlerini yansıtmadığını söyleyebildi. "Sol"un %40 oy alabileceği yönündeki iddiaları boşa çıkan İP, çareyi Ecevit'in DSP'sine çatmakta buldu. Sol güçbirliğine yanaşmayan Ecevit'in Fethullahçılığını, Amerikancılığını öne çıkardı.

SİP ise seçimlere oy kaygısıyla bakmadığını ifade ederek, beklentisinin militan tabanını geliştirmek olduğunu söyledi. SİP'in militanlıktan ne anladığı da böylece ortaya çıktı.

Faşist MHP'nin yükselişini "faşizm tırmanıyor" diye tanımlayan SİP, CHP'ye faşizme karşı mücadele çağrısı yapmayı da unutmadı. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda tepeden tırnağa kurumları faşistleşmiş sermaye diktatörlüğünün hüküm sürdüğü Türkiye'de söyleniyor bu. Türkes'in bile "biz içerdeyiz, ama düşüncemiz iktidarda" diyerek faşist devlet gerçeğini ortaya koyduğu bir ülkede hala farkına "varamamış".

HADEP, seçim öncesi istediği düzeyde bir seçim faaliyeti yürütememesine, yaygın gözaltılara, tutuklamalar yaşamasına karşın, '95 seçimlerinde aldığı oy oranını koruyabildi. Bu aslında her türden burjuva basınca rağmen "teslimiyet asla" diyen Kürt halkının mücadele kararlılığını yansıtıyordu. Düzen sınırları içine sığabilen "siyasal çözüm" doğrultusunda seçim sonuçlarını baskı unsuruna dönüştürmek, Kürt halkına yapılabilecek en büyük kötülüktür. Kürt halkının özgürlük istemini yansıtan seçim sonuçlarını burjuva reformist "siyasal çözüm" yönünde değerlendirmek, Kürt ulusunun mesajını anlamamak demektir. Kürt yoksul köylülüğünün ihtiyacı savaşın devrimci bir tarzda derinleştirilmesidir.

HADEP genel ve yerel seçimlerde Kürdistan'da açık farkla birinci parti olmuş, birçok belediyeyi kazanmıştır. Bu, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin yan ürünüdür. Bu yönüyle böyle mevziler ulusal devrimci mücadelenin hizmetinde olmalıdır. Bunun dışındaki her yönelim, sömürgeci sermaye devletinin "terbiye" operasyonunun zeminini güçlendirecektir.

Bağımsız-sosyalist seçim platformu

Komünistler, seçimlere iki emekçi kentinde (İstanbul-Zonguldak) bağımsız sosyalist adaylarla katıldı. Sınıfın bağımsız politik duruşunun gereği olan bir çalışma yürütüldü. Sosyalist adayların gösterildiği iki ilin yanısıra, düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizme dayalı yaygın bir politik faaliyet örgütlendi. Emperyalizm ve sermaye iktidarına karşı "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" şiarıyla devrim ve sosyalizm çağrısı yapan seçim bildirgesinden onbinlerce dağıtıldı. Seçim kampanyası boyunca işçi ve emekçilerle buluşmak amaçlı birçok toplantı organize etti. Seçim faaliyeti komünistler için önemli bir deneyim oldu. Bir dizi yeni ilişki kazanıldı. Sınırlı güçlerle de olsa politik refleks gösterildiği koşullarda, politik etkimizin nasıl da arttığının yeni bir örneği oldu bu süreç.

Sömürüye, emperyalizme, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı katliamcı mantıkla öne çıkarılan kirli savaşa dur demek için, işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyeti için yapılan mücadele çağrısı, devrimci seçim çalışmasının esasını oluşturuyordu.

Komünistler seçimlere devrim ve sosyalizm platformuyla katıldılar. Seçim pratikleri ile her türden reformcu akımdan ve apolitik boykotçu tutumun savunucusu devrimci demokrat gruplardan farklılıklarını ortaya koydular.

Balkan senaryosunun son safhası

Emperyalist işgal güçleri Balkanlar'a yerleşti

C. Kaynak

Yugoslavya'ya karşı 24 Mart günü başlatılan "insani savaş"ın temel gerekçesi "etnik temizliğe" son vermek, bölgede "insan haklarını teminat altına alan can ve mal güvenliğini" sağlamak olmuştur. Onbir hafta boyunca sürdürülen saldırının bu gerekçelerle ne kadar ilişkili olduğu biliniyor. Bu haydutluğun trajik sonuçlarını yardımlarına koşulduğu iddia edilen bölge halkları yaşadılar. NATO'nun korumak istediği iki milyon nüfuslu Kosova'da, BM Mülteci Yüksek Komiserliği'nin verdiği rakamlara göre, 900 bin civarında insan yerlerini yurtlarını terk etmek zorunda kaldı. Saldırının başlangıcından bu yana NATO'nun Kosova'ya karşı bir kara hareketi başlatmayı, Yugoslavya'yı işgal etmeyi göze almadığını iddia ettik. İki ayı aşkın bir süre sürdürülen yoğun imha kampanyasının ardından bugün fiilen girilen Kosova'da yaşanan manzaralar, son derece gergin anlar, bu iddiayı doğrulamaktadırlar. Belgrad rejiminin onayı sonucu Kosova'ya giren NATO birliklerinin karşılaştıkları güçlükler de bunu göstermektedir.

Emperyalist güçler nihayet Kosova'yı aralarında paylaşarak işgal etmeye başladılar. Böylece onbir haftalık yoğun bir hava saldırısının ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayından geçmiş bir anlaşmanın ardından, Balkan krizinde yeni bir süreç başlatılmış oldu. İşgalin Belgrad'dan koparılmış bir anlaşma, BM'nin onayı, Rusya yöneticilerinin suç ortaklığı ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin çekimserliği sonucu başlatılmış olması, saldırgan emperyalist koalisyona yeni bir nefes aldırttı, bazı ek olanaklar sağladı.

Kazanılmış yeni nefes ve elde edilmiş ek olanakların önemi abartılmakta, işgal hareketi Belgrad'ın "kayıtsız şartsız teslimiyeti", "haklı ve meşru savaşın sonu", "barışın başlangıcı" olarak sunulmaktadır. Ayrıca sorun bu tür argümanlara dayandırılarak haydutluğa yeni bir dinamizm kazandırılmak istenmektedir. Emperyalist koalisyon elde ettiği sonucu bir propaganda kampanyası ile de beslemeye, böylece onbir hafta sürmüş toplu yıkım kampanyasına meşruluk kazandırmaya çalışmaktadır. Elbette bu arada, işgal güçlerinin gerçek niyetleri

"barış" ve "güvenlik" gibi kavramlarla gizlenmekte, yaşanan sorunlar hasıraltı edilmektedir.

Sonuç olarak emperyalizmin dört başı mamur Balkan senaryosu, bazı aksamalara rağmen, genel hatları ile uygunlanmış ve son safhasına gelmiştir.

Emperyalist işgal ve sansür

Balkanlar'da yıllardır yaşanan krizin gerçek mahiyetini tanımlamak ve Kosova'ya ayak basan işgal güçlerinin gizli tutulmaya çalışılan niyetlerini görmek zor değildir. Nitekim, sorunun bu yönü genel hatlarıyla konuya ilişkin önceki değerlendirmelerimizde ele alınmıştır. Ancak, genel ve soyut değerlendirmeler pratik ve güncel verilerle beslenmediği oranda, bir tekrara dönüşme riski taşınmaktadır. Ancak son dönemde pratik gelişmelere ilişkin bilgi ve verilere ulaşmak son derece güçleşmiştir. Zira NATO generallerinin borazanlığını yapan medya tekellerinin gelişmelerin duyurulmasına uyguladıkları sansür, çarpıtma, sistematik hedef saptırma politikası gününbirlik olarak en sinsi, en iğrenç yöntemlerle uygulanmaktadır. Böyle olunca, somut bilgilere ulaşmak için, geriye, söylenmeyi tahmin etmek, yazılmayanı yazılandan çıkartmak, gösterilmeyeni görmeye çalışmak kalıyor. Bu ise, değişik kaynaklarca saçılan yalananlar ile bilgi kırıntılarının kıyaslanmasından, ortaya çıkan çelişkilerin yorumlanmasından hareketle bazı ipuçları elde etmekten ileri gidememektedir.

Emperyalist işgal ordularının Balkanlar'a yerleşerek açtıkları yeni kara sayfa bir öncekine, uzaktan hava saldırılarını sürdürme dönemine asla benzememektedir. Çok geçmeden anlaşılacaktır ki, savaş sansasyonel ve teknolojik tatbikat olmaktan çıkmakta, sadece nitelik değiştirerek sürmektedir. Aynı şekilde, Balkanlar'a barışı getireceği iddia edilen emperyalist işgalin sorunu daha da karmaşıktırdığı, bir kördüğünün koşullarını oluşturduğu görülecektir. Ayrıca, işgal hareketi hesapta olan veya olmayan çok daha karmaşık sorunlar yaratmakta, bugüne kadar önemli ölçüde geri planda tutulması başarılmış yığınla çelişkinin adım adım ön plana çıkmasına yol açmaktadır.

Yugoslav halkına karşı tam bir yıkım savaşı yürütüldü

ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyon, genel çerçevesi kendileri tarafından saptanan uluslararası hukuk kurallarını bizzat kendileri ayaklar altına alarak, Yugoslavya'ya karşı saldırıya geçmişti. Onbir hafta boyunca insan hakları, medeniyet,

demokrasi ve ahlak adına Yugoslavya'ya karşı yoğun bir saldırı sürdürüldü, ülke baştan başa imha edildi, yarım asır geriye götürüldü. Buna rağmen emperyalist koalisyon Yugoslavya'ya ayak basamadı, bu ülke halkının direniş iradesini kıramadı ve dolayısıyla "zaferini" kara hareketi ile taçlandıramadı. NATO'nun askeri fiyaskosunun çığnıştırdığı emperyalist koalisyonun şefleri, hergün daha fazla bu ülke halkına yüklenerek, sivil asker, çocuk, yaşlı demeden toplu yıkıma yöneldiler. Böylece pazarlık sürecinin kapısını zorlamaya, yüzyüze kaldıkları çıkmazdan bir an önce kurtulmaya çalıştılar.

Rusya'nın oynadığı rol

Emperyalist koalisyonun yardımına Rus diplomasisi koştu. Her ne kadar Moskova'nın Balkan krizinde oynadığı rol diplomatik alanla sınırlı kalmış ise de, sonuçta bu rolün belirleyici bir işlevi olduğu ortaya çıktı. Zira emperyalist koalisyonu Balkanlar'daki ilk dar boğazdan kurtaran Rusya'nın oynadığı roldür. Slav dostluğu kefeye konularak, Rusya'nın geleneksel nüfuzu kullanılarak, zahmetli pazarlıklar sonucu NATO'nun koşulları Yugoslav halkına kabul ettirildi. Belgrad rejimi ile yapılan pazarlıklarda NATO'nun geri adım atmasını gizleyen yine Rusya'nın oynadığı rol oldu. Çünkü, anlaşma sürecini değerlendirmede kıstas alınan Rambouillet Konferansı platformuna göre, emperyalist koalisyon en azından kağıt üzerinde geri adım atmış, Belgrad anlaşması ancak böyle mümkün olmuştur. Aynı şekilde, emperyalist haydutluğun Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde geriye dönük onaylanarak meşru kılınmasını kolaylaştıran Rusya olmuştur. Sürecin ilk bölümünün böyle sonuçlanmasında Rusya belirleyici bir rol oynamıştır. Balkanlar'da emperyalist haydutluğun namusunu şimdilik Moskova kurtarmıştır. Rusya'nın çabaları sonucu kapanan emperyalist saldırganlığın ilk safhası Kosova'nın taksimi ve fiilen işgali ile sonuçlandırılmıştır. Moskova'ya kırıntı düzeyinde de olsa bazı ayrıcalıkların tanınmak istenmemesi, ona sadece koltuk değneği rolü oynatılması, bu gerçeği değiştirmemektedir.

Haydutluğun faturasını bölge halkı ödedi

Yugoslavya'ya karşı 24 Mart günü başlatılan "insani savaş"ın temel gerekçesi "etnik temizliğe" son vermek, bölgede "insan haklarını teminat altına alan can ve mal güvenliğini" sağlamak olmuştur. Onbir hafta boyunca sürdürülen saldırının bu gerekçelerle ne kadar ilişkili olduğu biliniyor. Bu haydutluğun

trajik sonuçlarını yardımlarına koşulduğu iddia edilen bölge halkları yaşadılar. NATO'nun korumak istediği iki milyon nüfuslu Kosova'da, BM Mülteci Yüksek Komiserliği'nin verdiği rakamlara göre, 900 bin civarında insan yerlerini yurtlarını terk etmek zorunda kaldı.

NATO müdahalesinin yol açtığı bu insanlık trajedisinin önününe geçilemeyişinin tek nedeni olarak Kosova'ya askeri olarak girilmemiş olması gösterildi. Sorun özetle, NATO uçakları Sırp ordusunu cepheden ve cephe gerisinden imha etmeye çalışırken Yugoslavya'nın militarist ve paramilitarist güçleri intikamı Kosova Arnavutlarından almakta, onları katletmekte ve kovmaktadırlar biçiminde konulmaya çalışıldı. Bunda görece bir doğruluk payı olsa da, esas amacın NATO saldırılarının yol açtığı toplu göç trajedisinin faturasını Belgrad rejimine çıkartmak olduğu açıktır. Böylece kitleler fiili işgala hazırlanmaya, NATO askerlerinin Kosova'ya ayak basmalarından itibaren “barış ve kardeşliğin” egemen olacağına inandırılmaya çalışıldı.

Saldırının başlangıcından bu yana NATO'nun Kosova'ya karşı bir kara hareketi başlatmayı, Yugoslavya'yı işgal etmeyi göze almadığını iddia ettik. İki ayı aşkın bir süre sürdürülen yoğun imha kampanyasının ardından bugün fiilen girilen Kosova'da yaşanan manzaralar, son derece gergin anlar, bu iddiayı doğrulamaktadırlar. Belgrad rejiminin onayı sonucu Kosova'ya giren NATO birliklerinin karşılaştıkları güçlükler de bunu göstermektedir.

Askeri fiyasyoyu unutturma çabası

NATO birliklerinin Kosova'ya icazetli giriş için, yıllar önce tezgahlanmış Somali örneğini geride bırakan özel bir tören düzenlenmek isteniyordu. Muhtemelen ikinci emperyalist savaşın sonunda Nazi işgalinin kırıldığı yörelerde yaşanan sahneler model seçilmişti. Emperyalist koalisyon birleşik ordusunu dört bir koldan Kosova'ya salacak, nihayet ‘savaşa, etnik temizliğe, dev bir insan trajedisine son veren bir barış gücü’ giriyormuş havası verilecek, davullu-zurnalı, çiçekli-pankartlı, halaylı-alkışlı mizansen CNN ve BBC aracılığı ile dünyanın dörtbir köşesinde yankılatılacaktı. Ama bu mümkün olamadı.

Emperyalist şeflerin kursağında kalan ve halen sindirmekte zorluk çektikleri bu mizansen esas olarak iki temel ihtiyacı yanıtlıyacaktı. En azından öyle planlanmıştı. Birincisi, böyle bir medyatik şovla iki ay boyunca yaşanan NATO'nun askeri fiyasko unutturulmuş olacak. İkincisi, ‘kaza kurşunları’ sonucu imajı zedelenmiş olan haydut ordusu dünya kamuoyuna Kosova halkını esaretten kurtaran, trajedisine son veren bir “kurtarıcı güç”, bir ‘barış gücü’ olarak tanıtılmış olacaktı. NATO'nun imajını düzeltmek için böyle bir şov düzenlemenin tüm olanakları ve koşulları epey zahmetli de olsa bir araya getirilmiş bulunuyordu. Onun için Belgrad anlaşmasının imzalanmasının ardından hemen harekete geçilmedi, ABD'nin tüm donanımını hazırlaması, CNN'in son hazırlıkları yapması beklenildi.

Rus “paraşütçü operasyonu”

Bosna'dan ansızın gelen ve Priştina Havaalanı'na yerleşen 200 Rus paraşütçüsü, tören hazırlıklarını

boşa çıkartarak emperyalist şeflerin heveslerini kursaklarında bıraktı. Tören hazırlıklarıyla meşgul olan NATO birliklerinden önce kitlelerin yoğun, kendiliğindenci ve samimi tezaruhatları eşliğinde Kosova'ya giren çiçek kaplı Rus tankları, emperyalist koalisyonun hesaplarını bir kez daha bozmuş oldu.

Emperyalist haydutluğun icrasında hesapta olmayan ilk sorun Yugoslav halkının teslim olmayışı, onurlu direnişiydi. İkincisini, bir avuç Rus paraşütçüsünün inisiyatifiydi. Bunlar ilk ve son süprizler olmayacaktır. Her işgal ordusu gibi NATO'yu da Balkanlar'da gündeme girecek daha çok süpriz bekliyor.

Emperyalist koalisyonun Balkan krizini bahane ederek Yugoslavya'ya karşı başlattığı saldırının stratejik çerçevede doğrudan muhataplarından birisinin Rusya olduğunu başlangıçta belirtmiştik. Balkanlar'daki emperyalist haydutluğun Rus rejiminin içinde bulunduğu çıkmazları açığa çıkarttığını, aczini daha da ağırlaştırdığını ve bu ülkeyi beklenmedik gelişmelere her zamankinden daha çok gebe bıraktığını sürekli vurguladık. Krizde Rusya'nın aracılığa soyunarak kendisine pay çıkarmaya çalıştığını, ama Kremlin'in bu çabasının Rusya aleyhinde gelişen dinamiği hızlandırdığını dile getirdik. Paraşütçü operasyonu bu gerçekliği doğruladı, Rus iktidarının karşı karşıya bulunduğu sorunlara tuz-biber ekti.

Tepeden tırnağa silahlı elli bin NATO askerinin yığıldığı Kosova'ya 200 Rus paraşütçüsünün bir haftalık azıkla yerleşmiş olmaları herşeyden önce semboliktir. Ama her sembol çok daha kapsamlı bir gerçeğin ifadesidir. Rusya'da iktidarda bulunan kligin batılı emperyalist güçlere sadaka karşılığında koltuk değnekliği yaptığı bilinmektedir. Balkan krizi vesilesi ile Moskova bu rolü açıktan ve son derece aşağılayıcı bir biçimde oynamıştır. Ama, aynı zamanda biliniyor ki, Rus emekçileri emperyalist haydutluk karşısında iktidarın tavrı ile taban tabana çelişen bir tutum içindedir. Kitlelerin bu ruh halini ordununun alt kademelerinin ve bazı generallerinde paylaştığına sık sık tanık olunmaktadır. Bunlar ülkelerinin batılı emperyalist güçler tarafından bu kadar aşağılanmasını kabul etmemekte, tahammülsüzlüklerini sık sık dile getirmektedirler.

Rus egemen sınıfları ağır bedeller ödenerek kazanılmış tarihsel mevzileri batılı emperyalistlere pazarlayarak iktidarlarını sürdürüyorlar. Balkan krizinde olduğu gibi, bunun yetmediği koşullarda ülkenin onurunu bozuk para gibi kefeye koymaktan kaçınmıyorlar. Bunun bedelini bir gün mutlaka ama ağır bir biçimde ödemek zorundadırlar.

Sembolik paraşütçü operasyonu bu bağlamda irdelendiğinde gerçek anlamını buluyor. 19 NATO üyesi devletin seferber olduğu Balkan savaşı gibi son derece önemli ve hassas bir konuda bir avuç askerın başına buyruk

davranmaları bir macera arayışı değildir. Operasyondan Rusya'nın üst düzeydeki sivil yöneticilerinin hiçbirisinin haberi olmamıştır. Boris Yeltsin söz konusu paraşütçü birliğinin komutanı Viktor Zavarzin'i anında generalliğe terfi ederek inisiyatifi, başka çaresi olmadığı için, sahiplenmeye çalışmış olması skandal gerçeğini değiştirmemektedir. Örneğin, Balkan dosyasının baş sorumlusu Viktor Çernomirdin, “bu iş bana bilgisi verilmeden yapıldı”; Savunma Bakanı Igor Sergueiev, “ben cumayı cumartesine bağlayan gece boyunca Strobe Talbott'la pazarlık masasındaydım” demektedir. Dışişleri Bakanı Igor Ivanov ise, operasyondan haber alır almaz CNN'e bir açıklama yapmış, “olayı bir talihsizlik” olarak değerlendirmiş ve “birliğin derhal geri çekilmesi için gerekli emirlerin verilmiş olduğunu”, açıklamış, emir kinin tarafından verildi sorusuna “ben bilmek zorunda mıyım? karşılığını vermiştir. Rusya Güvenlik Konseyi Sekreteri Vladimir Putin ise, Rus NTV televizyon kanalında, “benim de haberim olmadı” açıklamasını yapmıştır.

Sonuçta karar sorumluluğunun Genelkurmay Başkanı General Anatoli Kvachnine, General Leonid Ivachov (Savunma Bakanlığı'nda Uluslararası İlişkiler Sorumlusu), General Viktor Zavarzine (Bosna'daki Rus birliklerinin komutanı) ve Evgeni Barmiantsev'in (Belgrad'da görevli Rus askeri ataşesi) omuzlarında kaldığı inisiyatifi, istemeden de olsa herkes sahiplenmek zorunda kalmıştır.

Hava saldırıları sırasında Çin Halk Cumhuriyetinin Belgrad Elçiliği'nin “eski haritalar yüzünden” bombalanması ciddi bir gelişme idi. Nasıl sıkıntılara yol açtığı görüldü. Batı Avrupa ve ABD'nin karar sahibi çevrelerinde dehşet uyandıran Rus paraşütçülerinin operasyonu ise bambaşka bir kategoride yer almaktadır. Konu ilk anlarda yoğun tartışmalara neden oldu, ama çok geçmeden ağız birliği ile hemen geri plana çekildi. Doğan heyecanın etkisi altında basın muhabirleri, yorumcuları olayı anlatır ya da değerlenirirken, Kızıl Ordu, Spetnaz, KGB, Sovyetler Birliği gibi isimler kullandılar. NATO generalleri CNN ekranlarında çiçek kaplı kitlelerin tezahüratı eşliğinde ilerleyen Rus tanklarını gördüklerini gözlerini oğuşturdular, gördüklerine inanamaz oldular.

İlk heyecanın ardından sıradan bir pürüzmüş gibi kamuoyuna tanıtılmaya çalışılan olay, bir haftadır geceli gündüzlü devam eden, ama bir türlü sonuç alınamayan pazarlıkların konusu olmaya devam ediyor. Bill Clinton ile Boris Yeltsin arasında

günübirlik telefon görüşmeleri yapılmakta, bir çözüm yolu bulunmaya çalışılmaktadır. Strobe Talbott bir türlü fırsat bulup kendi ülkesine dönememektedir. Madeleine Albright Rambouillet Konferansı'ndan bu yana pazarlıkların yürütüldüğü Avrupa'ya ayak basmamış, görüşmelere katılmamıştı. Sadece Belgrad anlaşmasının son biçiminin verildiği günlerde Brüksel'e geldi. Aynı Madeleine Albright, sıradan bir pürüzmüş gibi tanıtılan paraşütçü olayını çözmek için Helsinki yolunu tutmak zorunda kaldı.

Kosova'ya fiili işgal ve yeni bir "etnik temizlik"

Rus paraşütçü operasyonu inisifiatifi NATO güçlerinin düzenlemeyi öngördükleri zafer kutlama törenini sabote etti ve bu anlamda emperyalist koalisyonun çok önem verdiği bir hesabı tersyüz etmiş oldu. Onun için NATO anında basamak atlamak zorunda kaldı. Tören fırsatı ellerinden alınan NATO güçleri kamuoyunun dikkatlerini başka bir alana sevketmeye koyuldular. Kosova'ya girer girmez mezar taşlarını saymaya başladılar. Medyatik şov yapamadıkları için, şimdi mezar taşlarının sayısı ile dünya kamuoyunu kandırmaya çalışıyorlar. Kosova'ya girmiş olmaları bir haftayı doldurmadı, ki bunun önemli bir bölümü yolda, Sırp mayınlarının üzerinden atlamakla geçti, onbin Arnavut vatandaşının cesedin gömülü olduğu toplu mezarlığı keşfettiklerini iddia ediyorlar.

Burada Sırp'ın savaş öncesi dönemde ve savaş boyunca Kosova'da yaptıklarını görmemezlikten gelme gibi bir kaygımız elbette olamaz. Ancak emperyalist koalisyonun haydutluğu karşısında Sırp güçlerinin yaptıkları tali bir konuma düşmektedir. Belgrad anlaşmasında NATO güçlerinin misyonu Kosova'da güvenliği sağlamak, bir milyon civarındaki mültecinin geri dönüşlerini örgütlemek, UÇK'yı silahsızlandırmak vb. olarak saptanmıştı. Geçen sayımızda; bu anlaşma metninin içerdiği maddelerin hiçbir değeri yoktur; önemli olan anlaşmanın ruhudur; çünkü anlaşma, herkesin istediğini bulabildiği, dilediği gibi yorumlayabildiği muğlak formülasyonlardan oluşmaktadır, demiştik. Bunun böyle olduğu birkaç günlük pratik içinde doğrulandı. NATO güçleri mahkum ettikleri ve uğruna savaş başlattıkları "etnik temizliğin" bir yenisini,

NATO güçlerinin öncelikle mezar taşlarını saymaya girişmelerinin, FBI uzmanları, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin sorumluları eşliğinde delil toplamaya başlamalarının gerisinde, Kosova ile ilgisi olmayan bir başka kaygı yatmaktadır. Emperyalist koalisyon herşeyden önce haydutluğunu haklı göstermekte kullanabileceği kanıtları bir araya getirme peşinde koşmaktadır. Onbir hafta boyunca sürdürülen ateş yağmurunun açtığı zararın faturası dahi toptan Belgrad rejimine çıkartılmaktadır. Eğer Rus paraşütçülerinin operasyonu senaryoda gedik açmamış olsaydı, kanıt toplama operasyonuna bu kadar erken ve hızla başlanmazdı.

yedeklerine aldıkları UÇK militanları ile birlikte başlatmış oldular. Arnavutlar'ın ardından bu kez Sırp'lar Kosova'yı terketmeye başladılar.

NATO güçlerinin öncelikle mezar taşlarını saymaya girişmelerinin, FBI uzmanları, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin sorumluları eşliğinde delil toplamaya başlamalarının gerisinde, Kosova ile ilgisi olmayan bir başka kaygı yatmaktadır. Emperyalist koalisyon herşeyden önce haydutluğunu haklı göstermekte kullanabileceği kanıtları bir araya getirme peşinde koşmaktadır. Onbir hafta boyunca sürdürülen ateş yağmurunun açtığı zararın faturası dahi toptan Belgrad rejimine çıkartılmaktadır. Eğer Rus paraşütçülerinin operasyonu senaryoda gedik açmamış olsaydı, kanıt toplama operasyonuna bu kadar erken ve hızla başlanmazdı.

Rus paraşütçü inisifiatifinin yarattığı sorunlar

Rus paraşütçülerinin operasyonunun bozduğu diğer bir hesap ise, NATO güçlerinin güvenliğine ilişkindir. Emperyalist koalisyon kendi askerlerinin güvenliğini, kısmen Rus birlikleri sayesinde, Sırp-Rus dostluğunu kullanarak sağlamayı hesaplıyordu. Rusya'ya özel bir bölgenin tahsis edilmek istenmemesinin tali de olsa nedenlerinden biri budur. Dikkat edilirse, en kritik bölgeye, Sırp'ın yoğun oldukları kuzeye, Sırp'la tarihsel-geleneksel yakınlıkları olan Fransız birlikleri yerleştirilmektedir. ABD birlikleri ise güneye, en güvenilir sayılan bölgeye yerleşmektedir.

Rus paraşütçülerinin inisifiatifinin en önemli sonucu ise, Rusya için geriye dönüşü zor bir emrivakinin dayatılmış olmasıdır. Balkan sorunu

bundan sonra bu eksende tartışılmak, süreç bu inisifiatifin sonuçlarına endeksli ilerlemek durumundadır ve bu son derece tehlikeli faktörler içermektedir. Rus iktidarı batılı emperyalist güçlere ne kadar uşaklık yaparsa yapsın, Priştina Havaalanı'na yerleşmiş olan paraşütçülerini sahiplenmek, onları korumak zorundadır. Bu sorumluluktan asla kaçamaz. Eğer Kremlin

paraşütçülerini geri çekmeye kalkarsa, kendi iç sorunlarını daha da ağırlaştırmış olur. Eğer NATO'nun piyon gibi kullandığı UÇK'nin prokovasyonları sonucu paraşütçülerin başına bir iş gelirse, Boris Yeltsin arkalarına kitleleri alan Rus ordusunun generallerini anında Kremlin'de bulur.

Dolayısıyla sorun, kamuoyu önünde açıktan tartışılmamasına rağmen, son derece hassas bir karakterdedir. Sıkışmış olan sadece Rus yönetimi değildir. Benzer sıkıntıları Washington da yaşamaktadır. Bir yandan Boris Yeltsin iktidarı Rusya iç politikasında zora sokulmak istenmemekte, öte yandan da Balkanlar'da Rus ordusuna, soğuk savaş dönemini çağrıştıran tavizler verilmeye yanaşılmamaktadır. Bir haftadır devam

etmekte olan pazarlıklar bu sıkıntıların en somut kanıtıdır. Bunun yanısıra sorunun en kısa zamanda çözülmesi gerekir. Bosna'dan gelen birkaç günlük ek erzak sorunu çözmüyor. Rusya sözkonusu paraşütçülere Moskova'dan takviye birlik ya da erzak gönderemiyor, çünkü Romanya ve Bulgaristan hava sahalarını Rus uçaklarına açmıyorlar. Bu sürenin uzaması önemli sorunlar yaratacaktır.

Diğer bir sorun ise Priştina Havaalanı'nın kullanımına ilişkindir. Rus paraşütçüleri havaalanına kimseyi sokmamaktadırlar. Dolayısıyla, NATO birlikleri kargo uçaklarını kullanamamakta, geçici olarak helikopterlerle idare etmeye çalışmaktadırlar. ABD sorumluları sorunun ciddiyetinin farkına erken vardıkları için sert konuşan generallerinin seslerini erken kestiler, ateşin üzerine körükle gitmemeyi tercih ettiler. Operasyonun yapıldığı gün Wesley Clark Brüksel'de NATO karargahında kürsüye arazi elbisesi ile çıkıp tehdit savurmuş, "yarın general Michael Jackson'un Rus asker grubunun sorumlusuna söyleyeceği bir çift sözü var. O zaman görülür ve mesele çözülür" demişti. Priştina havaalanının KFOR karargahına dönüştürülmesi ve komutanı general Michael Jackson'un da oraya yerleşmesi önden Kumanovo'da karara bağlanmıştı. Sözüünü geçiremeyen general Michael Jackson ısrar etmeyip Priştina Tren İstasyonu'na yerleşti; "Burası çok iyi, etrafımı iyi görüyorum, temaşa ediyorum. Havaalanının her tarafı mayın döşeli, Ruslar gitsin uğraşsınlar", diyor.

Sonuç olarak, bugüne kadar iç çelişkilerinin dizginlenmesi başarılı olmuş olan emperyalist koalisyonun Balkan haydutluğu bundan sonra aynı seyri izlemeyebilir. Emperyalist güçler homojenliklerini korumak için bazı rahatsızlıklarını sineye çekmeye çalışıyorlar. Ama sürecin gidişatını sadece onların iradesi belirlemeyecektir. İşgal güçlerinin karşılaştıkları güçlüklerin karakterine ve ölçeğine ilişkin en ufak bir bilgi sızdırılmaması dikkati çekicidir. Bir askerlerinin burnu kanadığında fırtına koparan güçler, üç Alman gazetecisinin öldürülmesini mümkün olsaydı kamuoyuna duyurmayacaklardı bile. Rusya ile yaşanan krizi de, basında ilk günlerde sık sık kullanılan formüle göre, "karayılan yuta tuta" çözmeye çalışıyorlar. Ama belli bir yerden sonra çıkar çelişkilerinin uzlaşma yolu ile çözülmesinin olanaklarının tükendiğine de tarih tanıklık etmektedir.

Sınıflar mücadelesi ve zindanlar

Zindanlar ve zindancılık, sınıflar mücadelesi tarihi kadar eskilere dayanıyor. Tarih boyunca egemen sınıfların ezilenlere karşı sindirme, teslim alma, ıslah ve imha amacıyla kullandıkları birçok araçtan biridir. Kişiyi toplumsal, ekonomik-siyasal zemininden kopararak yalnızlaştırıp yoğun bir baskı, şiddet ve sistemin varoluş ilkelerine uygun kurallar (12 Eylül zindanlarında devrimcilere İstiklal Marşı, tek tip elbise ve askeri itaat dayattıkları gibi) dizisiyle, iç hesaplaşmaya itme, ideallerine yabancılaştırma amacıyla kullanılan zindanlar, egemenlerin muhaliflerine karşı en etkili ve bir o kadar da sonuç alıcı araçları olagelmıştır. Tarihte çokça bilinen Saygon, Evil, Haydari Kampı vb. nin yanı sıra, gerek vahşeti ve zulmü gerekse de direnişleriyle ünlü 12 Eylül zindanları buna birer örnektir. Tarihte vahşet ve zulümle özdeşleşmiş olan zindan ve zindancılık politikasının düzen için sonuç alıcılığı veya tersten kendisine yönelen sonuçlar yaratması tamamıyla toplumsal muhalefetin (işçi sınıfı ve emekçiler) örgütlülük ve politizasyon düzeyi ile bağlantılıdır.

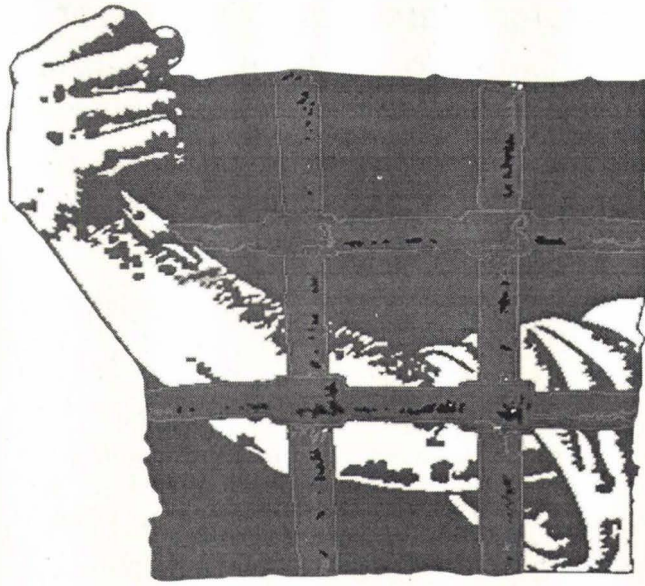
Örneğin 12 Eylül zindancılığının sonuç alıcılık sırrı sadece zindanlardaki şiddet ve vahşetle açıklanamaz. Sermaye devleti esas muharebeyi sokakta kazandı. Aynı şekilde devrimci hareket de sokakta aldığı yenilgiyi zindanlara taşıdı. Yani sermaye devletinin zindanlardaki "başarısının" temel sırrı, savaşmadan yenilmiş devrimci hareket ve dolayısıyla sindirilmiş toplumsal muhalefet gerçekliğinde gizlidir.

1987'lere gelindiğinde ve sınıf ve kitle hareketi kendini yeniden sokakta ifade etmeye başladığında ise zindanlardaki yenilgi psikolojisinin de gerilemeye başladığını görüyoruz. 1982 ve '84'lerde görüldüğü gibi devrimci kimliği korumak ancak çok sınırlı devrimci kadronun yaşamını ortaya koymakta ifadesini buluyorken, '87'lere doğru devrimci kimliği koruma, varetme ve cezaevlerinde örgütsel bir forma kavuşturma kaygısının öne çıktığını görüyoruz. Bunun bir etkeni Kürdistan'da PKK'nin yaptığı çıkış, diğeri de giderek gelişen sınıf ve kitle hareketi ile örgütlerin yeniden toparlanma çabasının dolaysız sonucudur. 1990'lara gelindiğinde ise sınıf hareketinin tüm inişli çıkışlı seyrine rağmen komünist ve devrimci hareketi hem kadrosal hem de moral açıdan sürekli besleyip geliştirmesi cezaevlerine de dolaysız bir biçimde yansımıştır.

Sermaye devleti zindanlara dönük zulmünden hiçbirşey kaybetmemesine rağmen her saldırısı toplumdaki politizasyonu arttıran bir etkene dönüşmüştür. '87 ve '91'de Eskişehir Tabutluğu'nun açılışı ve zindanlardaki direnişin toplumdaki yankısı sadece buna birer örnektir. Aynı şekilde Buca ve Ümraniye Cezaevleri'ndeki katliamlara zindanlar cephesinden verilen yanıt bir başka örnektir. 1990'lardan sonra zindanlardaki direnişlerin toplumda yankı bulması, biri düzen, diğeri devrim açısından olmak üzere iki esaslı sonucu da beraberinde getirmiştir.

Birincisi; düzen cezaevlerine dönük sindirme ve teslim alma politikasını oluştururken karşısında gelececek direniş (tutsakların) çizgisinden ziyade toplumda yaratacağı politizasyonu hesaba katmak zorunda kalmıştır.

İkincisi; Komünist ve devrimci tutsaklar

toplumdaki politizasyonu da gözeterek daha merkezi bir politika ve direniş çizgisini geliştirmişlerdir. 1996 zindan direnişi bu iki olgunun sonucu olarak hem nicelik, hem de nitelik açısından zindan direnişlerinde ulaşılan doruk noktası olarak tarihe geçmiştir. Buradan çıkarılması gereken en temel sonuç; zindan direnişlerinin merkezi örölmesi ve sınıf ve emekçi kitlelere maledilmesidir. Ancak o zaman kalıcı mevziler ve zaferler kazanabilecektir.

Hücrelere girmeyeceğiz, bedel ödettireceğiz!

Halihazırda hücre sistemi şeklinde yapılmış Kartal F tipi Cezaevi açılmış durumdadır. Peyderpey inşaatı biten F tipleri de faaliyete geçirilecektir. Bugünkü durumda sermaye devletinin bir anda cezaevlerine saldırarak tutsakları F tiplerine (hücrelere) götürmesi pek olası görünmüyor. Kuşkusuz bunun önündeki tek engel cezaevlerinde bedel ödemeye ve ödetmeye hazır binlerce devrimci ve komünist tutsağın olması değil. Eğer sadece sorun birkaç bin komünist ve devrimci tutsağa saldırı sorunu olsaydı, sermaye devleti için belki de bu işin en kolay yönü olurdu. Ne var ki bugün sermaye devletini sınırlayan başka etkenler var.

Tüm geri çekilmişliğine ve durgunluk yaşıyor olmasına rağmen sınıf ve kitle hareketinin bünyesindeki patlama dinamikleri sermaye devletini daha temkinli ve bir o kadar da sinsi bir politika izlemeye zorluyor. Bu aynı zamanda sermaye devletinin kendi payına '96 zindan direnişi sürecinden çıkardığı derstir.

İdeolojik sınırlılık ve sınıf dışılık bir yana, son birkaç yıldan beri polisin peşpeşe darbeleriyle de iyice örgütsel bir daralma ve giderek siyasal faaliyetin dergi faaliyetleriyle özdeşleştirildiği bir devrimci hareket tablosu karşısında sermaye devleti, her alanda devrimci hareketi tecrit ederek marjinalleştirmeye çalışıyor. Bu sermayenin her zamanki politikası olmakla beraber bugün daha sistematik ve ince taktiklerle uygulanmaktadır. Son 4-5 yıla dönüp baktığımızda devrimci hareketin yaşadığı sağ tasfiyeci yönelimde, ideolojik tikanıklığın yanı sıra düşmanın bu taktiğinin önemli bir payı olduğunu söyleyebiliriz. Böyle olunca da doğal olarak siyasal-örgütsel alanda sağ tasfiyecilik, ideolojik-politik alanda oportünizm, liberalizm ve

kendiliğindencilik yaşanmaktadır.

Bu tabloyu bir yönüyle BDGP, diğer yönüyle artık ara akım konumunu dahi korumakta zorlanan TİKB şahsında görmek mümkündür.

Bugün cezaevlerindeki kadro potansiyeli de düşünüldüğünde, sermaye devleti için dışarıda kazandığı sonuçları cezaevlerinde de sağlamanın biricik koşulunun, komünist ve devrimci kadroları tecrit etmek olduğu görülecektir. Bunu illaki mevcut cezaevlerine saldırı ve tutsakların hücrelere götürülmesi şeklinde beklememek gerekiyor. Bayrampaşa ve Buca Cezaevleri'nde olduğu gibi, yeni tutuklu almayarak kısmi bir tecrit de hedefleniyor. Buna önümüzdeki süreçte yeni cezaevleri de (sermaye devletinin pilot cezaevleri belirlemesi çerçevesinde olanlar) eklenecektir. Zaten F tiplerinin hızla inşa edilmesinin arkasında bu politika var. Yeni tutuklananlar F tipine götürülecek, mevcut cezaevleri ise fiilen tecrit edilmiş olacaktır. 56. hükümetin "Adalet" Bakanı Selçuk Özbek 11 F tipi cezaevinin inşasına başladığını, bunlardan Sincan, Edirne, Kırklareli, Bolu, Kocaeli, İzmir başta olmak üzere dokuz tanesinin ihale işlemlerinin bittiğini ve bir yıl içerisinde faaliyete geçeceklerini açıklamıştı. Kartal F tipi ise zaten faaliyete geçmiş durumda.

Gerek öncelik tanınan illeri, gerekse cezaevlerinin yapısı ve inşa edildikleri coğrafik bölgeleri gözönünde bulundurduğumuzda saldırının uzun vadeliği ve kapsamı daha iyi anlaşılır. Dolayısıyla yarın muhtemel (koşulları oluştuğunda) saldırıyı beklemekten ziyade bugün adım adım örülen tecrit politikasını kırmak acil sorumluluktur. A. Öcalan'ın yakalanışı ve savunmasıyla çizdiği platform hesaba katılırsa, yarın her alanda olduğu gibi cezaevleri cephesinde de önümüze çıkacak ek zorluk alanları da düşünüldüğünde sorunun aciliyeti daha da artmaktadır.

Biz TKİP'li tutsaklar, hiçbir koşulda hücrelere girmeyeceğiz!

*Hücrelere götürmek için olası bir saldırıya karşı başta saldırının başladığı cezaevindeki yoldaşlarımız olmak üzere tüm cezaevlerindeki yoldaşlarımızı barikat ve rehin alma gibi düşmanı caydırıcı eylemlerin yanı sıra düşmanın yönelimine göre eldeki bütün imkanları kullanarak düşmana bedel ödettirme de dahil hiçbir eylemde tereddüt etmeyeceğiz!

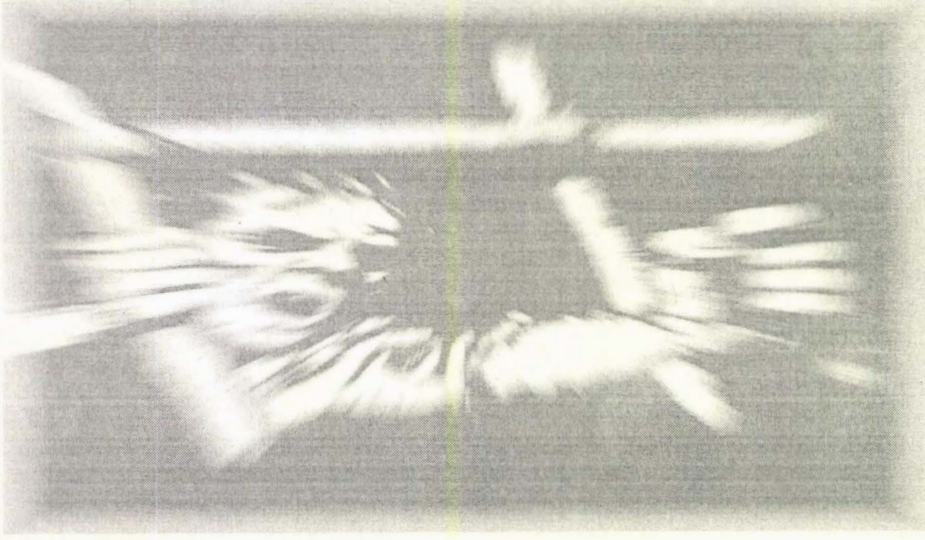
*Herşeye rağmen hücrelere götürülmemiz durumunda ise kararlı tutumumuzu sürdüreceğiz. Düşmanın hiçbir yaptırımına uymayacağız.

*Hücrelerin kapılarını kapattırmamak ve diğer hücrelerle sürekli iletişim, ortak kullanım alanları (havalandırma, koridor gibi) yaratmalıyız.

*Bulundukları koşulları değerlendirerek dışarıyla iletişim kurmak kaydıyla süresiz açlık grevine başlanabilir, ancak ölüm orucu gibi daha üst boyuttaki bir eylem için mutlaka parti onayı alınmalıdır.

Bütün bu kurallar aynı zamanda yeni tutuklanıp F tiplerine konulacak olan yoldaşlarımız için de geçerlidir.

'84 Ölüm Orucu direnişçileri ölümsüzdür!

"Onların direnişi;

Ne bireysel bir yiğitlik göstergesiydi, ne de bir parça rahat yaşam isteği..."

12 Eylül'de cunta kolay bir galibiyet aldı. Devrimciler ise kolay bir yenilgi. Fakat zulmün olduğu yerde başkaldırı da olacaktır.

Dışarda yaprak kıvıldamıyordu. Bir bir ihanete zorlanıyordu devrimciler. Ve zindanlar; ölüm hücreleri, işkence, katliam! Zindanlar laboratuvar...

Burjuva toplumlarda zindanda olmakla dışarıda olmak arasındaki sınır belirsizdir. Ve savaştığımız coğrafyada bu sınır, burjuvazinin sık sık başvurduğu askeri darbelerle iyice silikleştirilir. 12 Eylül de böyle bir süreci ifade ediyor. Dışardakiler en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış, kapsamlı bir ideolojik, örgütsel ve kültürel şiddetle, içeridekilerse en kaba fiziki şiddetle ehlileştirilmeye çalışılmıştır.

Fakat çok sürmedi. Devrimciler önce içeriden ses verdiler direnişe. Yöntem; aklıla başkaldırıdır.

Burjuvazi hesabını yapar, hedefini odaklar. Karşılıklı olarak stratejik önemde merkezler; İstanbul ve Diyarbakır'dır. Birisi Türkiye proletaryasının başkenti, diğeri Kürt emekçilerinin.

Farketmez içerisi dışarı. Aslanan direniştir. Ama zindanlar daha gür haykırır sloganlarını.

Diyarbakır... Bedeni ateşler içinde türkü söyleyenler. Açlığıyla halkına eklemek, aş olanlar...

Ve Metris... Ve Apo, ve Haydar, ve Fatih, ve Hasan...

Cuntanın ölüm mangaları kan istedi, can istedi. Yani kavgaya davet buyurdu. Davetleri kabulümüzdür! Seçildi açlığın çiçekleri. Adları oldu; Ölüm Orucu güzelleri.

Devrimci tutsaklara dayatılan tek tip elbiselerdi. Sıradan bir insan için tek tip elbise altı üstü bir bez parçasıydı belki. Ama devrimciler için anlamı; kişisizleşme, soysuzlaşma, teslimiyet demektir. Savaş başladı. Bu savaşta saflar net ve güçler dengesi açıktı. Bir tarafta omzu kalabalık generaller ve onların tanklı, toplu, tüfekli cellatları, diğer tarafta bedenlerinden başka silahları olmayan devrimci tutsaklar.

Aslanan fiziki güçler dengesi değil, tarihsel haklılıktır. Ve tarih devrimci tutsakları işaret ediyordu.

Devrimci Sol ve TİKB'nin ileri taraftarları, kadroları ve önderlerinden oluşan bir grup devrimci tutsak Ölüm Orucu'na başladı. Ve bu Ölüm Orucu'dur ki, 76 günlük bir dişe diş kavgaya oldu. 4 devrimci şehit düştü; Apo, Fatih, Hasan, Haydar.

Öldüler ama teslim olmadılar!

'84 Ölüm Orucu direnişi fiziki koşulların düzeltilmesi ve somutta TTE saldırısının püskürtülmesiyle sınırlı kaldı. Fakat onun gerçek anlamı, 12 Eylül faşizmine zindanlardan atılan sert bir tokat olmasıdır. Direnişsiz bir darbe yapmanın saldırganlığıyla işçi sınıfına, emekçilere ve devrimcilere kan kusturan 12 Eylül faşizmi, '84 Ölüm Orucu direnişçilerinin eriyen hücreleriyle teslim alınmıştır.

'84 Ölüm Orucu eylemcileri, teslim olmak, ideallerinden soyunmak için karakol kapılarında sıraya dizilenlerin karşısında tertemiz, kıpkızıl ütopyamızı; devrimi temsil ettiler.

Apo, Fatih, Hasan, Haydar... Onlar açlık çiçekleri. Onlar direnişimizin çelikten kardelenleri. Teslimiyete karşı Metris'ten barikat oldular. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

"Birleşelim, örgütlenelim!..."

Bizler ağır şekillerde çalışıp zaman zaman toplum tarafından ikinci sınıf insan muamelesi gören, hiç bir sosyal hakkı olmayan inşaat işçileriyiz. Oniki ayın dört beş ayı çalışan diğer aylarda ise kazandığımız parayı harcayarak geçinen insanlarız. Sömürenlerin lüks yaşamları ve barınmaları için çalışıp didinen ama bunun karşılığını bile alamayan, yaptığımız evlerin yanına bile yaklaşamayan biz yapı işçileri, dönem dönem yaşamımızdan rahatsız olduğumuzu dile getirsek de, sorunlarımızın çözümü için ciddi bir çaba gösterdiğimiz söylenemez.

İnşaat sektöründe iş oldukça dağınık olduğundan kolay kolay biraraya gelip örgütlenemiyoruz ama biraraya gelmek için bir adım bile atmıyoruz. Ne sigortamız var, ne güvenliğimiz için emniyet kemeri, ne kasket. Çalışma saatlerimizse yasalara da sağlığa da uygun değildir.

Sistemin sahipleri, biz araya gelmeyelim ve rahatları bozulmasın diye acımasız ve amansız saldırmaktadır. Buna karşı biz inşaat işçileri de sesimizi ve yüreklerimizi birleştirmeli, örgütlenip taleplerimizi yükseltebileceğimiz bir çatı örmeliyiz. Unutmayalım ki arkadaşlar, kürsüyü emek verip yapan, harcıyla, tuğlasıyla, kalıbıyla, boyasıyla, demiriyle fabrikaları ören, yaşamı da güzelleştirecek biz işçiler neden yarattığımız kürsüden başkaları bizlerin adına konuşsun. Unutmayalım ki, hak verilmez alınır.

Arkadaşlar, biz diyoruz ki, neden 12 ayın 4-5 ayı çalışıyoruz? Diğer kalan ayları da çalışabiliriz. Sigortamız, aynı çatı altında örgütlendiğimiz bir derneğimiz ve taban fiyatını bizlerin belirlediği aynı zamanda bütün ihtiyaçların alındığı bir sektör haline getirmiyoruz çalıştığımız işyerlerini?

İşçi arkadaşlar, biliyoruz ki bir çoğumuz köylerimizden, evlerimizden yataklarımızı sırtımıza alıp aylarca çalıştığımız büyük şehirlere geliyoruz ama emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Sağlıksız koşullarda çalışıp ileriki yaşamımızda ya sakat kalıyor ya da hayatımızla oynuyoruz. İşte size son bir-iki örnek:

16 Mayıs 1999: Adana'da inşaatın çökmesi sonucu göçük altında kalan 4 işçiden ikisi hayatını kaybetti, ikisi ise hala hastanede.

18 Mayıs 1999: İskelede çalışan bir işçi emniyet kemerinin ve başında kasketinin olmayışı yüzünden iskeleden düşüp beyin kanaması geçirerek hayatını kaybetti.

Bir tarafta malzemeleri çalıp daha çok kâr hırsı bürümüş beyniyle insanları kanlarına kadar sömüren bir sermaye, diğer tarafta ise yaşlı gözlü bir eş ya da ana-baba bırakan bir işçi...

Bizler hayatımızı vererek onların daha güzel yaşamasına sebep oluyoruz. Ne tazminatımızı alıyoruz ne de geride bıraktıklarımıza güzel bir hayat bırakıyoruz. Daha önce söylediğimiz gibi seslerimizi birleştirip bir araya gelmenin zamanı gelmedi mi? Hangi inşaatla gitsek girişinde bir tabela görürüz. "İnşaatla girmek tehlikeli ve yasaktır" diye. Oysa bizler buna rağmen emniyet kemeri veya kasket gibi hiçbir talepte bulunamıyoruz.

Artık bu suskunluğu kırmanın zamanı geldi. Birleşelim, örgütlenelim ve kazanalım.

Sadece inşaat işçileri olarak bir araya gelmemiz de yetmez. Tüm işçilerin birleşmesi ve dayanışması gerekiyor. Biz işçilerin sömürücüleri karşısında başka çaremiz yok çünkü. Bizler bu bilinçle, çocukları ve eşleriyle birlikte işlerine sahip çıkma mücadelesi veren Karyapsan işçilerinin yanında olduğumuzu söylüyoruz.

Yaşasın işçilerinin birliği!

**'84 Ölüm Orucu direnişçileri
ölümsüzdür!**

**Devrimi ve devrimcilik
onurunu savunurken öldüler!
Anıları önünde saygıyla
eğiliyoruz**

Kızıl Bayrak